

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

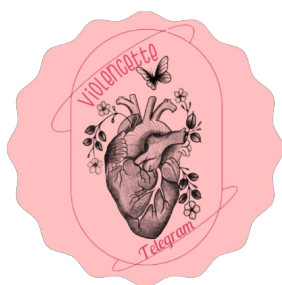
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CATHERINE RYAN HOWARD

Hayalet Adam

Jim devriyede-ydi. Başını kaldırmış gözleriyle etrafı tarıyordu, baş parmaklarını kemerine geçirmişti. Kemerine takılı eşyalar –telefonu, telsizi, büyükçe bir el feneri– deri kayışı kalçalarına doğru indiriyor, ağırlık nedeniyle normal yürümek yerine dik durarak uzun adımlar atmak zorunda kalıyordu. Böyle olması hoşuna gidiyordu. Günün sonunda eve gidip kemerini çıkardığında takılıyken verdiği hissi özlüyordu.

Süpermarket aılalı sadece otuz dakika olmuştu ve personel sayısı hâlâ müşterilerden fazlaydı. Jim ev eşyaları bölümünü turladıktan sonra kadın kıyafetleri bölümünü kullanarak kestirme yoldan market kısmına geçti. En azından orası biraz daha hareketli olurdu. Tam şu saatlerde yirmili yaşlarda bir avuç takım elbiseli adamın bir kutu yulaş sütü veya çok besleyici hazır salata paketi bulmak için sanki birbirleriyle yarışıyorlarmış gibi reyonlarda koşuşturup durduğuna emindi.

Adamlar yanından hızla geçerken Jim dik dik yüzlerine baktı. Öfkeli bakışlarını fark ettiklerini biliyordu.

Süpermarketin alışveriş merkezinin geri kalanıyla buluştuğu yere, girişe doğru yöneldi. Birkaç dakika boyunca gelip giden

insanları izledi. Düzgün şekilde yerlerine sıralanmış market arabalarını kontrol etti. Plastik ambalaj kâğıtlarıyla sarılmış çiçek buketlerinin yanında durdu. Başını eğip derin nefes alınca çiçeklerinkine karışan hafif bir kimyasal koku aldı.

Görünüşe göre bidonlardan biri zemine su sızdırıyordu. Jim kemerinden telsizini çıkarıp çağrı yaptı. "Çiçeklerin orada temizliğe ihtiyacımız var. Muhtemelen bidonlardan biri su sardırıyor. Tamam."

Telsizin cızırtısını ve ardından gelecek sıkıcı cevabı bekledi.

"Anlaşıldı, Jim."

Sabahın bu saatinde çaktırmadan gazete başlıklarını okumayı seviyordu. Tam bunu yapmaya hazırlanıyordu ki daha gazetelere ulaşmadan dört beş metre sağında birinin tebrik kartlarının bulunduğu döner standın arkasına eğildiğini gördü.

Jim tepki vermedi, en azından çevresine fark ettirmedi. Planına devam ederek yüzü kartlara bakacak şekilde gazete standına doğru ilerledi. Rastgele bir gazete alıp önünde tuttu. Bir çırpıda ön sayfasına göz attı ve ardından yavaşça bakışlarını kaldırdı.

Bu bir kadındı. Sabahın bu saatine göre şık giyinmişti. Üzerinde trençkot vardı ama düğmeleri ilikli değildi. Kolunda büyükçe bir deri çanta asılıydı, ayakkabıları havalı ama aynı zamanda kullanışlıydı. Acelesi var gibi görünüyordu. Ofise gidip de yapılacak onca şeye girişmeden evvel yolda bitmek bilmeyen o iş listesinden bir şey daha eksiltmeye çalışan genç bir beyaz yakalıya benziyordu – ya da sadece başkalarının oyle sanmasını istiyordu. Sağ kolunun altına sıkıştırılmış bir şey vardı. Jim bunun bir kitap olabileceğini düşündü.

Gaipten bir ses, Marissa isimli birini çiçeklerin oraya çağırmadan evvel süpermarkette çalan sakın müzik sesiyle kesildi. *Marissa, çiçek bölümüne lütfen; Marissa çiçek bölümüne.*

Kadın kartlardan birini alıp sanki hayatında gördüğü en ilginç şeymiş gibi dikkatle ona baktı.

Jim gazeteyi epey yukarı kaldırmıştı. Kadın bu açıdan ona baksa gri saçlarını ve yaşını belli eden ellerini fark edebilirdi ama gömlek cebinden sarkan ve üzerinde parlak kırmızı harflerle GÜVENLİK yazan kimliğini göremezdi.

Kitap, kadının kolunun altından kayıp pat diye yere düştü. Kadın başını eğip nereye düştüğüne baktı...

Hayalet Adam.

Kelimeler kitabın siyah, kuşe kapağına parlak sarı renkle basılmıştı.

Kadın eğilip kitabı yerden alırken Jim kitabın sırtında da aynı iki kelimeyi gördü.

Birdenbire damarlarındaki kan büyük, azgın bir dalga misali kulaklarına hücum ederek kafasının içini uğultuyla doldurdu. Sesin alttan alta gelen bir ritmi vardı, neredeyse bir nakarat gibiydi.

Hayalet Adam Hayalet Adam Hayalet Adam

Kadının şimdi ona baktığının, kendisinin de doğruca kadına bakıyor gibi görüldüğünün farkındaydı. Ancak gözlerini kitaptan alamıyordu. Olduğu yere çakılmış, sürekli artan monoton sesle sağırlaşmıştı, kulaklarında uğuldayan yüksek sesin onu tamamen ele geçirmesi an meselesiydi.

HAYALET ADAM HAYALET ADAM HAYALET ADAM

Kadın ona yüzünü ekşitti, ardından kasaların olduğu yere doğru uzaklaştı. Jim, kadının kitabın parasını gerçekten ödeyip ödemeyeceğini kontrol etmek için normal şartlarda yapacağı gibi arkasından gitmedi. Bunun yerine dönüp kırtı-

siye malzemelerinden, oyuncaklardan ve çocuk kitaplarından oluşan küçük bir seçkinin bulunduğu koridora yürüdü.

Kendi kendine, *hayal gördüm*, dedi. *Öyle olmalı.*

Fakat ya öyle değilse?

Aramak zorunda kalmadı. Üç raf boydan boy a o kitapla doluydu. Her bir kopya ön kapağı dışa bakacak şekilde yerleştirilmişti. Müphem bir koro ona haykırıyordu.

Onu işaret ediyordu.

Onu suçluyordu.

Dün burada değillerdi, Jim bundan emindi. Gece gelmiş olmalılardı. Yeni bir kitaptı, muhtemelen bu hafta piyasaya çıkmıştı. Yazarın adını görmek için yaklaştı...

Eve Black.

Jim için o, üzerindeki pembe geceliğiyle merdivenlerin tepesinde durmuş, karanlığın içinden ona bakarak çekingen bir sesle, "Baba?" diyen on iki yaşındaki bir kızdı.

Hayır. Olamazdı.

Fakat olmuştu. Kapağında tam da bu yazıyordu.

Hayalet Adam: Hayatta Kalanın Gerçeği Arayışı.

Jim içine bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. Yanakları kızardı. Kitaplardan birine uzanma arzusuyla onu bundan alıkoymaya çalışan sürüngen beyni¹ arasındaki umutsuz mücadele yüzünden elleri titriyordu.

Uzanıp raftaki kitaplardan birini aldığı sırada kendi kendine, *bunu yapma*, dedi.

Sert kapağı pürüzsüzdü, bal mumuyla kaplıymış hissi veriyordu. Parmak uçlarıyla kitabın ismine dokunarak kabarık harflerin teniyle buluşmasını hissetti.

Hayalet Adam.

Bu onun diğer adıydı.

¹Sürüngen beyin. Beyinde hayatta kalma içgüdüsünün merkezi, beynin içgüdüleri yöneten bölümü. - ç.n.

Gazetelerin ona verdiği...

Ona ait olduğunu kimsenin bilmediği...

Jim kitabın arkasını çevirdi.

Kadının evine gece geldi. Gittiğinde sadece kadın hayatta kalmıştı... Hayalet Adam'ın en kötü ve en son saldırısında hayatta kalan tek kişi, Eve Black, Cork şehrine dehşet saçan canavarın hikâyesini didik didik ediyor, cevapları araştırıyor – ve onu arıyor.

Bunca zaman sonra...

Kahrolası küçük sürtük!

Jim kitabı açtı. Kitabın sırtı kemik gibi çatırdadı.

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

HAYALET ADAM

Hayatta Kalanın Gerçeği Arayışı

EVE BLACK

Iveagh Press

İlk kez Birleşik Krallık ve İrlanda'da, Iveagh Yayıncılık Ltd. tarafından 2019 yılında basılmıştır.

Telif Hakları © Eve Black 2019

IVEAGH YAYINCILIK IRLANDA LTD

42 Dawson Caddesi

Dublin 2

İrlanda Cumhuriyeti

Hayatın Adam'da geçen olaylar, ilk olarak *Irish Times*'de yayımlanan "O Kız" makalesinde yer almıştır.

Yazar ve yayıncılar telif hakkını elinde bulunduranlarla temasa geçmek için her türlü makul çabayı göstermiş olup duyulan itimada yönelik her çeşit hata ve ihlalden ötürü özür diler. Müteakip baskılarda düzeltmeler yapılabilir.

Bu eserin yazarı olarak belirtilen Eve Black'in manevî hakları 1988 Telif, Tasarım ve Patent Anlaşması kapsamında kendisine aittir.

Bu kitabın CIP kaydı Britanya Kütüphanesi'nde mevcuttur.

ISBN 987-0-570-34514

Anna

***ve isimleri unutulmaya yüz tutmuş
ya da hiç öğrenilmemiş tüm kurbanlar için***

KURBANLAR

Alice O'Sullivan, 42,

*14 Ocak 2000 gecesi Bally's Yolu, Carrigaline,
Cork'taki evinde fiziksel saldırıya uğradı.*

Christine Kiernan, 23,

*14 Temmuz 2000 gecesi Covent Court, Blackrock
Yolu, Cork'taki evinde cinsel saldırıya uğradı.*

Linda O'Neill, 34,

*11 Nisan 2001 gecesi Fermoy,
Cork'taki evinde vahşice cinsel saldırıya uğradı.*

Marie Meara, 28 ve Martin Connolly, 30,

*3 Haziran 2001 gecesi Westpark, Maryborough Yolu,
Cork'taki evlerinde öldürüldüler.*

Ross Black, 42, Deirdre Black, 39

ve Anna Black, 7,

*4 Ekim 2001 gecesi Passage West,
Cork'taki evlerinde öldürüldüler.*

Yazar, sağ kurtulan tek kişiydi.

O sırada 12 yaşındaydı.

KAYNAKLARA İLİŞKİN NOT

Her hikâyenin üç farklı yüzü vardır, derler: seninki, benimki ve gerçekte olan. Kitabın yazımı sırasında Hayalet Adam kendisininkini henüz söylememişti. Belgeler, raporlar, kayıtlar ve bizzat kişilerle yapılan görüşmeler bizi acı gerçeklere olabildiğince yaklaştırdı ve bu kitabın kaynağı olarak bunlara güvendim. Diğer insanların –kurbanların, onu durdurmak isteyen kişilerin– hikâyelerini anlatabilmek için her çabayı mümkün olan en doğru yolla gösterdim. Fakat bu aynı zamanda *benim* hikâyem. Onu size sanki kendime anlatır gibi anlatmak için elimden geleni yaptım. Sanırım gerçeğe yakından bakabilmenin tek yolu bu.

GİRİŞ

O Kız

Karşılaştığımızda muhtemelen kendimi size Evelyn olarak tanıtip, “Tanıştığımıza sevindim,” derim. Uzattığınız elinizi sıkamak için bardağımı diğer elime alırım ama bunu pek beceriksizce yaptığım için ikimizin de üzerine beyaz şarap damlar. Özür dilerim, muhtemelen mahcubiyetle yüzüm de kızarır. Elinizi sallayıp buna, “Hayır, hayır. Sorun değil, gerçekten,” diye karşı çıkarsınız ama büyük olasılıkla bu buluşma için kuru temizlemede temizlettiğiniz gömleğinize baktığınızı, gizlice hasarı ölçtüğünüzü görürüm. Bana ne iş yaptığımı sorarsınız, bu konuşmanın uzamasından ötürü hüsrana mı uğradım yoksa rahatladım mı bilemem. “İvır zıvır şeyler,” derim ve ardından size ne iş yaptığınızı sorarım. Bana anlatırsınız ve ben de nezaketen *himm* der dururum. Ardından sessizlik olur, edecek laf bulamayız. Birimiz telaşla son kalan kartını oynar. “Şey, falancayı tanıyor musun?” Sırayla davet sahibiyle olan sosyal bağımızı açıklayarak ortak tanıdık ararız. Muhtemelen birkaç tane buluruz. Dublin küçük yer. Sonra diğer konulara sarılırız. Bu geceki giyim kuşamımız, herkesin kafayı taktığı şu internette yapılan yayınlar, Brexit... Salon rahatsız edecek kadar sıcaktır, gürültülüdür, yanımdan geçerken insanların vücutları bana sürter ama endişemin gerçek

kaynağı, ensemdede öfkeli bir kızarmaya neden olan şey, her an jetonun düşmesi ve yüzünüzü ekşitip başınızı yana yatırarak bana bakmanız, ama gerçekten bakmanız ve "Bir dakika, sen o kız...?" deme ihtimalinizdir.

Biriyle tanıştığımda hep bundan korkarım çünkü ben oyum.

O kızım.

Bir adam evimize zorla girip annemi, babamı, o sırada yedi yaşında olan ve artık ebediyen öyle kalacak kız kardeşimi öldürdüğünde on iki yaşındaydım. Garip ve muğlak sesler duymuştum ki daha sonra bunların annemin tecavüz edildikten sonra öldürülmesi, kız kardeşiminse boğulması sırasında çıkan sesler olduğunu anlayacaktım. Babamın merdivenin dibine yığılmış hâldeki kanlı ve iki büklüm cesedini bulmuştum. İnaniyorum ki saldırıdan kurtulmuş, polise haber vermek için mutfagımızdaki telefona ulaşmaya çalışıyordu. Mesanemden dolayı, yani çaktırmadan aldığım bir kutu Club Orange'ı yatak odama götürüp yatmadan önce içmem sayesinde sağ kurtulmuştum. Evimize zorla giren kişi üst katın yolunu tutmadan dakikalar önce tuvalete gitme ihtiyacıyla uyanmıştı. Sonrasında olanlar başladığında orada saklanmıştım. Kilit çok uyduruktu ve kaçmanın hiçbir yolu yoktu. Katil kapıyı zorlasaydı kilit yerinden çıkardı ve ben de ölmüş olurdum. Ancak nedense bunu yapmamıştı.

Bizler bu adamın saldırdığı son aileydik ama ilk değildik. İki yıl içinde gerçekleştirdiği saldırılardan be-

şincisiydik. Dediklerine göre Garda'nın² elinde adam hakkında hiçbir şey bulunmadığı için medya ona Hayalet Adam ismini verdi. Tek istisna, bir gece yol kenarında yürürken bir anlığına far ışığında göze çarpan görüntüsüydü. Bundan başka kimse onun gelip gittiğini görmemişti. Maske takıyordu ve bazen bir el fenerinin ışığını doğruca kurbanlarının gözüne tutuyordu. Bu yüzden sağ kurtulanların hiçbiri eşkâlini tarif edemiyordu. Kondom kullanıyordu ve ardında asla tek bir saç teli ya da parmak izi bırakmıyordu. Silahlarını –önce bıçak, sonraları tabanca– giderken yanında götürüyordu, geride sadece kurbanlarını zapt etmek için kullandığı mavi örme ipin kalıntıları bırakıyordu. İp hiçbir sırrı ortaya çıkarmaya yetmiyordu. Sesini ele vermeyecek şekilde tuhaf, rahatsız edici bir fısıltıyla konuşuyordu. İşlediği suçları tek bir şehirle, İrlanda'nın en güneyindeki ve en büyük şehri olan Cork'la sınırlı tutuyordu ancak Cork'un yaklaşık kırk kilometre dışındaki Fermoy ilçesi gibi şehrin eteklerinde de dolanıyordu. Hatta banliyö olan Blackrock'ta da saldırıda bulunmuştu.

Neredeyse yirmi yıl sonra bile hâlâ yakalanmadı ve ben ailemi hayalet uzuv sendromuna³ tutulmuşçasına özlüyorum. Hayatımdaki eksiklikleri, kaderlerindeki facia, katlandıkları acı kulaklarımda bir çınlama, ağızımda bir

2 Garda: İrlanda polisi. –ç.n

3 Hayalet uzuv sendromu: kişinin artık sahip olmadığı uzvunun acısını çekmesi şeklinde açıklanan, bireyin ampütasyon (bir uzvun kesilmesi) sonrasında kesilen uzvunu artık vücuduna bağlı olmamasına rağmen bağlıymış gibi hissettiren, çoğu durumda kişiye ağrı veren bir sendrom. –ç.n.

lat, teriminde bir irkilme olarak sonuza dek benimle kalmaya devam ediyor. Burdan kurtulamıyorum. Zaman bu yarayı kapatmadı, aksine daha kötü hâle getirerek yaranın etrafındaki deriyi çürüttü. On iki yaşında onları kaybettiğim zamana kıyasla yıkıldı, otuzunda, aslında ne kaybettiğimi çok daha iyi anlıyorum. Bunun sorumlusu o canavar hâlâ dışarıda bir yerlerde, hâlâ serbest ve hâlâ kimliği meçhul. Belki de bütün bu zaman boyunca allesilyeydi. Bu ihtimal -bunun olma olasılığı- içimi öyle yoğun bir öfkeyle dolduruyor ki kötü geçen günlerde bunun üstesinden gelemiyorum. O günlerin en çekilmez anlarında, keşke beni de öldürmüş olsaydı, diyorum.

Ancak siz ve ben, Noel partisinde daha yeni tanıştık. Ya da bir düğünde... Yahut bir kitap tanıtımında... Sizi tanımıyorum ama bunlardan herhangi birini yüksek sesle söylesem ne yapacağınızı bilmeyeceğinizi biliyorum. Şimdi artık sorunuza cevap vermiş oldum. Hangi kız ben miyim...? Yalandan şaşıyorum. O kız da ne? Çok mu içtiniz?

Bu konuda iyiyimdir. Bir sürü alıştırmaya yaptım. Yanıldığınızı düşüneceksiniz. Sohbet devam edecek.

Ben de yapabildiğim zaman hayatıma devam edeceğim.

Saldırı sonrasında kalan tek büyüğüm -Colette, babamın annesi- beni alâlacele alıp İrlanda'nın Atlantik kıyısındaki İspanyol Burnu denen yere götürdü. Oraya ekim ortasında, geride sadece gitmek üzere toparlanan az sayıda yazlıkçının kaldığı sıralarda varmış, beyaz badanalı

bir sayfiyeye yerleşmiştik. Babasının dediğine göre orası Büyük Kıtık'tan önce bile vardı. Evin kiptirmizi kapısı biz gelmeden herman önce boyanmıştı. Ona her baktığımda görebildiğim tek şey taze kanın soluk yatak odası duvarlarından aşağı süzülüşüydü.

Ben cenaze törenlerinin çoktan yapılmış olduğunu fark edene kadar orada uç hafta kaldık.

Sayfiye, insana sonsuz gibi gelen çalkantılı, vahşi deniz ile sahil yolu arasındaki dar arazi şendine sıkışmıştı, burada esen rüzgârlar binlerce mil boyunca öfkeyle karşısına çıkacak ilk engelle buluşmayı bekliyordu. Bulduğumuz yer tehlikeli gibi geliyordu. Gece yatakta yatarken dalgaların gürültüsünü dinler, bir sonrakinin yükselerek evi yıkmassından ve çekilirken de bizden geriye ne kaldıysa sürükleyip götürmesinden endişe ederdim.

İspanyol Burnu'nun, ismini 1588'de İspanyol donanmasından iki geminin bu burunda karaya oturup batmasından almış olması da endişelerimi körüklüyordu. Yerel halk kültürüne göre, boğulup ölmeyen denizciler idam edilmiş ve Tuama na Spainneach, yani İspanyol Kabri denilen yerde toplu mezara gömülmüştü. Bazen kış aylarında gece erken çöktüğünde hava kararırken sahilde dikilip o adamların hayaletlerinin denizden çıktığını hayal ederdim. Hep Mısır mumyaları ile Hollywood

4 Büyük Kıtık: 1845-1852 yılları arasında tarımsal bir hastalığa bağlı olarak, İrlanda'nın o dönemde temel besin maddesi olan patatesten mahsul alınamaması nedeniyle yaşanan, yaklaşık 1 milyon kişinin ölümüne ve bir o kadarının da göç etmesine yol açan kıtlık dönemi. -ç.n.

korsanları arasında bir şeye benzerlerdi ve daima bana doğru yürürlerdi.

İspanyol Burnu'ndaki hayatımız can sıkıcı ölçüde basıttı. Televizyonumuz, bilgisayarımız yoktu. Evde gazete olduğunu bile hiç hatırlamıyorum. Nine dediğim büyükanne sabahları birkaç saat radyo dinlerdi ama sadece geleneksel İrlanda müziği çalan ve asla haber bülteni yayımlamayan istasyonlardı bunlar. Ara sıra çalan bir sabit telefonumuz vardı fakat çaldığında ninem telefonun ucundaki her kimse onunla kısık sesle konuşur ve ben başka bir odaya ya da hava iyiye dışarıya yollarırdım. Telefon ilk aylarda ve haftalarda sıkça çaldı ama sonrasında nerdeyse hiç arayan olmadı. Sonunda aramalar öyle seyrekleşmişti ki çalan telefonun sesiyle sanki bir yangın alarmı verilmiş, bizimse yangından, hatta böyle bir yangın alarmının varlığından bile haberimiz yokmuş gibi panikle yerimizden sıçrar, dönüp birbirimize bakardık.

İlk yıl neredeyse her gün aynıydı, gündelik işlerimizi elimizden geldiğince uzatarak onlarla duygusal bir mastik gibi zamanımızı dolduruyor, böylece saklandığı yerden kurtulup yüzeye çıkmak için debelenen kederi bastırmaya çalışıyorduk. Her öğünün bir hazırlık, tüketim ve temizlik safhası vardı. Eğer istersek tost ve yumurtadan oluşan basit kahvaltı bile bir saate kadar uzayabiliyordu. Kuşluk vakti ninemin görevler dediği evi derleyip toplama, çamaşır yıkama gibi işleri yapardık. Öğle yemeğinden sonra kumsalda uzun bir yürüyüşe çıkıp akşam yemeği için büyük bir iştahla geri dönerdik.

Akşamları, ninem bir ateş yakardı ve alevler kora dönüştü. Kadar sessizce oturup kitap okurduk. Ardından kapıların kilitli olduğunu birlikte yeniden kontrol eder ve yatmaya giderdik.

Odamda yorganın altında karanlıktayken ancak o zaman kabullenirdim. İçime girmesine izin verirdim. Kederin, yasın, şokun... Teslim olurdum, bir mil yükselişinde boğucu bir dalga misali hızla gelip beni içine çekti. Ninem ne kadar dikkatimi dağıtmaya çalışırsa çalışsın gün içinde olanların hiçbir önemi yoktu, sonunda beni bekleyen şeyin bu olduğunu biliyordum. Her gece ağlaya ağlaya uyuyakalırdım ve rüyalarımda çamurlu mezarlarda kıvranan çürüyen cesetler görürdüm. En çok da Anna'yı... Mezardan çıkmaya çalışırdı. Bana geri dönmeye çalışırdı.

Olanlar hakkında hiç ama hiç konuşmadık. Ninem isimlerini bile söylemiyordu. Fakat bazen uykusunda sayıkladığını duyardım. Bir defasında içeri girdiğimde onu annemin resimlerini sakladığım kutuya göz atarken yakalamıştım, kırışmış yanakları göz yaşlarıyla ıslanmıştı. Ne olduğu, bunun başımıza niye geldiği hakkında bir sürü sorum vardı ama sormaya cesaret edemezdim. Ninemi üzme istemiyordum. Zannederim o sayfiyeye kapanmamızın nedeni, ailemin kalanını öldüren adamın hâlâ dışarda bir yerde olması ve birimizi gözden kaçırdığını artık biliyor olmasıydı. Bazen uykuyla uyanıklık arasındaki alacakaranlık anlarında adamı yatağımın ucunda dikilirken görürdüm. Bir korku filmindeki katile benziyordu. Gözü dönmüş, üzeri parlak kan lekeleriyle

kaplı, vahşi... Bazen bıçağı bana sapladığını görür, sonra uyanıp bunun gerçek olmadığını farkına varırdım.

Haftada bir kütüphanemizdeki kitapları değiştirmek ve mutfak alışverişi yapmak için (ya da ninemin lafıyla, haberleri almak için – üniversitede herkesin böyle yapmadığını fark edene kadar benim de yaptığım gibi) en yakın kasabaya giderdik. Bu gezintilerde beni gözünün önünden ayırmaz ve eğer biri sorarsa ilk ismimi tam hâliyle, Eve yerine Evelyn olarak söylememi tembihlerdi. Sonrasında ortaokula bir yıl geç başladığımda formlarda ninemin kızlık soyadı vardı ve bana daha ileri talimatlar verilmişti. Ebeveynlerimin bir araba kazasında öldüğünü ve tek çocuk olduğumu söyleyecektim. O da sadece sorulursa... Ninem, asla kendiliğinden bilgi verme, derdi. Bu altın kuraldı ve şimdi bile bu kurala uyuyorum.

Bunu sorgulamadım. Sadece yaşıtım kızlarla uyum sağlayan normal biri olmak istedim. Hissettiğim şeyi –sanki içimde büyük, açık bir yara vardı ve vücudum bunu saklayan ince bir kabuktan ibaretti– açık etmenin, durumumu kalıcı şekilde daha da kötüleştireceğini varsayıyordum. Sanki iyiymişim, her şey yolundaymış gibi davranmakta gerçekten başarılıydım. Ancak bu, her an kırılma tehlikesi olan bir yüzey gerilmesinden başka bir şey değildi.

Okul hayatımda, lise bitirme sınavlarımda, bilindik bir dal olduğundan İşletme bölümünü seçtiğim Galway İrlanda Ulusal Üniversitesinde hep bu oyunu sürdürdüm. Okumayı ve yazmayı seviyordum. Üniversiteye başvurduğum gece, “Sanat”, “Edebiyat” ve “Yaratıcı Yazarlık”

başlıklı seçenekler üzerinde gıdıp gelen imleçle uzun süre bakiştım. Ancak özellikle de yabancı insanlar gözlerini dikmiş yüzüme bakarken travma, yas ya da şiddet gibi şeylerin ele alındığı bir seminer odasında kısılip kalmayı göze alamazdım. Duygusal olarak mahvolurdum. Veri tabanları ve matematik daha güvenli görünüyordu ve öyle olduklarını da ispatladılar.

Dirilen cesetleri ya da bıçaklı katilleri bir daha rüyamda görmedim ama kalabalıkların içinde kız kardeşimin yüzünü araştırarak onu temsil eden, onun şimdi olacağını düşündüğüm hâline benzeyen birini –bu kendi on altı yaşındaki hâlimdi, zira elimde mukayese edebileceğim başka bir veri yoktu– arayarak kendime işkence etmeye başladım. Ama hiçbir zaman bir aday bulamadım.

"Okumaya değer mi?"

Jim gök gürültüsü kadar yüksek çıkan bir sesle kitabı çarparak kapattı.

Müdür Steve O'Reilly yanında duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde raflara yaslanmıştı, yüzünde kendine has şaşkın amir ifadesi vardı.

Jim'in kafasının içi çığlıkların yankılandığı bir oda gibiydi. *On iki yaşındaydım... Bir adam evimize zorla girdi... Annemi, babamı ve küçük kız kardeşimi öldürdü... Kilit uyduruktu... Ancak nedense bunu yapmadı.* Söyleyeceklerini toparlayana kadar zihnindeki düşünceleri bastırdı. "Aslında ilgimi çekecek bir şey değil." Kitabı rafa geri koyarken fırsattan istifade derin bir nefes alıp dudaklarını ıslattı.

Parmakları kitabın parlak siyah şömizinde buğulu lekeler bırakmıştı.

"Öyle mi?" Steve kaşlarını kaldırdı. "Beni kandıramazsın, Jim. *Bayağı ilgili görünüyordun.*"

Steve yirmi altı yaşındaydı. Eskimiş takım elbiseler giyer, her gün işe -gerileyip kelleşen- saç çizgisinde sertleşmiş jöle kalıntılarıyla gelirdi. Yine de her nedense kendisinin önemli,

Jim'in önemsiz biri olduğu fikrine sahipti. Adamın emrinde çalışmanın en zorlayıcı yanı, bu konuda onu düzeltme dürtüsüne direnmektir.

Jim doğrudan yüz yüze gelmek için Steve'e döndü. Adam göğsünde kavuşturduğu kolları, hafifçe raflara yaslanmış hâliyle tutumunu yansıtıyordu. Bu güya diğer insanları tedirgin etmek için sık sık yaptığı basit bir numaraydı. Jim yüzüne tamamen duygusuz bir ifade kondurup doğrudan Steve'in gözlerine baktı.

"Bir şey mi istedin, Steve?"

Genç adam doğrulup omuzlarını dikleştirdi.

"Evet. Çalışmak için burada olduğunu unutma. Burası kütüphane değil." Adam uzanıp Jim'in az önce rafa geri koyduğu *Hayalet Adam*'ın aynı kopyasını aldı. "*Hayalet Adam* mı? Ne yapıyordun, Jim? İhtişamlı günlerini yeniden mi yaşıyordun? Ah bekle, hayır, masa başında oturuyordun, değil mi? Gerçek suçluların peşine düşmene izin vermiyorlardı."

Steve kitabı yararcasına tam ortasından açtı, oradaki sayfalar farklıydı: bembeyaz, kalın ve parlaktı, fotoğraflar vardı.

Steve'e göre soldaki sayfada büyük bir müstakil evin ve Noel ağacının yanında poz veren küçük çocuklu bir ailenin resmi vardı.

Diğer sayfadaysa kurşun kalemle çizilmiş bir robot resim bulunuyordu.

Steve parmak ucuyla sayfaya birkaç kez vurdu. "Evet, evet. Bunu duydum."

Jim çizime tersten bakıyordu ama kusursuz bir şekilde hatırlamak için görmeye ihtiyacı yoktu. Yuvarlak, tombul yüzünde küçük ve düşük gözleri olan bir adamın robot resmiydi. Kaşlarını örtecek kadar aşağı çekilmiş kalın örgülü bir bere takıyordu. Çizim hafif açılıydı, sanki resmi yapan kişi ona seslenmiş ve adam da cevap vermek için dönerken donup kalmış gibi başı birkaç derece sola çevriliydi.

Kitaptaki çizim, küçük bir paragrafın üzerinde yer alıyor ve sayfanın üçte ikisini kaplıyordu. Muhtemelen yazıda 14 Ocak 2000'in erken saatlerinde Carrigaline, Cork yakınındaki Bally's Yolu'nda O'Sullivan ailesine ait evin önünden tesadüfen geçtiği sırada, yol kenarında yürüyen bu adamın, farlarının ışığına yakalandığını söyleyen kadın tanığın ifadesine dayanan bir şeyler anlatılıyordu. Kadın, *şüphe uyandıran bir şekilde yürüyordu*, demişti. Bu Hayalet Adam dedikleri katilin bir anlık görüntüsüydü ve şimdiye kadar onu başka da gören olmamıştı.

Jim bundan adı gibi emindi.

O gece karanlıkta beklerken, bir araba yaklaşırsa farları yolu aydınlatmadan önce motor sesini duyacağını ve onu uyaracağını düşünmüştü. Ancak Fransa'da yaşayan ve Noel için evine dönen İrlandalı Claire Bardin'in kullandığı araba sanki yoktan var olmuştu. Kadın onu şaşırtmıştı, birdenbire bir dönemeçten çıkıvermiş ve o da düşüncesizce farlara bakmıştı. Bunu hatırlamasıyla Jim serin bir esinti hissetti ve bir an için yeniden o karanlık yol kenarına döndü. Tetikte ve kararlıydı, vücudu adrenalinle dolup taşıyordu.

Bardin hemen o gece doğruca en yakın Garda karakoluna gidip polis ressamıyla görüşseydi şaşırtıcı derecede isabetli davranmış olurdu. Ancak bunu altı ay sonra kız kardeşinin düğününe gitmek üzere Cork'a yaptığı seyahatte tesadüfen saldırıya dair bir haber okurken yer ve tarihin gözüne çarpan o ruhaflıkla uyuştüğünü ve bu birebir örtüşmenin dikkat çekici olduğunu fark ettiğinde yaptı. Jim bunu gazetede gördükten sonraki gün tombul yüzü sıkılışıp incelene, daha sert bir çene çizgisine sahip olana ve elmacık kemiklerinin altında çukurlar oluşana kadar yerel bir havuzda her gün yüzmeve başlamıştı.

Fakat gözler ve kulaklar... Onlar kiloyla ya da yaşla değişmezdi, özellikle de gözler. Ameliyat olmayı tercih etseniz bile yüzün kemik yapısında gözlerin oturduğu yeri, aralarındaki mesafeyi ve diğer özellikleri değiştiremezsiniz.

Ve Claire Bardin bunları tamamen doğru tespit etmişti.

Bugüne döndüğünde Steve yüzünü asmış çizime bakıyordu.

“İşinin başına dön, Jim.” Pat diye kitabı kapatıp koltuğunun altına sıkıştırdı. “Moladayım. Döndüğümde seni kaytarırken görmeyeyim.”

Kitabın varlığını öğrendikten sonra Jim başka bir şey düşünemez oldu. Bu, çevresini saran bir yangındı. Her geçen dakika giderek yaklaşıyordu, her bir katmanını birer birer yakacaktı. Elbiselerini, Tenini, Hayatını. Eğer ona ulaşırsa geriye küllerinden ve bütünüyle ortaya dökülen sırlarından başka bir şey kalmayacaktı.

Bu yangını söndürmek zorundaydı. Derhâl!

İyi de *bu* neydi? Bu kitap neydi? Kadın bunu neden yazmıştı? Neden şimdi? Hiçbir şey değişmemişti. Hiç kimse onu alıp götürmeye gelmemişti. Bu gerçekten kadının hâlâ onu aradığıyla ilgiliyse o zaman kitabın sonunu zaten biliyordu. Dikkat, okuma keyfiniz kaçabilir! Sonunda kadın adamı bulamıyor.

Ancak bu yeterli değildi. Jim'in Eve Black'in bütün bu sayfaları neyle doldurduğunu, onu on sekiz yıl önce merdivenlerin tepesinde gördüğünden beri ne yaptığını, o gece gördükleriyle ilgili insanlara ne anlattığını öğrenmesi gerekiyordu.

Kasadaki kızlardan biri ona kendini iyi hissedip hissetmediğini sorduğunda –kız ona yüzünün kızarmış ve terli olduğunu söylemiş, hasta olup olmadığını sormuştu– Jim bir

fırsat yakaladığını gördü. Teliyle Steve'e ulayıp hasta olduğunu için eve gideceğini söyledi, ardından Steve'in karşılık olarak dudurlanmasına fırsat vermeden telizi kapattı. Mesai kartını okutup aceleyle aliyeniz merkezinin personele ayrılmış oto parkında duran arabasına yöneldi.

Fakat arabasıyla eve gitmedi. Doğruca şehre sürdü.

Patrick Caddesinde Waterstones Kitapevi'nin bir şubesi vardı. Oraya çok uzun zaman önce bir iki defa gitmişti ama büyük bir şube olduğunu ve arka tarafının Paul Caddesi'ne kadar uzandığını hatırlıyordu.

Jim herhangi bir tehlike içinde olduğunu sanmıyordu ama yine de dikkat çekmeye gerek yoktu. Kitabı çalıştığı süpermarketten ya da satıcının muhtemelen her müşteriyi ve ne satın aldığını hatırladığı küçük bir dükkândan almayacaktı. İnternet üzerinden almak dijital iz bırakırdı, ayrıca eline geçmesi uzun sürerdi.

Oysa kitap Jim'e şu an lazımdı.

Arabasını Paul Caddesindeki katlı otoparka bırakıp kitap dükkânının arka kapısına doğru yürüdü. Üzerine paltosunu giyerek üniformasını gizlemişti. Otomatik kapı, Jim'in ardından kapanırken dışarının gürültüsü kesildi ve etrafı dükkânın sessizliği sardı.

Görebildiği kadarıyla üç, dört müşteri ve bir de köşedeki raflara kitap dizen tişörtlü bir adam vardı. Her biri de son derece sessizdi. Radyo bile çalmıyordu.

Jim yavaşça ama karalı bir şekilde dükkânın diğer tarafına yöneldi. Tipik bir müşteri gibi görünmeye özen gösteriyordu. Raflarda gezip kitaplardan ilginç görünenleri tek tek eline alıyor, evirip çeviriyor, arka kapağını okuyor, yeniden yerine koyuyordu. Özel indirimleri incelemek için duruyordu. Üzerinde ALMAK İÇİN SON FIRSAT yazan bir reyonun etrafında şöyle bir tur attı.

Hayalet Adam'i hemen ana girişin yanında buldu.

Onun için özel masa ayrılmıştı. Masanın üzerine her biri birkaç kitap yüksekliğinde olan yığınlar, yarım daire oluşturacak şekilde yerleştirilmişti. Bir tanesi ortada, plastik bir kaidenin üzerine oturtulmuş hâlde, dik vaziyette duruyordu. Bir kartın üzerinde el yazısıyla, *Cork'un en ünlü suçlusunun hikâyesi, hayatta kalan biri tarafından anlatıldı*, denmişti.

Jim bir tanesini alıp sanki sayfaların onun ve geleceği hakkında neler barındırdığını hissedebilirmiş gibi avucunu düz bir şekilde kitabın kapağına koydu.

Yaptığı tüm kötü şeyler, o zamandan beri toplayıp bir kenara kaldırdığı her şey, hepsi burada mıydı? Hayalet Adam bir tehditti, evet ama kitabı okuma, ihtişamlı günlerini yeniden yaşama düşüncesi...

Bu aynı zamanda bir tehdidin iç gıcıklayan etkisini de beraberinde getiriyordu.

"Bugün geldi." Masanın öbür ucunda, Jim'den bir metre ötede gülümseyen bir adam vardı. Kırklarının ortasındaydı. Sıradan giyinmişti, adının Kevin olduğunu belirten bir yaka kartı takıyordu. "Bu arada, harika kitaptır. Tabii mideniz kaldırırsa... Bütün bunların burada yaşandığına inanamıyorum."

Jim, "Siz okudunuz mu?" diye sordu.

"Birkaç ay önce. Bize kitapların ön kopyaları gönderilir."

"Peki *sonu* nasıl bitiyor? Adamı *buluyor* mu?"

"Hayır. Şey, hem evet hem hayır. Aslına bakarsanız söylemesi zor..."

Hayır, zor değildi. Zira Jim buradaydı, hâlâ serbestti, hâlâ kimliği ortaya çıkmamıştı. Kevin'den sözlerine açıklık getirmesini istemeyi düşündü ama zaten olması gerekenden fazla sohbet etmişti. Okul forması giyen ergen yaşlardaki iki kız kapıdan içeri girdi. Gülüşüp yüksek sesle konuşuyor,

Kevin'in dikkatini dağıtıyorlardı. Jim bunu fırsat bilerek kaptan bir tane alıp uzaklaştı.

Kasa dükkânın ortasında idi. Jim yolunun üstünde *Hayalet Adam*'la aynı boyutlarda bir başka kitap daha aldı. Kapağının büyük kısmı bebek mavisi gökyüzüyle kaplıydı ve hemen altında sahilde sıra sıra dizilmiş rengârenk kulübeler vardı. Ayrıca kasa yanı ürünlerinden üzerinde DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN yazılı tebrik kartlarından ilk gördüğünü aldı.

Kasiyer kadındı. Genç ve alımlıydı, üniversite öğrencisine benziyordu. Kitapların barkodunu taratırken büyük bir ilgiyle isimlerine baktı.

Alaycı bir şekilde, "Biraz rastgele bir seçim olmuş," dedi. Jim'in içinden, *kendi işine bak*, diye bağırarak geldi.

Ancak, "Şey, neden hoşlanacağından pek emin değilim. Eşimin yani... Bugün onun doğum günü," dedi.

"Ve siz de..." Kasiyer birbirine zıt iki kitap kapağına baktı. "Risk almamak için mi ikisini birden alıyorsunuz?"

"Onun gibi bir şey."

"İsterseniz size seçmenizde yardımcı..."

"Bunları alacağım, teşekkürler."

Geldiği yoldan çıkmayı düşünüyordu ama Kevin şu anda dükkânın o ucundaydı, rafları düzenliyordu. Bu yüzden diğer tarafa dönüp ana girişe yöneldi.

Kapıları iterek açarken ön vitrinin bütünüyle *Hayalet Adam* kitaplarıyla dolu olduğunu gördü.

Bunların arkasında eski gazete kupürlerinden yapılmış bir derleme, kırmızı keçeden bir panoya iğnelenmişti.

Blackrock'ta dehşet verici saldırı.

"Hayalet Adam'ı" Yakalamak İçin Özel Garda Operasyonu.

Passage West'te Seri Cinayet Vakası: 4 Kişilik Bir Aile Yok Oldu.

Sonuncusu gerçeklerle örtüşmüyordu. Olayın ertesi günü sabah Bally's Yolu'ndaki evin içinde bulunan detaylar hâlâ cinayet mahallinin kendisi kadar dağınıkken atılmış bir manşet, hatalı bilgi veren bir haberdirdi.

O evde sadece üç kişi ölmüştü.

Şimdi sorun da buydu.

Otoparka dönüp arabasına oturdu ve kapıları kilitledi. Kasten uzak köşeye, asansörlerden ve ödeme makinelerinden, gelip geçen yaya trafiğinden uzağa park etmişti. Kapağında sahil kulübeleri olan ikinci kitabı poşetten çıkarıp aldı ve şömizini sıyırıp çıkarttı. Ardından *Hayalet Adam*'a da aynısını yapıp iki şömizi birbiriyle değiştirdi. Bu sayede iki kitap da “yanlış” kapağa sahipti, asıl içerikleri gizlenmişti.

Her ihtimale karşı.

Jim, *Hayalet Adam* kitabını açıp Steve'in onu böldüğü yeri bulana kadar sayfaları karıştırdı.

Ardından koltuğuna yayılıp rahat bir vaziyet alarak okumaya devam etti.

Her hafta sonu, bayram ve yaz tatilinde İspanyol Burnu'na gidip ninemle yaşadığım hayatı sürdürdüm. Tıpkı uzun bir günün sonunda yeniden kendi yatağında uyumak gibiydi. Grileşen saçlarını, küçülen cüssesini, sesine yerleşmiş titremeleri, üzerinde düşünmemeye karar verdiğim diğer her şeyle birlikte bir kenara bıraktım.

Ninem 2010'da Hz. Meryem'in Göğsü Yükseliş Yortusunda⁵, seksen dört yaşında uykusunda öldü. Onu sabah bulduğum ânı hatırlıyorum. Koluna dokunduğumda teninin soğukluğu bana yardım çağırmak için artık çok geç olduğunu söylüyordu. Sonraki haftalara dair aklımda puslu, bölük pörçük hatıralardan başka bir şey kalmadı.

Ebeveynlerim ve kız kardeşim için hiçbir zaman, insanın acısını yaşamasına ve onun etrafında, onunla yan yana hayatına devam etmesine yardım eden türden gerçek bir yas tutmamıştım. Oysa şimdi artık hepsinin yasını tutuyordum. Sanki hayatımın altındaki tektonik plakalar yarılıp parçalanarak sağlam olan her şeyi bir çırpıda yıkıp geçmiş, derin ve korkulacak uçurumlar yaratarak kaymıştı. Artık hâlâ hayatta olan, bizden geriye kalan tek şey bendim ve ayaklarım zeminin üzerinde kayıyordu. Sorunsa o zamana kadar numara yapmayı çok iyi öğrenmiş olmam ve hiç kimsenin bunu fark edememiş olmasıydı.

5 Hz. Meryem'in Göğsü Yükseliş Yortusu; kilise adetlerine göre 15 Ağustos ya da bu tarihe en yakın pazar günü Hz. Meryem'in göğsü yükselişinin kutlandığı, Katolik ve Ortodoks Hristiyanlarının en büyük dini bayramlarından biri. -ç.n.

Eğitimimi tamamlayıp birincilikle mezun oldum. Üniversiteden bir arkadaşım artık erkek arkadaşım olmuştu. Gerçi onunla geçmişimize ait aşamaların izini hiçbir zaman doğru dürüst sürememiştim ama işin aslına bakılırsa o da benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Aşırı aydınlatılmış, tozlu stor perdeli ofislerde bana sanki hiç bitmeyecekmiş gibi gelen görüşmeler boyunca oturdum. İmzamı atabileyim diye, bu iş için fazla şık görünen renkli küçük yapışkan kağıtlarla işaretlenmiş evraklar, masanın üzerinde birbiri ardına önüme sürüldü. Bana ait olmayan şeylerin mülkiyetini üstüme alıyordum çünkü artık geriye bir tek ben kalmıştım.

Hissizliğin altında güvenli bir şekilde hapsedinceye kadar her şeyi durmadan baskıladım.

Yirmi bir yaşındaydım.

Üniversite bittiğinde kendimi hayatın akışına bırakmıştım. Eğitim almak köstebek vurma oyununa benziyordu, biri bittiğinde yerine hemen bir başkası beliren küçük görevler silsilesiydi. Sınıfa git. Şu projeyi tamamla. Sınava çalış. O dört yıl boyunca yapmam gereken tek şey ileri doğru devam etmek, sürekli bir adımın arkasından bir adım daha atmak ve ardından bir sonraki şeye başlamaktan ibaretti. Artık yapacaklarımı düşünmek dışında bir işim yoktu ama onu da beceremediğimi fark ettim. Karanlık geçen altı ayın sonunda olduğum –ya da öyleymiş gibi davrandığım– kişinin duyguları körelmiş, içi görünmeyen bulanık suya dönmüştü. Erkek arkadaşımı, birkaç dostumu ve epeyce de kilo kaybettim. Kuzey yönünü bulamayan bir pusula ibresiydim.

İşin aslı, bulmaya da çalışmıyordum. Önüne bakmayı bırakmak, koy vermek, vazgeçmek çok daha kolaydı. Üstelik bir aileniz olmadığında bu dünyada yönünüzü nasıl bulabilirdiniz?

Ninemin Cork'taki evinin hızlıca satılması yakın zamanda maddi sıkıntılar yaşamayacağım anlamına geliyordu. Böylece sınıf arkadaşlarım başka diyarlarda heyecan verici işlerle ve yüksek lisans yapacakları yerlerle meşgul olurken ben Mountjoy Meydanı'nda berbat bir bekâr odası kiralayıp yatışa geçtim. Hayatımı öylesine küçülttüm ki komşularım bile beni tanı mıyordu. Geceleri uyanık yatıyor, gündüzleri ayakta uyuyordum. Saatlerin nasıl geçtiğini bile bilmiyordum. Zaman öylece akıp geçiyordu, sonrasında elimde o günlere ait hiçbir şey, bir anı bile kalmadı.

Aylarca böyle yaşadıktan sonra içinde bulunduğum matemden daha büyük bir şeyin beyin hücrelerimi yiyip bitirdiğini artık inkâr edemeyecek noktaya geldiğimde sürüne sürüne doktora gitmeyi başardım, o da beni zorla bir terapistle yönlendirdi. Fakat kadına orada olmamın asıl nedenini, gerçekte kim olduğumu ve neye katlandığımı söyleme cesaretini kendimde bulamadım. Her hafta sadece bana reçete yazmasına yetecek kadar bir şeyler anlatıyordum. Hapların bende bir işe yaradığından emin değildim ama öte yandan yaramasından da çok korkuyordum. Dibe vurduğumu sanırken daha yere bile inmediğimi öğrenmek istemiyordum. Bu yüzden terapiye gitmeye, haplarımı almaya ve farklı bir şekilde, değişik bir şeyler hissetmeyi beklemeye devam ettim.

Sonrasında nihayet işler değişmeye başladı.

Gece uyumaya, gündüzleri yeniden dikkatimi toplayıp kendime gelmeye başladım. Böylece gündüzleri dairemde huzursuz ve gergin oluyordum fakat yapacağım hiçbir iş, görüşeceğim hiç kimse, gideceğim hiçbir yer yoktu. Bu yüzden yürüyüşe başladım. Dublin Koyu'nun kıyılarıyla kucaklaşan yollarda kilometrelerce yürüdüm. Genellikle sabah sekizde çıkıp şehre akın eden işçilerin arasından itiş kakış geçtikten sonra doğan güneşin ışıkları birkaç metre ötemdeki suyun üzerinde parça parça ışıldarken kendimi özgür hissediyordum. Yürüyüş güzergâhım şehrin dışından, kuzeyinden başlayıp suyun kenarından Clontarf'a kadar uzanıyordu. Ancak bazen zorlayıp Howth Burnu'na kadar gidiyordum. Bir defasında güneye doğru devam edip nehri geçmiş ve saatler sonra kendimi Dun Laoghaire'de bulmuştum. Oradan 46A'ya binerek kendimi bir koltuğa atmış ve yol boyunca uyumuştum.

Fakat yağışlı günlerde böyle olmuyor, o zaman bu yürüyüşler hiç ilgi çekici gelmiyordu. Çare olarak yağmur yağdığında beni evimden çıkaracak ama kuru ve sıcak bir yere götürecek bir etkinlik arayışına girdim. Tam şehrin merkezinde bulabildiğim en büyük kütüphaneyi seçtim. İçeriye sürekli birileri girip çıkıyordu ve böylece, aralarında fark edilmeden, hatta görünmeden dolaşan sıradan biri olabiliyordum. Yağmur içerideki insanların soluklarıyla buğulanan puslu pencerelere çarpıp tıkırdatırken köşeye çekilip bilmem ne kadar zaman gözlerimi aynı sayfada gezdiriyordum. En so-

nunda laf olsun diye seçtiğim kitaba yoğunlaşıp kendimi unutmaya başlıyordum. Derken yeniden dikkatimi toplayabildiğimi fark ettim. Kısa süre sonra kitapları ödünç almaya başladım. Akşam okumak için eve getiriyor, hatta yürüyüşe giderken yanımda götürüyordum. Ardından yemek pişirme geldi. Basit, sağlıklı temel yemekler... Yaşadığım odayı derleyip toplama... Kendime bakma... Bunu o sıralar pek fark etmemiştim ama bir zamanlar ninemin benim için yaptığı şeyleri şimdi kendim için yapıyordum. İyileşmeme yardım eden basit, sakın bir hayat... Oysa hep sadece saklandığımızı zannetmiştim.

Etrafımdaki sisin son parçalarının ne zaman dağıldığını tam olarak söyleyemem ama silinip gitti. Bu gerçekleştiğinde, bir defter ve bir paket sivri uçlu kurşun kalem aldım, zira bir sonraki aşamada yapacağım şeyin ne olduğunu biliyordum: şansımı denemek.

Eğer bu sözleri daha önce duyduğunuzu düşünüyorsanız gerçekten duymuş olabilirsiniz. Eğer öyleyse o zaman bir sonraki aşamada ne yaptığımı zaten biliyorsunuzdur.

Eylül 2014'te, Dublin'deki St. John's Üniversitesinde Yaratıcı Yazma üzerine yüksek lisans yapmaya başladım. St. John's'u tercih etmemin sebebi kısmen onların beni istemesi olsa da aynı zamanda üniversite yerleşkesinin korkunç suçlarla bağlantılı olmasıydı. Yıllar önce, birinci sınıftaki beş kadın geceyi şehrin bar ve kulüplerinde geçirdikten sonra kaldıkları yurda dönerken Büyük Kanal üzerindeki yolda kaçırılmışlardı. Her biri bilinçlerini yitirmiş hâlde boğulmak üzere karanlık sulara atılmış

ve sonuçta boğulup gitmişlerdi. Hayalet Adam bir süreligine manşet olmuştu ama Kanal Katili o zamanlar bile birbiri ardına çıkan belgeseller, bloglar ve –son dönemde popüler olan– podcastlerle gündemi meşgul eden biriydi. (Kendisi hariç hiç kimse bilmiyordu ama Kanal Katili'nin hikâyesi yakında devam edecekti. St. John's ile bağlantılı üç yeni cinayet daha işlenmiş ve ben bu kitabı yazarken bir cinayet teşebbüsü olmuştu.) İrlanda'da, adı benimkinden bile daha fazla duyulmuş kendi canavarına sahip tek üniversitenin bu olduğunu fark ettim. Görmezden gelebilirdim. O Yer'deki, O Kız olmamayı seçebilirdim.

Yazmak istedim. Bunu hep istemiştim. Ne, nasıl ya da kim için, bunu bilmiyordum ama kendimi karanlıktan çekip çıkarttığımdan beri giderek bu konuda daha fazla düşünüyordum ve nihayet kararımı vermiştim. Nasıl yapılacağını öğrenecek ve ardından bunu yapacaktım. Roman yazma hevesim vardı; içine –isimsiz bir şekilde– acılarımı dökeceğim karanlık ve şaşırtıcı bir roman. Bu yol tehlikelerle doluydu ama artık daha güçlüydüm ve etrafa karşı güçlü görünmeye de yeniden hazırdım. Kurgunun anlamı da bu değil miydi zaten? Öyleymiş gibi göstermek?

Özcü adlı ilk romanıyla Booker Ödülü'ne⁶ aday gösterilen eğitim danışmanımız ünlü romancı Jonathan Eglin'e göre öyle değildi. Bunu bize daha ilk dersimizde

6 Booker Ödülü (Man Booker ödülünün eski adı); her yıl İngiliz Milletler Topluluğu'na mensup ülkelerden ya da İrlanda'dan edebi bir kurgu esere verilen ödül –ç.n.

söylemişti. Kurgu, onu yalnızca sürekli olarak mutlak hakikatten görüntüler sunan bir kafes gibi inşa ederseniz gerçekten işe yarar, demişti. Hangi türde yazdığımızdan bağımsız olarak amacımız buydu. Ardından eğitimin ilk haftaları ve ayları boyunca sistematik bir şekilde zırhlarmızı, maskelerimizi, dikkatle inşa ettiğimiz kişiliğimizi tamamen çıplak kalana ve kanımız doğruca sayfaya akana kadar ince ince zımparalayarak bizi soymaya devam etti.

Dayanabildiğim kadar direndim. Eğer ben on iki yaşındayken bir adamın evimize zorla girerek annemi, babamı, o sırada ve ebediyen yedi yaşında kalacak olan küçük kız kardeşim Anna'yı katlettiğini, sanal ortamda ya da mürekkeple gerçek bir sayfaya yazmaya cesaret edersem üzerinde güvenle durduğum zeminin ayaklarımın altında paramparça olacağından emindim, bundan kesinlikle kuşku duymuyordum. Bu cehennemin derinliklerinden dönüş olmazdı. Bu yüzden birbirini seven mutlu ailelerin kısa hikâyelerini yazdım. Hikâye yaratma işi beni rahatlatıyordu. Ne zaman yazsam geri dönüp onları görmem ve son baktığımdan bu yana onlara ne olduğunu bulmam gerekiyordu. Dizüstü bilgisayarımda geçirdiğim vakit benim ziyaret saatlerimdi.

Ardından unuttuğum ödev bitirme zamanı gelip çattı. Bir öğleden sonra buz gibi bir mermi göğsümde patlamışçasına kafama dank etti. Mezun olabilmek için ertesi sabah ilk iş iki bin kelimelik bir metin sunmak zorundaydım ve o âna kadar bunu tamamen unutmuştum. O gece geç vakit kütüphaneye kapandım ama

kendimi ekranda yanıp sönen imlecin karşısında eli kolu kalkmayan bir kötürüm gibi buldum. Ne kadar denersem deneyeyim kelimeler bir türlü çıkmıyordu. Karanlık, ıslak caddelerden eve yürüdüm ve ümitsizce hâlâ hiçbir şey yazılmamış olan beyaz ekrana bakarak yatak odamda oturdum.

Zaman akıp gece yarısını geçerken bilgisayarımın ekranında yeni günün tarihi belirdi: 21 Mart. Anna'nın doğum günüydü. Yaşasaydı yirmi bir yaşına girecekti.

Kelimeler istemsizce içimde yükselmeye başladı. Onun hakkında yazacaktım, kararımı vermiştim ve bunu yapınca isimleri değiştirecektim. Bu iyi bir fikir değildi ama o anda düşündüğüm tek şey kendimi bu cendereden, karşımdaki boş sayfadan ve onun korkunç boşluğundan kurtarmaktı. Yazmaya başladım. Ben on iki yaşındayken bir adam zorla evimize girip annemi, babamı, o sırada yedi yaşında olan ve artık ebediyen öyle kalacak olan kız kardeşim Anna'yı öldürdü...

Eglin aptal değildi. Eser, daha önceki hiçbir çalışmamda yakınından bile geçemediğim, neşter keskinliğinde bir kaliteye sahipti. Sabahın ilk saatlerinin loş aydınlığında yazımı ona e-posta ile yolladıktan yarım saat sonra Eglin bana sabah ilk iş ofisine gelmemi söyleyen bir yanıt yazdı. Güzel Sanatlar binasının koridorunda yürürken her şeye hazırlıklıydım, yazdıklarımın gerçekliğini reddetmeye hazırdım. Ancak o bana bunun doğruluğunu sormakla uğraşmadı. Zaten biliyordu.

Bunun yerine, benden bunu yayımlamamı istedi.

Ne diyeceğimi, bunun neden asla olamayacağını
 —latmaya nereden başlayacağımı bilemediğimi hatırlıyorum. Sonrasında bana yumuşak bir şekilde, "Ama
 —ve, bununla onu yakalayabilirsin," dediğini de...
 İşte bu her şeyi değiştirdi.

—Kendimi bir uçurumdan atmak gibiydi. Eserimin yayımlanacağını bir gece öncesinden biliyordum. Çocukluğumda olduğu gibi rüyamda Anna'nın İspanyol denizcilerin yaptığı gibi sürünerek denizden çıktığını gördüm. Ölüm meleğine benziyordu. Gelip çürüyen parmaklarıyla beni tırmaladı, sarı saçları dağınıktı ve yosunlarla kaplanmıştı, kendimi korumakta başarısız olduğum için bana bağılıyordu. Ancak bunun aynı zamanda *o adamı* korumak olduğunu anlamaya başlıyordum. Onları geri getiremezdim. Ama belki onları benden almasının bedelini ödetebilirdim.

Eserim, 2015 Mayıs'ının son günü sabah 4.00'te Irish Times'ın internet sitesinde yayımlandı ve sabahın ilerleyen saatlerinde gazete baskısında da yer aldı. Çalışma saati bitene kadar çoktan virüs gibi yayılmıştı. Sosyal medyada etkili birkaç hesabın paylaşmasıyla başladı, ardından bunu onları takip eden insanların paylaşımı izledi. Birleşik Krallık'ta büyük sayfaya basılan bir gazete ve peşi sıra ABD'deki bir dergide yayımlanmasıyla süreç devam etti. Görünüşe bakılırsa herkes Hayalet Adam'ın son ve en berbat saldırısında hayatta kalan kıza ne olduğunu hep merak etmişti. Şimdi biraz biliyorlardı ve daha fazlasını öğrenmek istiyorlardı.

İsrarcı gazeteciler St. John's Üniversitesi öğrenci portalından iletişim bilgilerimi bulduktan sonra radyo ve televizyon programlarına çıkmam için davetler sel gibi akmaya başladı. Muhtemelen olanları canlı yayınlarda anlatamazdım -henüz fiziksel olarak buna hazır değildim- ama bir şey yapmak istiyordum. Eglin beni Ivesagh Yayınevi'ndeki Ivy gibi telaffuz ediliyor) kendi editörüne yönlendirdi. Editör beni makaleyi bir kitaba dönüştürme konusunda cesaretlendirdi. İşte o kitabı şimdi elinizde tutuyorsunuz.

Birkaç hafta önce aileme olanlarla ilgili bir kitap yazmayı kabul etmek aklımı ucundan geçmezdi. Ancak "O Kız" virüs gibi yayılınca bana da önemli başka bir şey oldu.

Saatler içinde internette makalem hakkında makaleler yazıldı. Sınıf arkadaşlarım, anlaşılan hikâyenin ardındaki acıyı dikkate almadan, içimizden birinin yazdıklarıyla böyle sükses yapmasının heyecanıyla bana bu makalelerin bağlantılarını gönderip duruyorlardı. Başlangıçta bunları görmezden geldim. Hayalet Adam olayıyla ilgili hiçbir şeyi asla okumamıştım. İsrarla bunu yapmaktan sakınmıştım. O gecedan sonraki yıllarda, adamın aileme yaptıklarının genel hatlarından başka bir şeyi asla öğrenmemiştim ki bu bile zaten yeterince kötüydü. Bulanık suretlerin netleşmesini istemedim. Bunların bir daha gözümün önünden gitmeyeceğini biliyordum.

Ama sonunda merakıma yenildim. Makaleleri okumaktan ziyade gözümle tarayarak, yazıları ekranda yukarıyaka kaydırarak bağlantılara tıklamaya başladım.

Dördüncü ya da beşinci makaledeydi sanırım, bir ifadede donup kaldım.

Kadın, kanepenin minderlerinden birinin altında halat ve bıçak

Geriye dönüp cümleyi baştan okudum. Başka bir kiracı, yalnız yaşayan bekâr bir kadın, kanepesinin altında bir bıçak ve bir ip bulmadan iki hafta önce Garda zaten apartmana gelmişti. Kadın her hafta aynı gün orayı elektrik süpürgesiyle süpürüyordu ve bunların önceki hafta orada olmadığına emindi. Bildiği kadarıyla o zamandan beri dairelerinde başka kimse bulunmamıştı. Kadın bulduğu şeyleri derhâl yerel karakola bildirmişti. Garda incelemesinin sonunda Hayalet Adam'ın hazırlık yapmak için uğradığına ve bir dahaki gelişinde kullanmak üzere bu malzemeleri oraya koyduğuna inanmıştı.

Kalp atışlarım kulaklarımda çinliyordu. Çünkü ben de bir defasında kanepesinin altında bir bıçak ve bir ip bulmuştum.

Ancak bundan kimseye bahsetmemiştim.

Bu, saldırıdan kısa süre önceydi, belki birkaç gün. Annem alışverişteyken yarım saatliğine Anna'ya göz kulak oluyordum. Şu an hatırlayamadığım sebeplerle beni oturma odasındaki tüm koltuk minderlerinin yere yığılmasını gerektiren bir oyunu oynamaya ikna etmişti. Koltukta kalan son minderi kaldırdığımda bu girişimim bisküvi kırıntıları, kayıp saç lastikleri ve kirli bozuk paralar arasında yatan iki malzemeyi ortaya çıkarmıştı: bir ip ve bir bıçak. İp örme halat cinsinden ve ma-viydi, hâlâ düzgün bir şekilde onu paketli hâlde tutan

parlak bantla sarılıydı. Bana Fisher Price oyuncaklarını hatırlatan kalın plastik saplı bıçak ise hemen hemen cıltlı bir kitap uzunluğundaydı. Keskin kenarı boyunca çentikleri vardı ve yeni değilse bile çok ama çok temiz görünüyordu. Parlaktı.

Bu malzemelerin orada ne aradığını merak etmemiştim. Annemin bir şeyleri koltuk minderlerinin altına tikiştirme alışkanlığı vardı -çoğunlukla postayla gelen şeyler babamdan saklamak istediği alışveriş fişleri, aynı zamanda tek sayısı alınmış dergiler ya da örgü modelleri- bu yüzden orada bulunmalarının garip olduğunu düşünmeme rağmen bana öyle özel bir tuhafılık gibi gelmemişti. Bıçağın olası bir tehlike yaratabileceğine aklım erecek yaşıydim. Bu yüzden minderi geri koyup Arina'ya oyunun bittiğini söyledim.

Haftalar sonra babamı merdivenin dibinde el ve ayak bilekleri aynı mavi iple bağlanmış hâlde kanlar içinde yatarken gördüğümde zihnimde adamın babamın ipini kullandığı şeklinde bir bağlantı kurmuştum. Hayalet Adam'ın saldırıdan önce evimize gelip malzemeleri minderin altına koyduğu hiç aklıma gelmemişti. Bunu yapmak tamamen adamın hazırlığıydı, geri gelecek ve bunları kullanacaktı. Saldırıdan sonra bir Garda'ya, hiç durmaksızın ağlarken hiçkırıklarımın arasında ağzımdan çıkan tek kelimelik cevaplarla ifade vermiştim. İp hiç aklıma gelmemişti. Donakalmıştım, şaşkındım ve on iki yaşıyaydım. İki olayı birbirine bağlamak aklımdan hiç geçmemişti, bir noktadan sonra da tamamen unuttum.

Bunu durdurabileceğimin, önleyebileceğimin aniden farkına varmam –eğer birine ip ve bıçaktan söz etmiş olsaydım ailemi kurtarabilirdim fıkı– dayanılmazdı. Üzerime çöken baskı ciğerlerimi parçalıyor, şiddetle yeniden kalbime çarpıp darmadağın ederek cam gibi parçalara ayırıyordu. Bu şimdiye dek yaşadığım en büyük acıydı. Hatta bir şekilde asıl kayıbmıdan bile daha kötüydü çünkü artık yaşadıklarımın kaçınılmaz olmadığını biliyordum.

Ancak bununla birlikte olumlu bir aydınlanma da yaşamıştım: Geçen onca zamanın ardından Hayalet Adam araştırmaları yeni bir yön kazanabilirdi.

Ailemi öldürdüğü gece evimize ilk gelişi değildi. Muhtemelen birden fazla kez gelmişti. Bu geliş gidişleri gören herhangi birileri olabilir miydi? Bıçağı tarif edebilirdim. Acaba bu sadece belirli yerlerde bulunabilen özel bir bıçak mıydı? Bunun onu bulmaya bir faydası olur muydu? Hatta şimdi, üzerinden neredeyse yirmi yıl geçtikten sonra bile?

Başka ne biliyordum? Hatıralarımda, gözümün önünde saklanmış duran başka yararlı bilgilere de sahip olabilir miydim? Diğer sağ kalanların, diğer kurbanların sahip olabileceği bu tür bilgiler olabilir miydi? Ya DNA, adli tıp bilimi gibi şeyler? Şimdi o sıralarda olduğundan daha iyiydiler ve gün geçtikçe daha çok gelişıyorlardı. Ya şimdi geriye dönüp Hayalet Adam'ı arasak ne olurdu?

Ya bu defa onu bulursak?

Ya bunu yaparsam?

Öyleyse bana yeniden sorun. *Ben O Kız mıyım...?* Çünkü bu defa –bugünlerde– size gerçeği söyleyeceğim: Hayır, değilim ancak eskiden *öyleydim*.

Hayalet Adam’dan kurtulan kızdım.

Şimdiyse onu yakalayacak olan kadınım.

- | -

KARANLIKTAN

Gerçek Hikâye

4 Ekim 2001'de olanlardan önce evimizde suç olağan hâle gelmişti ancak sadece çift makaralı sert plastik kasetlerin içindeki saten gibi parlak siyah bantlarda – ve bunu eve sokan bendim.

O son Noel'de ailem bana hediye olarak dahili video kaset oynatıcısı olan taşınabilir bir televizyon vermişti. Annem hiçbir zaman diğer TV kanallarına bağlanmaması, sadece video kaset seyretmem koşuluyla bu televizyona gönülsüzce razı gelmişti. (Razı gelmesinin diğer bir sebebiyse odamda bu televizyonu seyredersen annemin alt katta, oturma odasında seyrettiği her neyse, onlardan sızlanıp şikâyet edemeyecek olmamdı.) Evimizdeki teknoloji yarım saatte açılan kullanışsız bir Compaq Presario masaüstü bilgisayar, sabit telefon hattından yapılan ağır internet bağlantısı ve babamın iş için kullandığı faks makinesinden ibaretti. Birden yatak odamda bir televizyon olmasının getirdiği yenilik, bir uzaylının gemisiyle arka bahçeye inmesi ile aynı şeydi. Açtığımda gucu sınırlarının ötesine geçiyor, cızırtısıyla bütün odayı elektrikliendiriyor, sınırsız ihtimallerin heyecanıyla havadaki her bir moleküle hayat veriyordu. ~~Uzun~~ televizyona dönük, bir elimde kumanda bir elimde

şekerli bir şeyler yatağımda oturmak beni en mutlu eden şeydi. Ta ki seyredecek bir şeyim kalmayıncaya kadar.

O sıralar evimizde tipik bir VHS kaset kütüphanesi vardı. Disney filmleri, TV'den kaydedilmiş şeyler, indirimden aldığımız Friends dizisinin rastgele birkaç bölümü... Bu seçeneklerden çabucak bıktığımdan babamla bir anlaşma yaptık. Yerel video kiralama dükkânında ebeveynlerimin hesabından parasını kendim ödeyerek yararlanabilecektim ve zamanında geri götürme sorumluluğunu üstlenecektim. Kısa sürede haftalığımı –cep harçlığımın beşte üçü– en etkin şekilde kullanmak için yeni çıkan filmlerden kaçınıp bunun yerine dükkânın arka tarafındaki el yazısıyla “GERÇEK YAŞAM HİKÂYESİ” olarak işaretlenmişleri kurcalamam gerektiğini anladım. Buradaki kapaklar ağırlıklı olarak şiddet içerikli, siyah ve lacivert renklerdeydi, efekt olarak kan damlatılmış korkutucu kırmızı başlıkları vardı.

Bunlar Amerikan TV'leri için çekilmiş, meşhur olmayan Amerikalı suçluların hikâyelerine dayanan filmlerdi. Her nedense İrlanda'da VHS kaset olarak kiralanabiliyordu. Çekim maliyetleri düşüktü, diyaloglar berbattı ve en iyi durumda bile gerçekle ilişkisi şüpheliydi. 2001 ilkbaharında bunlarla ilk karşılaştığımda büyük çoğunluğu en az on yıllıktı, işledikleri konular muhtemelen bundan bile daha eskiydi. Ancak bir gece için kiraladığınız yeni film yerine bunlardan iki tanesini bir haftalığına kiralayabiliyordunuz. Bu yüzden yavaş yavaş bu filmlere yönelmeye başladım ve çabucak bağımlısı hâline geldim.

A Killing in Beverly Hills. Menendez kardeşlerin hikâyesini anlatıyordu. Kardeşlerin dediklerine göre babalarının istismarından kurtulmak, mahkemeye göreyse miraslarına konmak için ebeveynlerini öldürmüşlerdi. Waco, Teksas'ta dört federal ajanının ve Branch Davidian⁷ diye adlandırılan tarikatın yetmiş altı müridinin ölümüyle sonuçlanan beceriksiz hükümet kuşatmasını yeniden canlandırıyordu. Small Sacrifices'ta, Farrah Fawcett'in canlandığı Diane Downs üç küçük çocuğunu vurmak için karanlık bir taşra yolunda duruyor, ardından arabasını yavaşça sürerek en yakın hastaneye gidip kendisinin yerine bunu gür saçlı birinin yaptığını iddia ediyordu. Alev saçlı, genç Drew Barrymore, Long Islandlı Lolita lakabıyla tanınan on altı yaşındaki bir kızı canlandığı The Amy Fisher Story'de başrol oynuyordu. Kız otuz beş yaşındaki Joey Buttafuoco ile ilişki yaşıyor, ardından adamın karısını başından vurarak onu öldürmeye çalışıyordu.

Ancak "en iyisini" seçecek olsaydım bu, Victim of Beauty: The Dawn Smith Story olurdu. Dawn'ın on yedi yaşındaki kız kardeşi Shari, 1985 Mayıs'ında Larry Gene Bell tarafından güpegündüz evinin garaj yolunda kaçırılıyor ve sonra öldürülüyordu. Başrolünde Star Trek: Voyager'ın yıldızı Jeri Ryan'ın oynadığı TV dizisi, Shari'nin ortadan kaybolup Bell'in yakalanmasına kadar geçen

7 Branch Davidian Tarikatı: 1930'larda Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nden ayrılarak kurulmuş Davidian Hareketinin bir alt kolu olan, liderinin cennete giden yoldaki yedi mührün kilidini açacak ve İncil'in öğretilerini dünyaya yayacak bir peygamber olduğuna inanılan sapkın bir tarikat. -ç.n.

yirmi sekiz günlük süreçte Bell'in Dawn'a –güzellik yarışmasına katılan, mavi gözlü sarışın– olan takıntısına odaklanıyordu.

Bu VHS kasetlerindekielerin hepsi suç filmi değildi. Bebekli genç bir çiftin arabalarının dağ yamacında kar altında kaldığı ve sonrasında hayatta kalmak için mağaraya sığındıkları bir film hatırlıyorum. Bir de doğumdan sonra hastanede karışan iki sarışın kızın bunu ergenliklerinde anladıkları bir film vardı. Ancak geneli suç konuluydu ve ben de zaten en çok suç filmlerini seviyordum.

On iki yaşındakiler için pek uygun değillerdi ama video kiralama dükkânında kasaya bakan bıkkın yeni yetme bunu umursamıyordu ve ebeveynlerimin de herhalde durumdan haberi yoktu diye düşünüyorum. Zaten bizim evde sessiz olduğumuz sürece ne yaptığımız pek sorgulanmazdı. Evimizdeki genel kural buydu. Şimdiyle mukayese ettiğimde, çocukların bir şeylerin altına saklayabilecek kadar küçük, onlara her şeyi en alasıyla gösterebilecek aletlerle yatağa girdiklerinde neler seyredebildiklerini az çok tahmin edebiliyorum. O sıralar bu konudaki hevesimi düşününce gerçek suçlara yönelik merakımın bende yaratmış olabileceği etkilerle ilgili ahkam kesmek epey tartışmalı bir konu olurdu. İşin aslı, bende herhangi bir etki yarattıklarını da sanmıyorum.

Küçük televizyon ekranımda gördüğüm yeniden canlandırılmış olayların gerçek olduğunu biliyordum ama benim gerçekliğim değildi. Burası milenyumun

başlarındaki İrlanda'ydı. Bizim polisimiz silah taşımazdı. Hiçbir zaman ortalığın yatışması için aralarında bir ay ya da daha fazla zaman bırakılarak uç cinayet işlenmemiş ve FBI tarafından tespit edilmiş tescilli bir seri katilimiz olmamıştı. Burada bir cinayet işlendiğinde hemen hemen her zaman terörizm ya da mafya bağlantılı olurdu. Kana susamış bir yabancıнын rastgele hedefi olma riskiniz, yok denmese de epey düşüktü. (İrlanda'nın çözülemediş en meşhur cinayetlerinden birini Fransız bir kadın, Sophie Toscan du Plantier işlemişti. Popüler internet kanalı West Cork'un konukları, Plantier'in 1996'daki ölümünü konu ettiği yayında bölgede o zamandan beri bir daha böyle bir şey olmadığından yerel halkın buna nasıl "tek cinayet" gözüyle baktığını ortaya koymuştu.) Üstelik kötü adamlardan nasıl sakınacağımı bilirdim. Aynı dersler her filmde tekrar edilirdi. Karanlıkta eve yalnız yürüme. Yabancıların eve bırakma tekliflerini kabul etme. İyi kız ol.

Ben iyi bir kızdım ve ailemle evdeydim. Kapılar kilitliydi ve perdeler kapalıydı. Güvendeydim.

İnsan ailesi hakkında bildiklerini nereden öğrenir? Son zamanlarda bu soruyu arkadaşlarıma sordum. Cevapları genellikle iki kategoriden birine uyuyordu: ya akrabalarından, eşten dosttan bazı bilgiler öğreniyorlar ya da doğrudan ebeveynleri onlara hayat hikâyelerini anlatıyordu. Zaman geçtikçe ikincisi daha çok olmaya başlıyor çünkü yaşlandıkça daha çok kendilerinden bahseder oluyorlar. Ayrıca bu arkadaşlarımin yetişkin

kardeşleri, amcaları ve teyzeleri ve bütün münasip klandalı Katolik aileler gibi bir sürü kuzenleri olduğunu da söylemeliyim. Bu insanlar hayatları boyunca arkadaş edinmişler, ebeveynleri de keza aynı şekilde. Sosyal çevreleri çocukluklarını geçirdikleri evin bitişindeki kızla ve bir zamanlar aynı yerde çalıştıkları adamla genişlemiş. Bir arkadaşım biraz düşündükten sonra, ailesinin evlilik öncesindeki hayatları ve ilk tanışmalarıyla ilgili bildiklerinin çoğunu, babasını hiçbir zaman sevmeyen anneannesinin aile toplantıları sırasında cırtını kaçırdıktan sonra yaptığı küçümseyici yorumlardan öğrendiğini söyledi.

Ancak benim ebeveynlerimin her ikisi de tek çocuktı ve ben daha on iki yaşındayken –yani ebeveynlerinizin kim olduğuna ya da ebeveynlik dışındaki hayatlarına sıfır ilgi duyduğunuz yaştayken– öldüler, tek kardeşimle birlikte. Ondan sonra tek aile bağı olan kişiyle, ninemle kaldım ve birlikte geçirdiğimiz yıllarda ebeveynlerim hakkında ona soru sormaya cüret edemedim. Anne babam hakkında insan olarak çok az şey biliyor olmam acı bir gerçek.

Annemin adı Deirdre'ydi. Kısa boylu ve incedi, bu özellikleri Anna'ya da geçmişti. Omuzlarının hemen üzerinde biten lüle lüle saçları evlilik öncesinden beri hep aynı modeldi. Çizer olarak çalışıyor, ortaokulun ilk üç sınıfına yönelik ders kitaplarının Fransızca ve Almanca serilerindeki resimlerin çizimlerini yapıyordu, aynı zamanda okul dönemlerinde Carrigaline'da bir kafeteryada çalışıyordu. Arabayla işe giderken bizi okula bırakır,

dönüşte de alırdı ve o sırada yolcu koltuğunun ayak boşluğunda, içinde kafeteryadan getirdiği bir şeyler bulunan –kremalı kekler, yarım baget ekmekler, meyveli çörekler– bir kutu olurdu. Güneşi taparcasına severdi ve bulutların arasından kendini hafifçe gösterdiği her an çıplak teni yağlanmış hâlde arka bahçedeki şezlongda yerini alırdı. Kerry'de, Killorglin adlı bir kasabada doğmuştu. Üniversiteye gitmemişti ve daha ergenlik yaşlarındayken ölen ebeveynleri hakkında çok az konuşurdu. Ortaokuldayken hırslı bir kürekçi olmuştu ve sırf egzersiz olsun diye kürek çekmeye geri döneceğini söyleyip dururdu. Ancak hepimiz bunun laftan ibaret olduğunu bilirdik.

Annem çok yumuşak başlı, rahat ve telaşsızdı. Anna ya da ben haddimizi aşan bir davranışta bulunursak bize şaşırmış bir yüz ifadesiyle karşılık verir ve ardından öfkemizin ateşi kendi kendine sönene kadar bizi bir başımıza bırakırdı – ki öfke nöbetimizin izleyicisi olmadığından ya da onu körükleyecek bir tepki görmediğimizden çabucak sakinleşirdik. En iyi arkadaşı, ortaokuldan beri tanıdığı Joan adında bir kadındı. Joan annemin çalıştığı kafenin sahibiydi. Başka insanlarla babam olmadan vakit geçirdiğini hatırlamıyorum. Bizi sıkıcı bir cumartesi gecesini ninemin gözetiminde evde bıraktıklarında bunun nedeni birlikte bir şeyler yapmak, genellikle de akşam yemeği için başka bir çiftin evine gitmek ya da dışardaki bir işi halletmek olurdu.

Çok eğlenceli biri olabiliyordu, her zaman nükteli bir sözü ya da karşısındakini altüst eden bir cevabı

vardı. Bu da onu ciddi bir adam olan babam için tuhaf bir eş yapıyordu. Bir sürü fotoğraf çekip bastırır ama gerisi gelmezdi, onları albüm olarak düzenleme ve öyle muhafaza etme planı plan olarak kaldı. Benim içlerindeki 4x6 parlak fotoğraf baskılarıyla kalınlaşmış, şişkin zarflarla dolu bir sürü kutuyla bıraktı. Hiçbirinin üstünde bunlara ait takip edilebilecek isimler, tarihler ya da yerler yok. Bunlarla bir şeyler yapma planlarımı somutlaştırmakta şimdiye kadar başarı sağlayamadım. Hemen hemen tüm fotoğraflarda Anna, ben ya da ikimiz birlikteyiz.

Babamın adı Ross'tu. Varlıklı ailelere ait, sırtı nehre bakan büyük evlerin bulunduğu Cork şehrinin kuzeyindeki Sunday's Well diye bir yerdendi. Babam yuvadan ayrılıp evlendikten sonra ninem evini satıp Blackrock'a taşınmış. Ninemin arada sırada mırıldandığı şeylere göre babamın babası ben doğmadan kalp yetmezliğinden ölmüş, "içkiye düşkünmüş". Babam annemle şehirde bir barda tanışmış ve on sekiz ay içinde evlenmişler. Sadece Passage West'teki evde birlikte yaşamışlar.

Babam uzun boyluydu, bir seksenden uzundu ve annemin fotoğraflarına bakılırsa yirmilerinden beri saçları dökülüyordu. Ringaskiddy'deki fabrikadan ve kimyasal işinden çok az anlardım. Uzun saatler çalışırdı ve bizimle pek vakit geçirmezdi. Anna ve benim uymamız gerektiğini bildiğimiz tek kural babamın evimizin zemin katındaki ofisine asla girmemektir. Babamı düşündüğümde aklıma Hallmark antetli tebrik kartları ve büyük mağazaların Noel'i berbat eden, hayal gücünden yok-

sun hediye katalogları geliyor. Babam onlar için Tıpkı Baba modeli olabiliirdi. İşı için evrak çantası almıştı. Uzerinde isminin baş harfleri bulunan mendiller taşırdı. Viski sever, golf seyreder ve arabasında klasik müzik CD'len bulundururdu. Giysilerinin tamamı aynı mat kahve tonda tüvitlerden ve lacivert örgü kazaklardan ibaretti.

Makalemin yayımlanmasından birkaç hafta sonra hatırladığım kadarıyla adı Michelle olan bir kadından e-posta aldım. Yıllarca babamla çalıştığını ve çok ıy arkadaş olduklarını söylüyordu. Hiç tanımadığım adamla; babamın eğlenceli, plansız ve ıy nasihatler veren, Michelle'e özenle seçilmiş kitaplar hediye eden ve kadının masasına ilginç bulacağını düşündüğü dergi makaleleri bırakan diğer versiyonuyla ilgili anılarını paylaştığı neredeyse bin kelimelik bir e-posta yazmıştı. Michelle hâlâ onu feci şekilde özliyordu ve benimle tanışmak istiyordu. Ebeveynlerim hakkında bilgi açlığıyla bu fırsatın üzerine atlamalıydim. Ancak kadının e-postasının satırları arasında açığa çıkartmayı gözümün kesmediği hassas ve korkutucu bir şey vardı. Onun adını hiç duymamıştım. Mesajı görmeyden geldim ve onunla bir daha temas kurmadım ama kadın daha önce babamın hiç görmediğim bir hâline ışık tutmuştu ve bununla ne yapacağımı bilmiyordum.

Şahit olduklarımdan çıkardığım kadarıyla ebeveynlerimin evliliği sağlam bir birliktelikti. Atıştırlardı ama asla kavga etmezlerdi. Gerçi bunun nedeni annemin neçbir zaman bir tartışmaya girecek kadar herhangi bir şeyin üzerine gitmemesi de olabiliirdi. Ortalık kızıışmadan

omuzlarını silker ve geri adım atardı. TV'de gördüğünüz, hep öpüşen kucaklaşan ve ergenler gibi kur yapan çiftlerden değillerdi ama büyüdüğümde zaten bunu yapan pek fazla kimsenin olmadığını keşfedecektim. Babam toplum içinde birlikte yürürlerken annemin elini tutardı ve sıklıkla geceleri yatak odalarımızın ortak duvarından birbirleriyle sessizce konuştuklarını duyardım.

On iki yaşıңызdayken yetişkin hayatı sonsuz bir macera gibi gelir, daha doğrusu kendi yetişkin hayatınızın öyle olacağını sanırsınız. O son birkaç ayda kendi özel düşüncelerimi, gözlemlerimi, sırlarımı, umutlarımı ve hayallerimi kaydettiğim ciltli bir defterim vardı. Onu annemin oturma odasını kaplattığı duvar kağıdının kalan parçasıyla kaplamıştım. Cam göbeği ve beyaz renkli, sık dokunmuş pamuklu kumaş desenliydi. Yokluğumda birisi karıştırmış mı diye anlamak için sadece benim bildiğim bir sırayla dizili çok renkli lastik bantlar geçirerek saklıyordum. Sanırım bu fikri bir Judy Blume kitabından almıştım. Şimdi sayfalarını karıştırdığımda birkaç hayatı birden yaşamayı planlayan bir kız buluyorum.

Baz Luhrmann'ın Romeo ve Juliet'indeki gibi muhteşem bir aşk ilişkisi yaşamak istiyordum. New York'ta, Londra'da ve Paris'te yaşamak istiyordum. Ergenlik yaşlarımın TV'de izlediğim Amerikan dizilerindeki gibi mezuniyet balolarıyla dolu, amigo kız takımında olduğum, okula giderken kendi havalı kıyafetlerimi giydiğim bir dönem olmasını istiyordum. Profesyonel bir dansçı olmayı istiyordum, aynı zamanda Antarktika'da çalışan bir bilim insanı olmayı da ... Ayrıca bir yolcu gemisinde

kuaför olmayı.... Çünkü arkadaşımın annesi daha genç yaşlarında bu işi yapmıştı ve hep bunun ne kadar eğlenceli olduğundan bahsederdi. Bu yüzden ebeveynlerime baktığımda –büyüdükleri şehirde yaşamaları, normal işler yapmaları, normal insanlar olmaları– burun kıvrırmaktan kendimi alamıyordum. Neden bu boşa geçirdikleri, pek kıymetli hayatlarında hiçbir şey yapmamışlardı? Neden hiçbir şeyi deli gibi istememişlerdi? Neden hayalleri, maceraları, dilekleri ve hedefleri olmamıştı?

Arzuları hakkında hiçbir şey bilmiyordum, sorun buydu. Bu kayıp parça olmadan ebeveynlerimi zihnimde tamamen şekillendirmem zordu. Ancak son günlerde, ya hayalleri bizim aile hayatımızsa ve zaten buna sahip oldukları için başka bir şey istememişlerse, diye merak etmeye başladım. Böyle düşünmek hoşuma gidiyor. Karar verdim, bundan sonra böyle yapacağım.

Aslında o günlük hakkında bana çarpıcı gelen şey, eksik olan şeyler. Ebeveynlerimden sadece onlardan şikâyet etmek için bahsederken Anna'dan neredeyse hiç bahsetmiyorum.

Geriye dönüp baktığımda kız kardeşim hakkında aklımda kalan sadece birkaç silik anı var. Zihnimde belirip kaybolan görüntüler ve annemin çektiği fotoğraflar var ama hepsi bundan ibaret. Çocukken, özellikle de ergenliğin eşiğinde bir çocukken, beş yıllık yaş farkı büyük bir uçurum. Anna çoğunlukla benim için bir baş ağrısıydı, sürekli etrafımda dönüp gürültü yaratır. Bir şeyler isterdi: yardım, bir şeyi ödünç almak, ilgimi

çekmek. Bunları istediğinde elleri arkasında bağlı, başı önde, şansın ondan yana olmadığını bildiği hâlde bu defa farklı olmasını, farklı davranmamı dileyerek sessizce yanıma gelirdi.

Şimdi onu, sarı saçları pembe bir tokayla arkada toplanmış, burnunun üzeri çilli, tabanları ışıklı cırt cırtlı ayakkabılarını giymiş olarak gözümde canlandırabiliyorum. Bir bacağı diğerinin arkasına bükülmüş, başını kaldırmış apaçık bir umutla bana bakıyor. O günlere dönmeye, ona istediği her şeyi, canımı bile verebileceğimi, diğer her şeyden vazgeçip hayatımın geri kalanını ne isterse yaparak onunla geçireceğimi, onu ve onun ablası olmayı çok sevdiğimi söylemek için müthiş bir istek duyuyorum.

Aslında hayır, bu söylediklerimi unutun. Geçmişe dönecek olsam onu kolundan çekip kaçırdım, böylece güvende oluruz. Büyür ve yetişkinler olarak arkadaş olabildiğimiz günlere erişiriz. Ama o zamanlar daha çocuktum, ikimiz de öyleydik ve başımıza neler geleceğini ikimiz de bilmiyorduk.

İşte hatırladıklarım: Anna oyun oynadığında yetişkini oynardı. Ben Barbie bebeklerle ilgilenip onları kendilerini aldatan Kenlerle ve kaçırılan Skipperlarla ilgili karmaşık pembe dizi kıvamında rollerde oynatırken Anna bebek arabası ya da puset içinde satılan türden, hatta bir Noel'de hediye gelen gibi bezine kahverengi leke yapan gerçek boyutlu bebeklerden hoşlanıyordu. Oturma odasında bel yüksekliğinde etajerimiz vardı, Anna onu duvardan çekip uzaklaştırır, arkasında dururdu. Sonra

da o gün yaptığı iş artık her neyse –banka, postane ya da kahve dükkânı– onu ziyaret etmek için zorla sıraya girerdik. Bir yaz barbekü yaptık ve Anna babamı kendi restoranında şef aşçı olarak işe aldı. Restoran sadece üç kişinin oturabileceği biraz yıpranmış bir bahçe masasından ibaretti ama hatırladığım kadarıyla basılmış menüleri ve özenli bir kadın garsonu vardı. (Bu arada şef aşçı tüm hamburgerlerimizi yakmıştı ve belli ki yeniden eğitilmesi gerekiyordu.) Anna'nın hayal dünyası asla prensesler, deniz kızları ya da süper kahramanlarla değil; hostesler, büro çalışanları ve kütüphanecilerle doluydu. Yetişkinlerin dünyasına öylesine meraklıydı ki çocuk olarak kalmaya tahammülü yoktu. Oysa sonunda hayatında yaşayacağı şeylerin tamamı bu büründüğü rollerden ibaret kaldı.

Birlikte geçirdiğimiz son yaz hayli net hatırladığım iki şey oldu: Birincisi, hazıranda Anna'nın kaza geçir-mesiydi. Evimizin yakınlarında dik bir tepeden aşağı arkadaşının bisikletini sürüyordu. Bu sırada ön teker yol üzerinde arabaların açtığı bir çukura girdi ve Anna'yı sıçratıp gidonun üzerinden fırlamasına neden oldu. Kask takıyordu ama kazadan sonra her yeri kanamalı sıyrıklarla kaplanmıştı ve biçimsiz bir şekilde yere düş-mesinden dolayı sağ elinin yüzük parmağı çıkmıştı. Yerine oturtulması için genel anestezi yapılması gerekti, bunun anlamı da Anna'nın iki gece hastanede yatmak zorunda kalmasıydı. Zaten küçücük bir çocuktu ama onun minik ve korkmuş hâlde bir hastane yatağında yattığını ve bu yüzden sızlandığını görmek beni çok

sarsmıştı. O iki üç gün boyunca ona kitap okuyarak, kart oyunları oynayarak, bir kısmı alçının dışında kalan minik tırnaklarına simli oje sürerek saatlerimi geçirdim. Eve geldiğinde, en sevdiği Disney filmi olan Şaşkın İmparator'u ve ardından babamın ona geçmiş olsun sürprizi olarak aldığı Oyuncak Hikâyesi 2'yi seyredibilsin diye TV'yi kullanmasına izin verdim, tabii geçici olarak, onu bu konuda birkaç kez uyardım. Benden yanında kalıp onunla izlememi istemişti. Zihnimde onun hastane yatağındaki görüntüsü hâlâ taze olduğundan, görünüşte istemiyormuş gibi yaparak iç geçirip gözlerimi devirmeme rağmen kabul etmiştim. Annem sanki biz doğal habitatında yaşayan, rahatsız edilirse saldırı-ganlaşma tehlikesi yüksek vahşi hayvanlarmışız gibi dikkatle ve fark ettirmeden odaya girip bize patlamış mısır ve fişirdayan kutu kolalar getirmişti.

Anna'nın partisinde huysuzluk yapmam o zamandan aklımda kalan diğer belirgin anıdır. Bir sebepten ötürü annem, Anna ve beş ya da altı arkadaşını dönem sonu sürprizi olarak bizim muhitteki McDonald's'a götürmeye razı olmuştu. Anna bunu hemen parti olarak algılamıştı. Restoranda şapkalı mantardan sandalyeler ve ayçiçeği şeklindeki masalarla çocuklar için özel olarak tasarlanmış bir bölüm vardı. Annem beni muhtemel bir çocuk kavgasında araya girmem için partiye dahil etse de o bölümde oturmama imkân yoktu ve bunu açıkça belirtmiştim. Defalarca... Bu Anna'yı kaygılandırmıştı. Şimdi dönüp baktığımda bir cumartesi öğleden sonrasında sözde çocuk partisine gitmek yerine yapacak daha

ıyı şeylerim olduğundan her şikâyet ettiğimde ağzını büzme şeklini, bu konuyu açtığımda büyüyen gözlerini görebiliyorum. Müthiş bir arzuyla orada olmamı istiyor, gelmememden açıkça endişeleniyordu. Sonunda gittim ama birkaç masa ötede oturdum ve kızarmış patates atıştırırken sürekli saatimi kontrol ederek sıkıldığımı belli etmek için elimden geleni yaptım.

Görebildiğim kadarıyla söyleyebilirim ki Anna çok iyi vakit geçirmişti. Okul dışındaki arkadaş çevresiyle kaynaşmaya başlamıştı. O partideki hâlini zihnimde canlandırdığımda onu bu arkadaş çevresinin merkezinde görüyorum. Gülümseyip kahkahalar atarken, şu küçük ketçap paketlerinden birine daldırmak üzere bir tavuk parçasına uzanırken... Partinin bu şekilde gitmesinden mutlu olduğumu biliyordum, anneme, katılan kızların parti hakkında güzel şeyler söylediğinden bahsettiğini duymuştum. Ama keşke onunla otursaydım, yanında olsaydım, ona ablalık etseydim.

Bundan sonrasında size Anna'nın ergen bir kızdan yetişkin bir kadına dönüşmesini anlatmak isterdim. Görünüşünü, nasıl olduğunu, kim olduğunu, nereye gittiği ve ne yaptığını bilmek isterdim. Üniversitede ne eğitimi aldığını ve bunun onu nereye götürdüğünü görmek isterdim. Hayat arkadaşıyla, çocuklarıyla tanışmak, ne glydığını, evini nasıl döşediğini görmek isterdim. Noel zamanı birlikte içeceğimiz bir şişe şarapla ve çocuklarına aldığım hediyelerle onu ziyaret etmek, birlikte Noel'i kutlamaya devam etmek isterdim. Gece geç saatte kadar onunla oturmak ve bankacılık oyunu, bisiklet

kazaları ve doğum günü partileri hakkında konuşarak eski günleri yâd etmek isterdim. İyi olduğunu, mutlu ve güzel bir hayat sürdüğünü duymak isterdim. Onun yetişkin sesini duymak isterdim.

Fakat o adam yüzünden yapamıyorum.

Haydi Bir Oyun Oynayalım

31 Aralık 1999'un son dakikalarında, yeni milenyumun şafağındaki ulusal çapta yaşanan alışılmadık iyimserlik ile havadaki uçakların düşeceğine ilişkin dijital kıyamet korkusunun birbirine karıştığı çalkantıda, bir yanımda hafifçe horlayan ninem diğer yanımda uyuyan Anna'yla oturma odasındaki koltukta oturuyordum. Annemle babam Carrigaline Court Otel'de bir partiye gitmişlerdi. Ertesi sabah uyanana kadar onları görmeyecektim. TV'de, Dublin'deki bir konser canlı yayımlanıyordu. Havai fişeklerin eli kulağındaydı. Gözkapaklarım ağırlaşmıştı ama onları görmek için uyumamakta kararlıydim. Uzanıp kolamdan bir yudum almış, hatta belki de kalkıp kendime bir çay yapmış bile olabilirdim.

Aynı sıralarda arabayla bizden on iki, Carrigaline Court Otel'den birkaç dakika uzaklıktaki bir başka oturma odasında on altı yaşındaki Tommy O'Sullivan kendi ailesinin televizyon ekranında aynı şeye bakıyordu.

Derken mutfaklarındaki telefon çalmaya başladı.

Başta Tommy ahizeden ses gelmediğini sandı çünkü televizyonun ya da muhtemelen gözetimi altındaki kardeşleri; on iki yaşındaki David'in, on yaşındaki Nancy'nin ve yedi yaşındaki Emer'in gürültüsü telefonun sesini bastırıyordu. Televizyonun önünde hoplayıp zıplıyor,

danı ediyor, el çırpıyor ve arada sırada kavgâ ediyor, son Noel tatlılarını ve gazlı içeceklerini kapmak için telaş yapıyorlardı. O'Sullivanların sabit hat telefonu buzdolabının yanındaki duvara yerleştirilmişti. Tommy çocukları susturup iki odayı birbirinden ayıran kapıyı kapattı ve ikinci kez telefona "Alo?" dedi.

Daha sonra çatlak bir sesin ardından uzun, yavaş bir iç çekiş olarak tanımlayacağı bir şey duydu. Diğer uçta birisi ahizeye kuvvetli bir şekilde üflüyor, tuhaf, ürkütücü sesler çıkarıyordu. Tommy'nin duyduğu şey, kısık bir fısıltıyla bir sigara tiryakisinin zarar görmüş ses tellerinden çıkan boğuk sestti. "Haydi bir oyun oynayalım..."

Kelimeler fark edilir bir aksan taşıyordu ama arayanın konuşmasında abartılı bir tehdit vardı. Bu Tommy'ye gençlik korku filmi Çılgık'ı hatırlattı. Açılış sahnesinde Drew Barrymore'un canlandığı karakter ilk başta eşek şakası gibi görünen bu telefon araması sırasında evde yalnızdır. Ancak arayan kişinin kısa sürede eve girmeyi başarıp kızı öldüren maskeli katil olduğu ortaya çıkar. Cadılar Bayramı gecesinde arkadaşlarıyla birlikte filmi seyrettiğinden bu hâlâ Tommy'nin zihninde tazeliğini koruyordu. Şimdi yeni yıl akşamıydı ve arkadaş grubunun, Mike Hickey'nin çılgın partisinde ebeveynlerin dolaplarından aşırılmış içkilerden içemeyen, başka herhangi bir gece olsa polislerin gelmesine neden olacak kadar yüksek sesli müziği dinleyemeyen tek üyesi Tommy'ydi. Bunun yerine üzerine bebek bakıcılığı görevi yıkılmıştı, ebeveynleri benimkilerle aynı Yeni Yıl Akşamı partisindeydi.

Bu ayarlamadan hiç mutlu olmamıştı ama durum şimdi daha da kötüleşiyor, saatin gece yarısına yaklaşmasıyla içini burkan eğlenceyi kaçırma ve dışarda kalmışlık duygusu giderek şiddetleniyordu. Aramayı bir ya da birden fazla arkadaşının onun durumuyla alay etmek için yaptığına ikna olan Tommy, "Gidin başımdan, sık kafalılar," gibi bir şeyler söyleyerek homurdandı ve telefonu kapattı. Ertesi gün arkadaşları onu aradıklarını reddedeceklerdi.

İki hafta sonra, 14 Ocak 2000 sabahı, Tommy telefonunun piyano tonuyla çalan sesine uyandı. Bu onun ilk telefonuydu ama esasen ikinci eldi, babasının içinde kontrollü bir SIM kartı takılı olan eski telefonunu kullanıyordu. Tommy yaz başından ben cumartesiileri SuperValu'da çalışıyor, raflardaki eksikleri tamamlıyor, paketleri ambalajlıyordu. Her hafta telefon harcaması için kenara on pound ayırıyordu. Bu ona fazlasıyla yetiyordu çünkü telefonunu sadece isimleri bir elin parmaklarıyla sayılabacak kadar az olan diğer cep telefonlu arkadaşlarıyla mesajlaşmak için kullanıyordu. Annesinin telefonu yoktu ve babası kendisinininkini sadece iş için kullanıyordu. Bu yüzden, karanlık yatak odasında parlayan küçük yeşil kare ekranda yazana göre şu anda "BABAM" adlı kişinin arıyor olması şaşırtıcıydı. Tommy saati gördüğünde daha da şaşırdı, sabah 5.02'ydi.

"Tommy?" Babası muhtemelen duvarın diğer yanında olmasına rağmen sesi uzaktan geliyordu. "Kapın kilitle mi?"

Gecenin bir yansıymış gibi geliyordu, derin uykudan uyanmanın verdiği sersemlikle Tommy'nin aklına gelen

ilk şey babasının aklını kaçırmış olduğuydu. Onları sorusunu tekrar etmesini istedi.

“Yatak odanın kapısı kilitli mi? Gıt kontrol et.”

“Baba, si...” Tommy arkadaşlarına karşı kolaylıkla kullandığı küfürlü kelimeyi tuttu ve ağzından kaçmasını diye alt dudağını ısırđı. “Neler oluyor?”

“Dediğimi yap.”

Babası tuhaf konuşuyordu. Ergen yorgunluğunun rehaveti Tommy'nin göz kapaklarını tırmalıyor, onu yastığına çekiyor, uzuvlarını ağırlaştırıp yavaşlatıyordu. Tek istediğı bir an önce uykusuna dönmektir. Sızlanarak yatağından çıktı ve güç bela yürüyerek kapıya gitti, gerçekten de kilitliydi.

Tommy eğilip anahtar deliğinden baktığında görebildiğı tek şey ışıktı, anahtar yoktu.

Babası, “Bizimki de kilitli,” dedi. “Ve annen burada değıl.”

“Kapıları ne için kilitledi? O nerede?”

Babası iki soruya da cevap vermedi. Tommy telefonu göğsüne bastırıp, “Anne?” diye seslendi. Cevap yoktu. Yeniden seslendi. “Anne?” Yine cevap gelmedi. Birkaç kez kapısını yumrukladı. Ardından kardeşı David'in odasıyla ortak olan duvara gidip vurdu.

Babası, “Dışarı çıkıyorum,” dedi. “Pencereden. Yedek anahtarla içeri gireceğim.”

Aramayı sonlandırdılar.

Tommy'nin duyduğu bir sonraki şey ortak duvardan gelen itiraz sesiydi. David sonunda uyanmıştı. Tommy yalvar yakar kendinden küçük kardeşini yatağından çı-

kardı ve kapısını kontrol etmeye gönderdi. Onun kapısı da aynı durumdaydı. Kilitliydi, anahtar kayıptı.

Tommy pencereye gitti. Dışarısı zifiri karanlıktı. Bally's Yolu'ndaki evler geniş arazilere sahipti ve sokak lambası yoktu. Ancak iki arabanın silüetini gördüğünden emindi, bunun anlamı annesinin evde olması gerektiği idi. Ama ne yapıyordu? Noel'i düşündü, özellikle de Noel arifesini. Nancy'yle Emer'in Noel Baba'nın gelişine yönelik heyecanının bir çılgınlığa dönüştüğü, birinin diğerinin heyecanını büyüttüğü, iki çocuğun da uyanık kaldığı, neredeyse bütün gece gergin olduğu, acabahediyeleri gelmiş mi diye sırayla parmak uçlarında koridordan oturma odasına gittikleri birkaç yıl geçirmişlerdi. Bıkıp usanan annesi sonunda çareyi onları odalarına kilitlemekte bulmuştu. Bu da öyle miydi? Annesi onlara sabaha kadar fark etmemelerini istediği bir çeşit sürpriz mi hazırlıyordu? Ama öyleyse anahtarları neden almıştı? Kendi yatak odasını da kilitlemesinin sebebi neydi? Seslenmelerine neden cevap vermiyordu?

Tommy dışarıyı izlerken çakıl taşlı garaj yoluna sarı bir ışık vurdu, bunu, açılan pencereden gelen boğuk bir patırtı sesi izledi. Babası tutuna tutuna aşağı iniyordu. Bu adamın kısa bir zamanını aldı ama o sırada ayak altında çatırdayan çakıl taşlarının sesi geldi ve bir silüet –gecenin içinde hareket eden bir gölge– aceleyle Tommy'nin penceresinin önünden geçti. Tommy sokak kapısından gelecek anahtar sesine kulak kabarttı ama ses hiç gelmedi.

Bunun yerine babasının bağırdığını duydu.

Tommy'ye Garda'yı aramasını söylüyordu.

Jim'in cep telefonunun çalma sesi birden arabanın sessizliğini bozarak onu yerinden sıçrattı. Hâlâ kitabın sayfalarının yarattığı sisli hatıranın etkisindeyken düşünmeden telefonu açtı.

Noreen'in, "Ah," dediğini duydu. "Açmanı beklemiyordum. Sadece mesaj bırakacaktım. İşte değil misin?"

"Ne oldu, Nor?"

"Katie akşam yemeğine geliyor." Kızları üniversite yakınındaki College Yolu'nda bulunan öğrenci yurduna taşınmış olmasına rağmen her zamankinden daha fazla eve geliyordu. "Bu yüzden gelirken Centra'dan birkaç şey almana ihtiyacım var."

Jim kucağındaki kitaba baktı. "Sen neden oraya yürüyerek gidip almıyorsun?"

Noreen sessizce, "Para," dedi.

"Ama cuma günü sana epeyce verdim. O paralar nereye gitti?"

"*Faturalara*, Jim. Ayrıca bu hafta yediğimiz yiyeceklere. Ben sadece..."

"Alınacakları mesaj at."

Jim aramayı sonlandırıp telefonu yeniden yolcu koltuğuna attı. Kadın isterik konuşmalara başlayınca onu dinlemek istemiyordu. Yoksa başı ağrıyordu.

Ayrıca kitaba dönmek istiyordu.

Demek Eve Black bıçak ve ipi bulmuştu. Bu onun için yeni bir haberdirdi. Saldırı gecesi almaya gittiğinde malzemeler hâlâ yerindeydi, bu yüzden bunu bilebilmesinin bir yolu yoktu. Hiçbir şeyi değiştirmemiş olsa da bu ortaya çıkan ilginç bir bilgiydi. Ayrıca İspanyol Burnu... Hiç oraya gitmemişti ama yerini biliyordu. Böylece bir sorusu cevaplanmıştı. Saldırıdan sonra kızın nereye kaybolduğunu hep merak etmişti. Çocukluk hatıraları ise sıkıcıydı. Bu insanların daha önceden kim oldukları umurunda değildi.

Ancak yalan söylemesi ilginçti.

Ya da şimdilik Eve'e inanmaya karar verirse *yanlış hatırlaması*...

O gece olanları, o gecenin ayrıntılarını anlatacak mıydı? Ne söyleyecekti? İleriye arlayıp görmek için içi içini yiyordu.

Fakat aynı zamanda tadını çıkarmak istiyordu.

Olanları okumak içinde bir şeyleri kıpırdatıyordu. Bir duyguyu. O duyguyu. İrtibatı kaybettiği harika bir arkadaşın sesini duymak gibiydi. Hiç hatırlayamadığınız ama bir kere hatırlatıldığında şimdiye kadar unuttuğunuza inanamadığınız bir ses...

Ama o unutmak zorundaydı. Neredeyse altmış üçüne gelmişti. Eskiden olduğu kadar hızlı hareket edemiyordu.

Artık bütün... *bunlar* için enerjisi yoktu.

Saat bir buçuktu. Normalde üç on beşte evde olurdu, okul çıkışı trafiğinde dış mahallelere gitmeyi ve markete uğramayı hesaba kattığında kırk beş dakika kadar daha zamanı vardı.

Jim'in telefonu *bipledi*: Noreen'den mesaj gelmişti.

Tavuk göğsü, kızartmalık parmak patates, mantar, bir şişe beyaz şarap.

Ne *lütfe* ne de *teşekkürler* vardı. Ayrıca kadın beyaz şarabı unutabilirdi. Jim bir salı gecesi kendi kızına beyaz şarap ikram etmeyecekti ve zaten Katie de bunu istemezdi. Kız her sabah şafak sökerken spor salonuna gitmek için kalkıyordu.

Ayrıca Noreen onun *para bastığını* mı düşünüyordu?

Jim saatinin alarmini kurup yeniden kitabına döndü.

Bunun yerine babasının bağırdığını duydu.

Tommy'ye Garda'yı aramasını söylüyordu.

Dışardan bakıldığında O'Sullivanların evi son derece gösterişsizdi. İrlanda kırsalına dağılmış ama kırsalla bir bağlantısı olmayan, tipik tek katlı verandalı evlerdendi. Yoldan uzakta, alçak, kirli gri tuğladan dikdörtgen bir yapıydı. Pencereler, sanki pis kayrak taşından kiremitlerle ağırlaşan dik çatının baskısıyla sıkışmış gibi hem çok kısa hem de çok geniş görünüyordu. *Aurora* –isim ön kapıdaki piniç levhanın üzerine kazınarak yazılmıştı– proje kayıtlarına göre 1978'de inşa edilmişti. O zamandan beri tek tadilat, işi tamamlamadan ortadan kaybolan kendi başına buyruk bir mimarın yaptığı, evin arka tarafında bulunan ve yılın on ayı içinde oturulamayacak kadar soğuk olan kış bahçesiyle doğru dürüst kapanmayan Fransız kapılardı.

Tommy'nin anne babası, yani Alice ve Shane O'Sullivan, her ikisi de on dokuz yaşındayken Blarney'de bir doğum günü partisinde tanışmışlardı. Kadın aslen Clonakiltyli, adamsa Bandonluydu. O ilk gece sohbet sırasında ortak arkadaşları, gittikleri müşterek yerler olduğunu fark etmiş, daha önce nasıl olup da karşılaşmadıklarına şaşırmışlardı. O günden beri hayatları olması gereken yolda kolaylıkla ilerlemişti. Üç yıl flört etmiş, ardından evlenip ev almışlardı. On iki aya kalmadan Alice, Tommy'ye hamile kalmıştı. Shane bir bankaya girmiş ve gittikçe yükselmişti. Üç çocukları daha olmuştu, bu, Alice'in hayal ettiğinden bile fazlaydı.

Bir süre zor, hatta çıldırtıcı olmuştu ama artık çocuklar büyüyordu ve Alice yeniden biraz soluklanma imkânı bulmuştu. Shane üç ay önce şube müdürü olarak Douglas'a atanmıştı. Bu yüzden Alice'in artık düşünecek bol bol vaktinin olmasının yanı sıra harcayacak biraz parası da vardı. Daha dün kadar tek geliri devletin verdiği çocuk parasıyken şimdi o parayı biriktirmeye başlamıştı. Ayrıca planlar yapmaya da başlamıştı. Ülke dışında, tercihen Fransa'da bir aile tatili... Evde her çocuğun kendine ait odası olması için gereken fazladan yatak odasını ekleme... O çirkin limonluğu yıkma...

Onunla ilk karşılaşan Alice oldu.

14 Ocak 2000'in erken saatlerinde, parlak beyaz bir ışıkla gözleri kamaşmış hâlde uyandı. Gözlerini kapattığında bile ışık içeri sızıyordu. Aklından kalp krizi ya da beyin kanaması geçiriyor olabileceği geçti. Önceki günkü o baş ağrısı... Bu konuda acaba bir doktora mı gitmeliydi? Artık iş iştten geçmiş miydi? Shane'in sıcak vücudunu bulabilmek için yatağın yan tarafını telaşla yokladı. Ona korkunç, çok korkunç bir terslik olduğunu haber vermeye çalışıyordu. Ancak bir şey –birisi– bunu yapamadan onu yakaladı. Işık değişti, odağı Alice'in üzerinden kaydı ve bunun yerini vücudunun üzerine çöken büyük ağırlık aldı. Boynunun yumuşak yerine keskin bir şeyin bastırıldığını hissetti.

Bütün bunlar bir anda durumu anlamasıyla açıklığa kavuştu. Işığın kaynağı, evinde olmaması gereken maskeli bir adamın alınına takılı fenerdi. Fakat şimdi üzerine çıkan, Shane'in tişörtünün kumaşından birkaç santim

nefesinde. Sağ koluna Alice'in sol kolunu yatağa bastırıp kollarını kanatıyordu ve sol eline doğazına keskin bir peni tıvazları adam kımı? "As yaprak ve siyah toprak kollarını. Nefesinde tanelik ama biraz taneli bir koku vardı. Acaba... karve miydi?

Edventil elini ağzına sıkıca bastırınca Alice metal tadı aldı. Uygunluğu kuvvet dış etlerini kanatmıştı.

Eve zorla girer kişi. "Seviri çıkarma." dedi. "Yoksa gittiğini keserim. Ardından herkesi doğranım. Tekrar tekrar Anladığınız başını sallayın."

Alice derliğini yaptı.

Tam uyardı bir bir titiyordu. Shane'in neden hâlâ uyanmadığını anlayamıyordu. Ancak o sırada Shane kıpırdandı. Kadın hareketi kendi vücudunun altında hissetti. Şifrenin yaylarının gıcırdadığını duydu. Adam da bu sırada el ve kollarını yeniden ayarladı. Fakat sonrasında kocasının yeniden uykuya dalarken çıkardığı mırıltılı nefes alış sesi geldi.

Alice'in üzerindeki ağırlık kalktı ve odadaki ışık normal hâline döndü. Koridorun ucundaki lambanın aralık kapıdan içeri çizgi gibi sızan ışığıyla loş bir aydınlık... O kadar hızlı olmuştu ki Alice bir an için yeni uyandığını ve son on saniyede olanların, korkunç derecede gerçekmiş gibi gelen bir kâbusun son kısmı olduğunu sandı. Geç kaldığınızı sandığınız ama uyandığınızda daha bir hayli vaktinizin olduğunu fark ettiğiniz türden bir kâbusun... Tam içi rahatlammaya başlamıştı ki aniden yatağın diğer tarafından bir el uzanıp onu ayaklarından çekti.

Adam yatağın altındaydı ya da yatağın yanına çönmüştü. Şimdi eldivenli eliyle Alice'i ayak bileğinden tutuyordu. Bıçağın keskin tarafının ucunu bacağının arkasında gezdirerek aşağı doğru indirip topuklarında oyalandı ve sekiz şekli çizdi. Ardından yukarı çıkarak kalçasına gelip iç çamaşınının lastiğinde delik açtı. Alice korkudan titriyordu, bu lafı defalarca duymuş ve okumuştur ama gerçekte hiç yaşamamıştı. Vücudunun istemsiz hareketleri yüzünden bıçağın tenine batmasından endişeleniyordu. Derken maskeli adam diğer bacağını, ardından da kolunu tuttu. Onu yataktan indirirken kulağına fısıldadı: "Seninle bir oyun oynayacağız."

Bıçağı boğazına dayayarak Alice'i yatak odasından çıkardı, koridordan ön kapıya yönlendirdi. Kadın kurtulmak için çaba göstermedi. Ondan kurtulabileceğini sanmıyordu. Beni buradan götürüyor, diye düşündü. Beni öldürecek. Çocuklarının odalarının önünden geçerken -Tommy'nin, David'in ve Nancy ile Emer'in paylaştıkları odanın- sanki maskeli adam çoktan bıçağı göğsüne saplamış gibi hissetti. Ön kapıyı es geçip oturma odasına girdiler. Neden onu evin herkesin uyuduğu yerin öbür ucuna götürüyordu? Adamın ona tecavüz etmek üzere olduğunu düşündü.

Şu noktada bir ümidi varsa o da bununla kalmasıydı. Aklından en azından bundan sağ çıkabileceğini, zamanla bir şekilde bununla yaşamayı öğrenebileceğini geçirdi. Evdeki diğer herkesin uyumaya devam etmesi için sessizce dua etti; bu canavarın yapacaklarına onun

yatağına gelerek başlamış olması için dua etti. Diğer seçenek düşünölemeyecek kadar korkunçtu.

Evin iki banyosu vardı: yatak odalarının yanındaki aile banyosuyla mutfağın yanındaki ondan daha küçük olan banyo. O banyo ufaktı, ancak bir buçuk metre kadardı ama orada bir tuvalet, bir lavabo ve yetişkinler için çok dar ama çocuklar için uygun, okul sabahları-
nın gerginliğini rahatlatmak için yeterli, minik bir duş sığdırmayı başarmışlardı. Maskeli adam yumuşak bir tekmeyle kapısını açıp Alice'i içeri soktu. Bıçağın sivri ucuyla klozetin ayağı ve duş kapısının arasındaki dar boşluğu işaret ederek ona yere yatmasını söyledi. Alice, ayakta duran adamı arkasında bırakarak dizlerinin üzerine çöktü.

Arkasında bir hareketlenme oldu ve ardından korkunç bir acı duydu: Adam onu başından tutarak yüzünü porselen klozete vurmuştu. Sersemleyen Alice acı bir çığlık atarak yere yığıldı. Dudağında kaygan, cıvık bir şey -kan- hissetti ve burnunun kırılmış olabileceğini düşündü.

Kendinden geçti.

Gözlerini açtığında yarı yatar vaziyette yer karolarına bakıyordu. Sanki beyni kafatasından çıkmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu. Görüşü pembeleşmişti: Alnındaki yarıktan gözlerine kan akıyordu. Yarasının büyüklüğünü anlamak için elini ağır aksak kaldırdı ama kolu daha fazla uzanmadı. O çarpmanın etkisiyle kendinden geçmişken eve zorla giren adam onu uzunca bir süre tuvaletin arkasındaki boruya bağlamıştı. İp el

bileklerinden birkaç tur dolandırılmış ve düzgün, sıkı düğümler atılmıştı.

Adam koridor ışığını gölgeleyerek kapı girişinde duruyordu. Fısıltısını duyabilsin diye eğildi, nefesi ılık bir şekilde Alice'in tenini karıncalandırıyordu.

"Tommy. David. Nancy. Emer."

Alice mesajı aldı. Uslu duracaktı.

Asıl saldırının yeni başlayacağını düşünerek kendini buna hazırladı. Ancak adam bunun yerine koridora çıktı ve kapıyı arkasından nazikçe kapattı. Anahtar kilitte dönerken bir tıkırtı sesi oldu.

Banyo karanlığa gömülmüştü ve yalnızdı. Adam gidiyor muydu? Ne zamana kadar sessiz kalacaktı? O böyle yaparken adam ne yapacaktı? Çocuklarına zarar vermeyeceğini nasıl bilecekti? Onları uyarmak için şimdi bağırması mı gerekiyordu? Yoksa bu onların kesin olarak zarar görmesine mi sebep olurdu? Ne yapması gerekiyordu?

Sonraki birkaç dakika boyunca evdeki sessizlik, âdeta sesi sonuna kadar açılmış ama müzik çalmayan bir hoparlör sisteminin elektronik vızıltısı gibi durmadan arttı. Kalp atışları ve başındaki yaranın zonklaması bu sessizliğe karışıyordu. Alice'in görüşüyle ilgili durum da acısıyla boy ölçüşecek boyuttaydı, etrafı görebilmek için kızıl bir sis perdesiyle mücadele ediyordu. Yahut bunun nedeni gözlerinin şişmesi idi. Belki de şişen burnuydu. Alice sesler duydu ama bunların gerçek olup olmadığından ya da gerçekse bu sesleri çıkaranın ne olduğundan emin değildi. Bir kapı menteşesinin kısık

gıcırtsı. Bir ayağın halıya sürmesi. Bir bardağın başka bir şeye, belki bir tahtaya çarpma tıkırtısı.

Alice gözlerini kapatıp çocuklarının hayatı için dua etti.

Shane, Garda'ya kesin olmamakla birlikte muhtemelen bir gürültüyle uyanmış olabileceğini söyleyecekti. Uyandığında tuhafına giden şey aslında kansının yatakta olmaması değildi, kadın geceleri sıklıkla yaptığı gibi kalkıp tuvalete gitmiş olabilirdi. Asıl tuhaf olan, yatak odasının kapalı kapısıydı. Sürekli ağlayan Tommy'yi hastaneden getirdikleri günden beri o kapı hep aralık kalmıştı. Shane önce bir ya da iki dakika daha yattığı yerden uyanık hâlde etrafı dinleyerek beklemiş, ardından yaşadığı şaşkınlık kaygıya dönüşüp onu yataktan çıkmaya zorlamıştı. Daha sonra yatak odasının kapısının kilitli olduğunu, anahtarın alındığını fark etmişti. Bunun mantıklı hiçbir yanı yoktu. Bir yanı bütün evi ayağa kaldıracak olsa bile neler olduğunu anlamak için Alice'e seslenmek istiyordu, diğer yanıysa bunun gülünç bir aşırı tepki olacağını söylüyordu.

Aklına Tommy'nin cep telefonu geldi ve komodinin üstünde şarj olan kendi telefonuyla onu aradı. Oğlu kendi odasının kapısının da kilitli olduğunu söylediğinde bir şeylerin fena hâlde yanlış olduğunu anladı. Ayakkabılarını giyip beceriksizce yatak odasının penceresinden dışarı çıktı ve aceleyle dolanıp evin ön kapısına gitti. Toprak saksılardan birinin altında bulundurdıkları yedek anahtarla içeri girmeyi planlıyordu ama buna gerek kalmadı. Ön kapı ardına kadar açıktı.

Alice evi terk mi etmişti? Shane gözleriyle bahçeyi, çakıl taşı döşeli garaaj yolunu, sokağı taradı ama zıfiri karanlıkta görülebilecek pek az şey vardı. El feneri bulması gerektiğini düşündü. Buzdolabının yanındaki ıvır zıvır çekmecesinde bir tane vardı. İçeri girip mutfağa doğru yürümeye başladı, ilerlerken ışık düğmelerine basıyordu. Ortam sanki birisi kahve yapmış gibi kokuyordu ve gerçekten de mutfak tezgâhının üzerinde soğuyan bir kupa sade kahve vardı.

Bütün bunlar çok garipti. Alice kahvesini sütlü yapar ve sadece sabahları kalktığında içerdi, ayrıca o kupayı hiç kullanmazdı. Kupa, Noel hediyesi olarak gelen dörtlü bir setin parçasıydı, pahalı bir setti, ünlü bir ev eşyası tasarımcısının el yapımıydı. Karısı onu 'kullanılamayacak kadar güzel' bir eşya olarak ayırmıştı. Kupalar sergilenmek üzere camlı vitrinde durur, sadece özel ziyaretçiler için çıkarılırdı. Şimdiyse bir tanesi mutfak tezgâhının üzerindeydi, kahve izleriyle lekelenmişti, gecenin bir yarısı hâlâ sıcaktı.

Fakat mutfak masasında bundan daha tuhaf bir şey vardı. Beş uzun, ince ve basit gümüş anahtar... Anahtarlar iç kapılar içindi. Bunu görünce Shane'in içine yılan gibi çöreklenen soğuk bir korku doldu çünkü artık neler olduğunu biliyordu, bundan emindi. Başkalarını uyandırmaya aldirmeden Garda'yı araması için Tommy'ye seslendi.

Her şey yerine oturmaya başlıyordu: ön kapı açıktı, kapılar dışardan kilitlemişti, Alice gitmişti... ve Shane bir banka müdürüydü. Bu konu hakkında bilgilendirilmişti.

Hüma rehinelere bu şekilde ip bilgisi yapmaya zorlandığı kayıtlara deniyordu. Ailemine tehditti, Garda'yla teması geçmemesi için uyarıyordu. Her an telefon gelebilirdi ya da belli mültekip talimatları için ona bir not bırakmış olabilmeydi. Alice muhtemel bir yerlerde bir kamyonetle arkaşaklıyordu, korku içindeydi ama sağdı. Herleyen saatlerde normal bir şekilde işe gidecek ve on binlerce pound nakitle dışarı çıkacaktı. Ya da ona herkesten önce, şimdi işe gitmesi, alarmları devre dışı bırakıp kasayı onlar için boşaltması talimatını vereceklerdi. Daha sonra parayı çetenin bir üyesine devredecekti ve hemen sonrasında Alice evlerine dönecekti.

Olmaması gereken, en azından bir suç çetesinin aklındaki şey bu olmalıydı. Ülkenin en büyük ticari bankası olan işvereni, böyle bir olay yaşanması hâlinde ne yapılacağını açıkça belirtmişti: onları dinlememeliydi. Sonuçta bu silahlı bir soygun değildi. Bu adamlar hırsızdı, evet ama katil miydiler? Hayır. Baskın yapıp Alice'i kurtarana kadar adamlara karşı sahte bir uyum göstermesine yardım edecek, bu durumların üstesinden gelmek için eğitilmiş özel Garda memurları vardı.

Shane tek elle anahtarları topladı ve gıdıp her birini taker taker deneyerek anahtarların eşleştikleri kapıları buldu. Nancy'yle Emer yataklarında uyuyorlardı. David kendi yatağında oturuyordu, yüzünde neler olduğunu soran bir ifade vardı. Kansıyla paylaştığı odada her şey bırakıldığı gibiydi. Tommy kendi odasında, kapının diğer tarafında elinde telefonuyla bekliyordu. 999'daki memur sorunun ne olduğunu soruyordu. Shane çabucak du-

rumu azaltıldı. Hattın diğer ucundaki kadın Cennet'in karanlıktan bir polise arabasının yoktan yola çıktığını da bir anı tanıdı. O tavana telefonu Tommy'ye vardı ve ardından sol elinde avucuna tutan bir şey olduğunu fark etti. Bir anahtar. İki anahtar, dört yataklık odası. Bir yataklı odada hala kilitli bir kapı vardı.

Banyonun kapısını açtığında daha ışığı yakmasının kalmadan ayağı karısının bacağına çarptı. Alice sersemlemişti ve kendinde değildi. Yüzü şişlikler ve kan içindeydi. Burnu kırılmış ve derin olmayan bir baş yarası almıştı, her ikisi de çabucak ve tamamen iyileşecekti ama o gecelik yüzü tanınmayacak hâldeydi.

İlk Garda arabası beş dakika sonra geldi. Bir soruşturma olacaktı ama ne hakkında? Alice'ten başka tanık yoktu, o da adamın yüzünü görmemişti. Adam evin içinde kendinden hiçbir iz bırakmamıştı. Saldırı anında ya da o sıralarda hiçbir araç görülmemişti, evin konumundan dolayı kontrol edilecek hiçbir güvenlik kamerası kaydı yoktu. Zorla giren kişinin eve nasıl girdiğini söyleyebilen kimse yoktu. Adam bir hayalet bile olabilirdi.

Bu olanlar ışığında Garda, kendi arasında, gerçekte eve zorla giren biri olduğundan şüphe etmişti. Claire Bardin adında bir kadının, saldırının olduğu sıralarda arabasıyla Bally's Yolu'ndan geçerken gördüklerini bildir-mesi aylar alacaktı. Koyu renk kıyafetli, kadının farlarının ışığıyla şaşırttığı bir adam... Bardin yurt dışında yaşı-yordu. Cork'a yaptığı bir ziyaretten dönerken soruşturma hakkındaki haberi duyana kadar gördüklerinin önemini kavrayamamıştı. Kadın polis ressamıyla çalışarak halka

bir robot resim dağıtılmasını sağlamıştı ama bu yeni bir ipucu ortaya çıkarmakta işe yaramamıştı.

Bu sırada O'Sullivanlar yeni kilitler, güvenlik ışıkları, giriş elektronik kapı taktırdılar. Bir haber, yeni bir bilgi, bir tutuklama kararı beklediler. Ama hiçbirisi olmadı. Gazetede ve yerel radyoda birkaç haber çıktı, hepsi de olayı rehinenin iş birliğine zorlandığı ama başarısız olan bir kaçırma olayı olarak verdi. Alice ailesine ve dostlarına iyi olduğunu, bu olayı artık unutmak istediğini söyledi. Ancak altı ay sonra bile hâlâ çoğu gecesini uyanık hâlde kanepede boş gözlerle bir televizyonun titreşen mavi ışığına bakarak geçiriyordu. Kapılar ve kilitler bütün anlamını yitirmişti. Artık kendini evinde ıssız, karalık bir sokak kenarındaymış gibi tehlikede hissediyordu. Sonunda Aurora'nın üstüne SATILIK tabelası konuldu ve Shane ülkenin herhangi bir yerindeki başka bir şubeye tayin edilmesi için talepte bulundu.

Çocuklar o gece olanların farklı versiyonlarını duyular. Nancy ve Emer'e neredeyse hiçbir şey anlatılmadı ve birkaç yıl, belki daha uzun bir süre annelerinin tuvalete gitmek için kalktığını ve karanlıkta bir şeye takılıp düştüğünü sandılar. David'e annesinin, alınan tedbirler sayesinde bir daha evden içeri giremeyecek hırsız iş üstünde yakaladığı söylendi. Tommy'ye gerçek anlatıldı ama detay verilmedi. O gece evlerine giren adamın, tıpkı yeni yıl akşamı ona telefonla şaka yapan kişi gibi, annesine bir oyun oynamakla ilgili bir şeyler söylediğini bilmiyordu. İki olayı birbirine bağlamak için hiçbir nedeni yoktu.

O'Sullivanların mutfağındaki telefon ankesörlüydü. Koyu gri renkte plastikten, kalın, kutu gibi sevimsiz bir şeydi, büyük mavi tuşları ve bozuk para girişiyle müstakil bir evin duvarında son derece uygunsuz görünüyordu. Bununla beraber, 90'ların İrlanda'sında ergen yaşta çocukları olan ebeveynlerin telefon faturalarını kontrol etmek için kullandığı akıllıca bir yöntemdi. Sınıf arkadaşım Danielle'in evinde bunlardan bir tane vardı ama annesinin anahtarı nerede sakladığını bulmuştu. Telefonla her görüşmek istediğinde telefonun bozuk para kutusunu açıp bir avuç elli penilik bozuklukları alarak tekrardan telefona atmak için fırsat kollardı. Annesi de sıklıkla aynı şeyi yaptığından bunu hiç fark etmemişti.

Bazen 31 Aralık 1999 gecesi O'Sullivanların mutfağında bir hayli garip görünen o telefonu zihnimde canlandırıyorum. Bunu yaparken ailenin kirli bulaşıklarla kaplı tezgâhı, porselen tabaklar ve kristal bardakların sergilendiği cam kapaklı üst dolapları olan taşra tarzı mutfağının fotoğraflarından faydalaniyorum. Telefon, üstünde magnetle tutturulmuş kilise bülteni olan buzdolabının yanında duruyor. Bültenin sayfalarının uçları dini günleri göstermek için katlanmış. Her şey hareketsiz, karanlık ve cansız, tek yaşam işareti ailenin sesi, boğuk bir müzik ve hiperaktif çocukların başka bir odadan gelen ciyaklamaları.

Şu anda hepimiz hayatta ve güvendedeyiz, hâlâ güvende hissediyoruz. Gece evlerimize girip kapıyı arkamızdan kapattığımızda sıcak, güvenli ve tanıdık olan her şeyle

soğuk, tehlikeli ve bilinmeyen diğer şeyler arasına bariyer çektiğimize inandığımız bir dünyada yaşıyoruz.

Bir sonraki an telefon çalmaya başlıyor.

Keskin sesi ortalığı yırtıyor. Belki küçük LCD ya da ışıklı ekranında gelen bir arama olduğunu belirten bir şey yazıyor. Belki de bu sadece sesli bir ikaz. Her halükârda, hattın diğer ucunda bir canavar bekliyor, fısıldamaya hazır.

Yıllarca eğer bir gün karşılaşırsam diye aklımda ailemi öldüren adama soracağım şeylerin listesini tuttum. Baştan üçüncü soru ('Neden?' 'Ve neden biz?' sorularından hemen sonra gelen soru) neden o gece? İki bin yılının şafağındaki kadar umutla dolu başka bir gece yarısı olmamıştı. O gün nihayet geldiğinde o kadar yabancı geliyordu ki iki bin yılındayız demek bile garipti. O adama o anda bu hareketi yaptıran şey neydi? O gece gölgelerin arasından çıkıp O'Sullivan evini aramaya karar verdiği ne düşünüyordu? Sonunda düğmeye basmasına sebep olan bir şey mi olmuştu? Yoksa bunu aylar öncesinden mi planlamıştı? Neden telefonla aramıştı? Amacı neydi?

Ancak en çok merak ettiğim şey, Tommy O'Sullivan o gece gelen telefonu geri aramaya kalkışsaydı ne olurdu? Bunu yapsaydı o telefon nerede çalardı? Issız bir taşra yolunun kenarındaki çoktan terkedilmiş bir telefon kulübesinde mi? Bir üniversite, hastane ya da polis karakolu gibi beklenmedik bir yerde mi? Yoksa tıpkı O'Sullivanlar gibi müzik, çocuk sesleri, coşkulu

kutlamalarla dolu, kendini bütün ulusun kalanıyla birlikte tarihi bir geri sayıma katılmaya hazırlayan bir evde mi?

Beni en çok korkutan senaryonun hangısı olduğunu biliyorum. Bu aynı zamanda en muhtemel senaryo.

Arabasını garaj yoluna park ettikten sonra Jim'in gördüğü ilk şey ön bahçenin tam ortasındaki cıvık köpek pisliği oldu. Görür görmez de kan beynine sıçradı. Bahçe kapısından fırtına gibi çıkıp komşu evin garaj yoluna gitti. *Onların* bahçesinde hiç köpek pisliği yoktu. Olaya bakın.

Zili çaldığında kapıyı Karen açtı.

Karen ve Derek otuzlarının başlarındaydılar. Kadın soluk benizliydi, koyu renk bukleleri yüzüne dökülüyordu ve küçük, fit vücudunu saran esnek kumaştan kıyafetler giyiyordu. Adamsa cılız ve solgundu, kadının yanına hiç yakışmıyordu. Çocukları yoktu ve çoğunlukla zararsız komşular olmuylardı, ta ki geçmeyen bir mide sorunu olan ve bağırsaklarını başka insanların bahçesine boşaltan aptal, yaşlı bir köpeği "kurtarıcı" kadar

Kadın kapalı dudaklarıyla gülümseyerek, "Jim," dedi "Senin için ne yapabilirim?"

Neden orada olduğunu ikisi de biliyordu. Geçen ay aynı sebepten oturu iki kez kapılarına gitmişti.

Jim yine de, "Tekrar oldu," dedi.

Karen dudaklarını büzüştürdü. “Bunu duyduğuma üzül-
düm ama o bir köpek, bizden ne yapmamızı istediğini an-
lamıyorum.”

“Çok basit, onu benim bahçemden uzak tutun.”

Yine dudaklar kapalı bir gülümseme. “Elimizden geleni
yapacağız.”

“Eğer bir daha olursa işleri daha ciddi bir aşamaya taşı-
maktan başka seçeneğimiz kalmayacak.”

Karen omuzunun üzerinden arkasındaki koridora baktı.
Jim başta kadının Derek orada mı, gelip ona arka çıkabilir
mi diye kontrol ettiğini sandı. Ama sonra Karen’in ağzının
kenarının hafifçe kalktığını, yüzünü tekrar ona döndüğünde
dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdığını gördü ve aslında
gülmesini gizlemeye çalıştığını fark etti.

Yüzünü ateş bastı.

O, Bally’s Yolu’ndaki eve girip kadını yatağından çekip
çıkaran adamdı. O, kadını bağlayan, kulağına çocuklarının
adını fısıldayan adamdı. Kadının kafasını klozetin kenarına
vuran adamdı.

Üstelik o günden sonra çok daha kötülerini yapmıştı.

Ancak Karen önünde dikilen kişiyi emekli bir komşusu
olarak görüyordu. Başının sadece iki yanında birkaç tutam
beyaz saç kalmış ihtiyar bir adam. Ellerinin üstü kahverengi
benekli. Güçlü ve fit, evet, ancak ufak bir detayla fit: *kendi
yaşına göre*. Kadın, (önemsiz) yaşamı çoktan geride kalmış,
göstereceği (pek de fazla olmayan) gayreti göstermiş, artık
bir şeyleri değiştiremeyecek (çünkü bunun için artık çok geç
olan) bir adam görüyordu. İlk taşındıklarında Jim eskiden
An Garda Síochána mensubu olduğunu üstüne basa basa

8 Garda Síochána İrlanda’da 22 Şubat 1922 tarihinde ülkenin bağımsızlığının ardından kurulan ulusal polis teşkilatıdır.

belirtmişti ama bu bile bir zamanlar sahip olduğu etkiyi artık yaratmıyordu. Bugünlerde insanlarda pek saygı kalmamıştı.

Yakın gelecekte, yaşı sonunda onu tamamen gözle seçilemez hâle getirdiğinde Karen artık kapısına dikilen birini görmeyecekti.

Ama gerçeği biliyor olsaydı ona sırtmazdı.

Çığlık atarak kaçardı.

Karen, "Bir daha olmaz," dedi. İkna edici olmaya bile çalışmıyordu. "Şimdi gitmem lazım, ocakta yemeğim var." Kapıyı kendisine doğru çekerek kapatmaya başladı.

"Siz o köpektен kurtulmasanız," dedi Jim, "*ben* kurtulurum."

Kulağa tehdit gibi geliyordu ve onun amacı da buydu. Normalde işlerin üstüne bu kadar gitmezdi ama muhtemelen o gece Bally's Yolu'nda olanları okumak içinde soğuyan bir şeyleri yeniden alevlendirmişti.

Gerçekte kim olduğunu hatırlatması gerekiyordu.

Olduğu kişinin *bürününü*.

Ama Karen bundan pek etkilenmedi. Sadece, "İyi akşamlar, Jim," dedi ve kapıyı yüzüne kapattı.

Jim, *Hayalet Adam*'i arabasının yolcu koltuğunda bırakmıştı. Yazın kumsalda okunacak neşeli bir kitaba benziyordu ama onun arabasında daha şüphe çekici görünüyordu. Artık ortadaydı: Bu bir hataydı. Sporcu biyografilerinden ya da astronotlar hakkındaki bir şeylerden alınmış bir şömizi kullanması daha iyi olurdu. “Yanlış” şömizi hızla çıkarttı, yırtıp parçaladı ve şöminin asıl ait olduğu kitapla birlikte evin yanındaki çöp kutusuna attı. *Hayalet Adam*'in şömizine ve aldığı doğum günü kartına da aynısını yaptı. Artık kitapçıdan aldıklarından geriye sadece çıplak, sırtında altın rengi kabartmalı yazılmış ismiyle, siyah bez ciltli *Hayalet Adam* kitabının kendisi kalmıştı. Kitabı torpido gözüne saklayıp Noreen'in aldıracağı yiyecek ve içecekleri eve götürdü.

Kadın mutfaktaydı, tezgâhta sebze doğruyordu. Masa Amerikan servisleri, güzel bir çatal bıçak takımı ve peçetelerle üç kişi için düzgün bir şekilde hazırlanmıştı. Noreen ucuz, ince kumaştan yapılma, aşırı kilolu kalçalarının sarkık hatlarını belirginleştirmekten başka bir işe yaramayan kısa kollu, dökümlü bir şey giymişti. Jim mutfak kapısının yanındaki termostatin kapatma düğmesine bastı.

Noreen başını kaldırmadan, "Neredeydin?" diye sordu.

Jim buna cevap olarak elindeki poşeti olabildiğince serri bir şekilde masanın üzerine koydu.

"Yani az önce demek istiyorum. Beş dakika önce arabayla geldiğini duydum."

"Komşuya uğradım," dedi Jim. "O kahrolası köpek yine yaptı."

Noreen bıçağı bırakıp ellerini mutfak önlüğüne silerek Jim'e döndü.

Bakışlarını yüzüne dikince Jim, acaba bir şekilde anlad mı, diye şüphelendi. Diğer kişiliğini... Gerçek olanı... Geçmişte olanları okuyunca gerçekte kim olduğunu daha mı fazla belli eder olmuştu? Bu onu daha fazla açığa çıkmaya mı teşvik etmişti? Açığa çıkma tehlikesi artık ya da bu sabah, geçen on sekiz yılda olduğundan daha mı fazlaydı?

Böyle bir şey neredeyse imkânsızdı. Noreen kesinlikle gerçeklerden habersizdi.

Kadın, "Umarım kavga çıkarmamışsındır," dedi. Bakışları, içindeki çoğu şeyin belli olduğu şeffaf plastik poşete kaydı. "Beyaz şarap nerede?"

"Markette... Ona ihtiyacın yok."

"*Tabii ki* ihtiyacım var, bu yüzden senden almanı istedim."

"Hafta içi sıradan bir gecede içki içmek Katie'nin hiç yararına değil ve elbette *senin de* bunu yapmana gerek yok."

"O Katie için değildi. Ya da benim için. Akşam yemeğimiz içindi. Yemeğimize koymak için. Ona şey için ihtiyacım var..." Noreen durdu, soluklandı. Ardından sakince, "Yaptığım yemeğin malzemelerinden biriydi..."

"O hâlde başka bir şey yap."

Jim buzdolabının kapağını çekip açtı. Her zamanki gibi yiyecek doluydu. Buzdolabını işaret etmeye çalıştı ama Noreen poşeti karıştırmaya dalmıştı.

“Ah, haydi ama,” dedi. “*Kızartmalık parmak patates* dedim.”

“Hepsi aynı, Nor.”

“Hayır, değil.”

“Bu sadece bir pazarlama taktiği. Tanrı aşkına, her şeye kanıyorsun.”

Noreen öfkeyle ona baktı.

Jim, “Katie ne zaman geliyor?” diye sordu.

“Geldi bile.” Noreen bir çekmeceyi açtı, bir tepsi çıkarıp sertçe vurarak tezgâha koydu. Bu, Jim’in görmezden gelmeyi tercih ettiği çocukça bir öfke nöbetiydi. “Üst katta, duş alıyor. Çünkü sanırım burada, elektrik faturasını ödemek zorunda olmadığı evde duş almak onun için daha ucuza geliyor.”

“Sen de bir şey ödemiyorsun, Nor.”

Buna bir cevap gelecekse bile Jim duymak için beklemedi. Hole dönüp merdivenlerin başında duş sesi geliyor mu diye duyabilmek için durakladı. Geliyordu. Katie banyoda ve Noreen de mutfakta olduğuna göre şu an kitabı daha güvenli bir yere aktarmak için iyi bir zamandı.

Jim kitabı arabadan alıp gözden uzak tutarak hızlıca evin etrafından dolandı. Arka bahçenin doğu tarafında kulübe vardı. *Onun* kulübesi. Kapısını, kombinasyonunu sadece kendisinin bildiği büyük boy bir asma kilitle kilitliyordu.

İçerisi küçüktü, iki buçuk metre kare ya vardı ya yoktu ve tamamıyla sıradan görünüyordu ama burası bütünüyle ona ait olan tek yerdi. Bir köşesinde çelikten yüksek bir alet dolabı vardı, kapaklarına daha küçük bir asma kilit takılıydı. Dolabın üstünde katlanır piknik masasıyla eski bir transistörlü radyo duruyordu. Yıpranmış, döşemesi lekeli ve yırtık bir koltuk, birkaç yıl önce evden atılan şeylerin içinden alınıp kurtarılmıştı. Kulübenin sadece küçük bir penceresi vardı. Jim bunu daimî olarak ışık geçirmez bir perdeyle örterdi. Üstünde boya lekeli bir masa lambası olan ters çevrilmiş

plastik süt kasasının yanında genellikle bahçe kulübelerinde bulunan takım taklavatın olduğu küçük, açık raflı bir bölüm vardı. Bu takım taklavatlar şunlardı: eski teneke boya kutuları, gübre, fare zehri, bir leğen kuş yemi, düzgün bir şekilde sarılarak toplanmış bahçe hortumu...

Burada aşırı tedbirli davranmasına gerek yoktu: Altı üstü bir kitaptı ve kulübe güvenliydi. İsterse kitabı ortalıkta bırakabilirdi. Onun dışında kimse kulübeye girmezdi. Sonunda, koltuğun oturma minderini kaldırıp kitabı altına soktu.

Eski günlerin hatırına...

Jim tam çıkmak için dönerken gözüne raftaki bir şey ilişti.
Fare zehri.

Jim karanlıkta uyanık yatıyor, ellerini göğsünde kavuşturmuş bekliyordu. Ev tamamen sessiz ve sakindi. Komodinin üzerindeki saat gece yarısını geçtiğinden beri uyanık kalmaya çabalıyordu. Bitkinlik uzuvlarına çökmüş, göz kapakları ağırlaştırmış, soluk alışını yavaşlatmıştı. Uykuya yenik düşmesine engel olan tek şey merakıydı. Karanlık gece saatleri *Hayalet Adam*'i okumaya devam etmek için en iyi fırsattı. Uyanık kalmak zorundaydı.

Akşam yemeği beklediği gibi lezzetsizdi. Tek iyi yanı Katie'nin getirdiği küçük bir kutu çörek olmuştu, onları oda arkadaşı yapmıştı. Katie, bir hayli keyif alıyor gibi görüldüğü üniversite hayatından neşeyle bahsetmişti. O her zaman faal biri olmuştu ama şimdi işler iyice kızışmıştı. Kürek takımına ve her gün koşu yapan gruba katılmıştı. Jim onu uğurlamak için kucakladığında kızın kürek kemiklerinin sivriliğini elbisesinin üzerinden bile hissetmişti. Bu yeniydi ama aynı zamanda çok çalıştığını gösteriyordu.

Elbette kapıyı kapatır kapatmaz Noreen bunu dile getirmişti. Katie'nin ne kadar zayıf olduğunu, doğru dürüst yemek yemeye başlamasının ne kadar gerekli olduğunu, neden

çörekleri kendisinin yemediğini merak ettiğini... Jim, Noreen'e disiplinli kızlarından belki bir iki şey öğrenebileceğini söylemiş ve konuşmaları bu şekilde sona ermişti.

Şu anda Noreen yanında uyuyordu. Kadının solukları, derin ve düzenli, vücudu hareketsizdi. Sırtüstü yatmıştı, boğazından hırıltılı sesler çıkıyordu. Bir eli yorganın üstündeydi, neredeyse göz gözü görmeyen bu karanlıkta bile Jim kadının ellerinin üzerindeki benleri, yaşlanan ve gevşeyen cildindeki kırışıklıkları görebiliyordu. Parmaklarının bürüncüğü andırır yapısını... Şişkin eti, altın alyansını yutmakla tehdit ediyordu Noreen ondan çok daha gençti ama kendine bakmayı tamıyla reddettiğinden bugünlerde ondan yaşlı görünüyordu.

Gece 01.00 olduğunda yarım saattir hiç kıpırdamamıştı. Jim yavaşça ve fark ettirmeden yataklarından çıktı.

Evlilik hayatları boyunca bu evde yaşamışlardı, dolayısıyla Jim hangi basamağın gıcırdadığını, hangi kapı menteşesinin ses çıkardığını iyi biliyordu. Karanlık evde sessizce hareket ederken durumun tuhaflığına şaşırırmaktan kendini alamadı. Tam da böyle yaparak kaç gece karanlıkta yolunu bulmuştu. Kaç kere, acaba bu gece de *o gecelerden* biri mi olacak, diye merak ederek sessizce, ustalıkla bir kapının kilidini açıp içeri sızılmıştı. Şimdi yıllar sonra oturup bir başkasının onun yaptıkları hakkında yazdığı kitabı okumak için tam da aynı şevleri yapıyordu. Tuhaftı. Heyecan vericiydi. Dışarı çıktığında uykusunun açılması için soğukun çarpmasına gerek yoktu.

Üzerinde pijaması, terlikleri ve koridordaki dolaptan aldığı paltosu vardı. Birisi onu görse tuhaf bir manzara olurdu. On kapıda duraksayarak caddeye göz attı. Onları, tıpkı kendilerinininkine benzeyen sıralı evlere bakan, çiftler hâlindeki yarı müstakıl bir dizi evin sondan ikincisiydi. Gözleriyle evlerin pencerelerini taradı ama sadece çekilmiş perdeler ve karanlıkla karşılaştı. Birkaç veranda ışığı açık bırakılmıştı.

ama hepsi buydu. Burası küçük çocukların, dokuz-beş arası çalışanların ve kendisiyle Noreen gibi olgun qıftların oturduğu bir muhit. Gecenin bu saatinde herkes yatmış olardı.

Bundan tatmin olarak evin etrafından dolanıp kendini kulübeye attı. Lambayı açmadan önce kararına perdesinin tüm pencereyi örttüğünden emin oldu. Koltuk minderinin altından kitabı aldı ve ardından oturdu.

Kulübenin içi dışarıdan daha soğuk gibiydi, daha sonrası için küçük bir ısıtıcı almayı ya da evden bir battaniye getirmeyi düşündü. Bir fincan çayın da katkısı olurdu ama su ısıtıcıları gürültülüydü. Bunun yerine gün içinde önceden doldurabileceği bir termos alabilirdi.

Hayalet Adam'i açıp kaldığı yeri buldu ve okumaya devam etti.

Düş Kapanı

2000 yıl yazında Christine Kieman yirmi üç yaşındaydı ve hayatında ilk kez yalnız yaşıyordu. Büyükannesinden miras olarak ona bir mülk kalmıştı. Cork şehrinin batı kenarındaki Blackrock Yolu'nda, Covent Court adlı binalarda bulunan iki yatak odalı bir daireydi. Bitişik nizamda, sıradan bir daire olduğu söylenebilirdi ancak Covent Court tanınmış bir yerleşimdi. Toplu konut olarak yapılan blokun tasanımı Paul Berry adlı Kuzey İrlandalı mimara aitti ve özellikle de 1960'ların modernist tasanımına güzel bir örnek olarak değerlendiriliyordu. Bu yönünü incelemek için yurt dışından hâlâ öğrenci grupları geliyor, orta avluda bağdaş kurup oturarak dış cephelerinin çizimini yapıyorlardı. Bu esnada perdeler kıpırdanıyor, âdeta kutsanmış evlerinin durumundan yine de memnun olmayan blok sakinleri bıkkınlıktan gözlerini devirip gösterilen ilgiden iyiden iyiye sıkılıyorlardı. Araç girişinin yanında Covent Court'un 1972'de İrlanda Mimari Kraliyet Enstitüsü toplu konut gümüş madalyası aldığını belirten bir plaket bile vardı. Herhangi bir daire satışa çıkarıldığında ilan değişmez bir şekilde bunu bitişik nizam bir ev olarak tanımlar ve yetkili emlakçı muhtemel alıcıları blokun adı hakkında düzeltmekten

çabucak yorulurdu. *Aslında, cov-ent. Evet. Hayır içinde "n" yok.*

Christine bu yerden nefret ediyordu. Kasvetli bir nisan günü orayı ziyaret ettiğimde nedenini anlamak benim için zor olmadı. Altmış yıl önce Covent Court'u modern bir inşa yapan özelliklerin birçoğu –düz çatılar, alüminyum kayar kapılar, sedir kaplama tavanlar, dış cephedeki kayar kapı ve pencereler– artık eskimiş ve yıpranmıştı, kötü seçilmiş malzemeler yağmurdan harap olmaya yüz tutmuştu. Bu toplu konutlar bana bir şey anımsatıyorsa o da aynı dönemde şehrin başka yerlerinde geniş alanlara inşa edilen, her fırsatta maliyetlerin düşürüldüğü ve daha tamamlanmadan yıkılmaya başlayan sosyal konut yapılarıydı.

İçeriden bakıldığında Covent Court'un eski bir James Bond filmi seti ya da Life dergisinin sayfalarına basılan astronot eşleri fotoğraflarıyla birçok ortak yönü vardı. İç mekânlar modern mobilyalara ters düşen bir dizi garip şekilli odadan oluşuyordu. En aydınlık günlerde bile loş olduklarını tahmin ediyordum. Sivasız tuğlalar, tavan-daki kaplamalar, büyük mermer parçalarından oluşan şömine, mutfak tezgâhları ve merdiven... Bunların hepsi de gün ışığını kapıp tamamen yutuyordu.

Bana girişe yakın daireyi gezdiren emlakçı, her şeyi beyaza boyamayı ve aynalar asmayı önerdi. Gün ortasıydı ama adamın her lambayı ve tavan ışığını açtığını fark ettim.

Christine, Covent Court'taki dairesini satma hakkına sahipti ama daire aynı zamanda onunla büyükannesi

ve büyükannesiyle geniş ailenin kalanı arasındaki son bağlantıydı. Mary Malloy aniden ve beklenmedik bir şekilde altmış dört yaşında, yolda araba çarpması sonucu ölmüştü. Kiernan ailesi hâlâ bunun şaşkınlığını yaşıyordu. Kadının evini, hatıralarla dolu bu evi, bu kadar çabuk başından atmak, yabancılara satmak gaddarlık gibi görünüyordu. Christine de bunun sorumluluğu altında kalmak istemiyordu. Zaten Marry'nin en büyük kızı olan annesinin buna izin vereceğinden şüpheliydi.

Bu yüzden yeniden dekore ettirdi. Parlak çerçevelerin içine uzak diyarların fotoğraflarını koydu ve bunları küçük galeriler hâlinde evin her yanına astı. Koltuğu, teşhir indirimden aldığı zümrüt yeşili kadifeden modern tasarımlı koltukla değiştirdi. Ön kapının hemen dışına askılı sepette petunyalar, küçük bir ara yolla ana yola geçiş imkânı sağlayan arka bahçeye açılan kapıya ise bir düş kapanı astı. Düş kapanının rüzgâr çanları vardı, rüzgâr estiğinde hiç kimseyi rahatsız etmeyecek kadar yumuşak ve nazik, huzur veren bir çınlama sesi çıkarıyorlardı. İçeri daha fazla ışık girmesini sağlama umuduyla tülleri kaldırmayı düşünmüştü.

Covent Court'un her yanı pencereydi. Bunlar yapının en yaratıcı özelliği idi: Yerden tavana cam pencereler, duvardan çok pencere vardı. Binalar avlunun etrafında tuhaf bir U şeklinde ayarlanmıştı ancak Christine penceresinden baktığında tam karşısındaki insanların evinin içini göremeyeceğini bilmesine rağmen kendisini yine de açıkta hissediyordu. Yapının her yanında Özel Mülk diye özellikle yazmasına karşın ana giriş kapısı ya da

bariyer yoktu, gerçi son zamanlarda muhitteki bir hırsızlık olayından sonra sakinler arasında buna ihtiyaç olabileceği yönünde söylentiler dolaşmaya başlamıştı.

Temmuzun ilk haftasında bir sabah erken saatlerde, büyük ihtimalle dördünde ya da altısından önce bir günde, Christine yerden tavana pencerelerdeki tülleri çıkardı. Işığa etkisi büyüleyiciydi, buna memnun oldu. Aslında biraz rahatsız ediciydi ama yine de memnundu. Alışması biraz zaman alacaktı ancak karşılığında çok daha aydınlık bir odası olmuştu. Christine buna alışmakta ve perdelerini açık tutmakta kararlıydı.

Derken el izlerini gördü.

Jim kitabı bir kenara koyup gecenin bir yarısı olduğunu ve sessiz olmaya çalıştığını unutarak yüksek bir iniltiyle koltuktan kalktı. Alet dolabını açtı ve yazan bir şeyler bulabilmek için içindekilere göz attı. Vida ve alyan anahtarların olduğu kavanozun içinde küçük bir kurşun kalem buldu. Neredeyse yok denecek bir ucu vardı ama bu gecelik işini görürdü. Yarın okuma odasına daha iyi hazırlanmış olarak gelecekti.

Dolabın alt rafında eski bir elektrikli süpürge duruyordu. Sadece gövdesi vardı – hortumu ve diğer ek parçaları yoktu. Turkuaz yeşili renkteydi ve önünde GOBLIN yazıyordu. Jim bunu yıllar önce evin yakınına yerleştirilmiş bir çöp konteynerinden almıştı. Eğilip kılıfını çıkarmaya yeltendi ama sonra fikrini değiştirip yeniden doğruldu.

Henüz değil. Şimdi değil.

Kitabı okumak bir şeydi ama o kılıfı açmak bambaşka bir olaydı.

Alet dolabını kilitleyip yeniden koltuğa oturdu. *Hayalet Adam'ın* iç kapağını açıp küçük kurşun kalemle şöyle yazdı:
Eglin – kim/şimdi nerede?

Irish Times makalesi – Mayıs 2015

Bıçak/ip – komşudan yeni haber var mı?

'son hırsızlık' – fazlası var mı??? Kontrol et!

Kalem harfleri kalınlaştırıp dağıtıyordu.

Ardından Jim kaldığı yere döndü ve elinde kalemle okumaya devam etti.

Ertesi sabah oturma odasının camındaydılar, en büyük ön taraftaydı. Christine bir gün önce orada olmadık emindi. Sanki biri iki elini cama koyup içeri bakmış gıyana yana iki el izi. Christine daha yakından incelemek için dışarı çıktı. Sanki bunu yapanlar öncesinde yağlı şeylere dokunmuş gibi el izinden ziyade yağlı lekeler benziyorlardı. Parmaklar, çocukların ellerini basarak yaptıkları boyamalar gibi doğal olmayan genişlikte açılmıştı.

Christine ellerin sahibinin âdeta delil bırakmaya çalıştığını düşündü. İzleri temizleyip ortadan kaldırdı ve günün ilerleyen saatlerinde tülleri geri taktı.

Bir gece, dokuz ya da on yaşlarımdayken, sabit bir ritimde değişik gıcırtilarla merdivenlerden çıkan ayak seslerine uyandım. *Sol ayak, sağ ayak. Sol ayak, sağ ayak. Sol ayak, sağ ayak.* Birden bir şeylerin yanlış olduğunu anladım çünkü aynı anda yan tarafta, yatak odasında babamın uyuduğu anlamına gelen hafif horlama sesini duyabiliyordum. Gözlerim karanlığa alıştıkça karşımda Anna'ya ait yataktaki yorgan öbeğini görebiliyordum, o da hâlâ uyuyordu. Adımların sesi annemin hafif ayak sesine benzemiyordu. O hâlde gecenin bir yarısında merdivenlerimizden çıkan kimdi? Ve neden bu kadar uzun sürüyordu?

Nefesimi tutup sonsuzluk gibi gelen ama gerçekte yaklaşık birkaç saniye süren bir an boyunca korkudan kaskatı kesilmiş hâlde yattım. Ardından ne mutlu ki yanıldığımı fark ettim. Aslında duyduğum şey kendi yatak odamın kapısıydı, açık unutulmuş bir pencereden

içeri dolan esintide durmadan aralanıp kapanıyor, her defasında menteşeler buna karşı koymaya çalışıyordu.

14 Temmuz 2000 gecesı Christine Kiernan benzer bir tecrübe yaşadı, şöyle ki merdivenlerden çıkan ayak seslerine uyandı ve tüm uzuvlarının korkudan kaskatı kesildiğini hissetti. Ancak onunki işitsel yanılsama değildi. Ses giderek yaklaştı ve adımlar çıplak ahşap merdivenlerden ayrılıp halı kaplı zemine geçerken değişti. Ardından karanlığın içinden bir gölge çıkıp yatağının ucunda duran maskeli bir adama dönüşene kadar ona doğru yaklaştı.

Komşularından hiçbiri bunu duyduğunu hatırlamıyordu ama eldivenli bir el ağzını sıkıca kapatıp bıçak olduğunu kesinlikle bildiği şeyin keskin ucunu boynuna bastırılmadan önce Christine kısa ve tiz bir çığlık atmaya başardı. Garip, neredeyse dramatik bir fısıltıyla saldırgan ona sessiz kalırsa “sadece” tecavüz edeceğini söyledi. Eğer gürültü yapar ya da kaçmaya çalışırsa ölecekti. Ardından el bileklerini arkasında bağlamak için onu yüzükoyun çevirdi ve sonrasında sadece acı vardı.

Christine bir altmış yedi boyundaydı ve ağırlığı 50 kilodan azdı. Fiziksel olarak tepesine binen bu geniş omuzlu, uzun boylu, kalıplı adamla boy ölçüşemezdi, dahası adam silahlıydı. Bu yüzden tecavüze uğrarken yapabileceği tek şeyi yaptı ve zihninin kepenklerini indirdi. O anda olanlardan kendisini koparmaya çalıştı ve bunun yerine yapmakta kararlı olduğu bir sonraki şeye odaklandı: Yakalanmasını, yargılanmasını ve içeri tükilmesini sağlayacaktı.

Adam hakkında bildiklerini aklında listeledi. Kapının girişindeki görüntüsünü zihninde canlandırdı, böylece onlara adamın boyunu söyleyebilecekti. Tuhaf fısıldamasında belirgin bir aksan yoktu ama zaten bu işin aslını ortaya koyuyordu. İrlandalıydı, muhtemelen buralardan bir yerlerdendi. Gözlerinin etrafındaki tenini görmüştü, adam beyazdı. Otuzlu ya da kırklı yaşlarda olduğu yönünde bir izlenim edinmişti. Tuhaf, toprağımsı bir kokusu vardı. Islak yaprak ve çamur gibi... Kendi kendine, fırsatını bulursa tırnaklarıyla adamın tenini tırmalayacağını düşündü. TV’de gördüğü kadarıyla bunun sonucunda tırnaklarının altında adamın deri parçalarının kalacağını ve Garda’nın gerekli işlemler için test etmek üzere bu kalıntıları alabileceğini biliyordu. Ancak arkasında bağlı olan elleriyle Christine bu fırsatı hiç yakalayamadı. Tecavüzcüsü işini bitirdiğinde onu çevirip yünlü kumaştan –top yapılmış çorap– bir şeyi gırtlığına kadar ağzına tıktı. Christine nefes alamadı ve boğulmaya başladı.

Yardıma olacağını düşünerek doğrulup oturmaya çalıştı ama faydası olmadı. Kendinden geçmeye başladığını hissetti. Ona saldıran kişi buna tepki vermedi. Yatağın kenarına oturmuş onun boğulmasını, çırpınmasını izliyordu. Christine’in tek hissedebildiği acıydı, sanki kesintisiz devam eden bir elektrik şoku baştan aşağı bütün iskeletini kırıp geçiriyordu. Şimdi göğsünde de bir yanma başlamıştı, bu nefes alamıyor olmanın paniği idi. Tam o son anda, tam da Christine pes edip kaderine boyun eğeceği anda, tecavüzcüsü bıçağı yüzünün önünde tuttu, ardından keskin yanını işaret etti. Bu bir soruydu

ve Christine buna çaresizlik içinde başıyla onaylayarak cevap verdi. Bağırmayacaktı. Adam çorabı ağzından çıkardı. Christine bunun hemen ardından adamın gömleğine, kendisinin uyurken giydiği tişörte ve çarşaflara püskürterek kustu.

Adam kusmuğu görünce sanki radyoaktif bir maddeymiş gibi geri çekildi. Hızla yataktan kalkıp ayak ucunda ona dikkatle baktı. Sonra ansızın dönüp gitti.

Christine için bu korkunç tecrübenin en korkunç yanlarından biri, buna ne kadar katlanmak zorunda kalacağını ya da sırada ne olduğunu bilmemesiydi. Daha kötüsü mü olacaktı? Adam başka ne yapacaktı? Acıya katlanabilecek miydi? Ne tür yaralar alacaktı? Adam onu zaten öldürmeyecek miydi? Adam yatak odasında olduğu sürece bedenine tecavüz edilmesinden çok daha beter bir korku duyuyordu, o korku da bunun daha ne kadar kötüleşebileceğiydi. Adamın ani gidişi, her şeyin bittiği an birden gelmişti; bu ona, olanlar oldu, geçmişte kaldı diye düşünme, hayatını sürdürmek için baş etmesi gereken koşulları anlama fırsatı verdi. O kadar beklenmedik bir anda olmuştu ki Christine ne yapacağını bilmiyordu. Adamın hızla merdivenlerden inişini ve arkasından kapıyı çarpışını dinledi. Ardından bunu takip eden sessizlikte hiç kıpırdamadan oturdu.

Daha sonra, hava aydınlanırken, yardım aramaya girişti.

Christine tek çocuktü. Babası bir fastfood restoran zincirinin sahibi idi. Annesiyse şehirde yaptığı rahatsız

edecek kadar müsrif tanıtım lansmanları ve çakma ünlülerin fotoğraf çekimleri ile tanınan bir halkla ilişkiler ajansını işletiyordu. Kiernan ailesinin evi Rochestown Yolu'nda denize nazır, mimari tasarımı ve n cephesi tamamen camdan bir malikneydi. Arkadaşlarının dediğine göre manzara için ya da hasımlarının homurdandığı üzere herkes ne kadar paraları olduklarını görebilsin diye inşa edilmişti. Halk arasında havuzlu ev diye biliniyordu. Christine nesiller boyu benzer şekilde paralı kız çocuklarını yetiştirmiş bir okula gönderilmişti. Ancak orada bile ailesi paralı olduklarını herkesin gözüne soktuğundan emsallerinden ayrılıp *teki* olarak, yüksek tabakadan ve ayrı dünyadan biri olarak dikkat çekmişti. College Cork niversitesine kaydolduğunda şaşkınlığa uğramışti. Sınıf arkadaşlarının içinde bulunduğu dünyadan, yarı zamanlı içlerinden, ateşli siyasi görüşlerinden, leş gibi ğrenci yurtlarından tamamen kopuktu. Sanki başka bir dilin konuşulduğu farklı bir gezegene gelmişti. Az sayıda arkadaş edinmiş ve onlarla da duygularını paylaşmamışti. Saldırıdan üç ay önce son sınavını verip ardına bakmadan niversite yerleşkesinden ayrılmışti.

Babasının en yakın arkadaşının kurduğu hukuk bürosunda yönetici yardımcısı olarak işe girmiş ve işe yeni giren başka biriyle, ortaklardan birinin oğluyla hızla yakınlaşmışti. Birkaç yaz onunla, ailesiyle ve arkadaşlarıyla hafta sonu tatili geçirmişti, bu tatillere ani bir kararla baş başa günübirlik olarak Paris'e gitmeleri de dâhildi. Christine yetişme çağlarında kuzenlerinden biri

olan Emma'yla da yakınlık kurmuş ve Emma 1996'da ailesiyle birlikte Dubai'ye göç ettikten sonra onunla sürekli mektuplaşmıştı. Şimdilerde karşılıklı e-postalar gönderiyorlardı ve bu e-postalarda, o yazın başlarında, Christine Emma'ya mutlu olduğunu ya da en azından buna yaklaştığını söylemişti.

Christine hayatta her ayrıcalığa sahip olmuştu. Kolay, rahat ve maddi yönden başarılı bir geleceğe doğru ilerliyordu. Ama sonra gecenin bir yarısı bir adam gelip merdivenlerinden çıkmıştı. İş kendini toparlamak için neye ihtiyacı olduğuna geldiğinde Christine bu alanda tamamen gariban olduğunu fark etti. Ailesiyle yakın değildi, kardeşi yoktu ve sadece birkaç yakın –onlara da yakın denilirse– arkadaşı vardı. Vücuduna olanların ağırlığı altında ilişkisi bir anda parçalanıp sona erdi. Dokunulmak istemiyordu, bu anlaşılabilirdi ama adamın da ona dokunmak istememesi çok acımasız geliyordu. Bu sırada Covent Court'taki komşuları Christine'in iyiliğinden ziyade Garda'nın varlığının verdiği sıkıntıdan ve kötü tanınmaktan endişeliydi. Nedeni birçok kişi tarafından anlaşılamayan bir kararla Christine saldırıdan sonra Covent Court'a dönüp tek başına orada yaşamaya devam etti. Alarm sistemi kurdurmuş ve yeni kilitler taktırmıştı ama neticede dönmüştü.

Daha önce o bölgede buna benzer bir olay hiç yaşanmamıştı ve olaydan hemen sonra haber gündemden inmemişti. Bu haberlerin hiçbirinde Christine'in adı yazmıyordu ama yerel olarak herkes onun kim olduğunu biliyordu. Anlaşılan eski sınıf arkadaşları da yerel de-

okullara çeşitli detaylarla renk katmak üzere âdeta sıraya girip uzun bir kuyruk oluşturmuştu. Mesela okulun beşinci ve altıncı yıllarında bir Land Rover kullandığı, personele ait park yerine park etmesi için babasının özel bir ayaracı... Okulda marka kıyafetler giydiği, ders kitaplarını özel tasarım el çantasında taşıdığı... Üniversitedeyken eve iş arasındaki otuz dakikalık yolu gidip gelmesin diye annesinin ona Elysian'da daire kiralttığı... Kimse dile getirmeye cesaret edemiyordu ama alt metinde belliydi: Herkes bir şeylere katlanmak zorundaydı. Christine hiçbir zaman bir şeylere katlanmamıştı, bu yüzden ilk seferinde hissesine yıkıcı büyükte bir pay düşmesi insanlara bir şekilde makul gelmişti. Ayrıca ölmüş falan da değildi.

Saldıran yedi hafta sonra Christine'in soruşturmasını yürüten Garda dedektifi Geraldine Roche, Covent Court'a önceden ayarlanmış bir ziyarete geldi. Christine kapıya da cep telefonuna da cevap vermeyince Roche durumdan şüphelenerek zorla içeri girdi. Christine'i bilincini yitirmiş hâlde yatağında buldu. Ölümcül dozda ağrı kesici yutmuştu ve iki gün sonra hastanede hayatını kaybedecekti.

Bir şiddet suçunun mağduru olay mahallinde bilincini yitirmiş hâlde bulunmuştu, bu yüzden Covent Court'taki ev bir kez daha suç soruşturmasının parçası olarak inceleme altına alındı. Her bir metrekaresi araştırıldı, fotoğrafları çekildi ve dosyalandı; Christine olanlar hakkında ifade veremediğinden muhtemelen bu defa öncekinden daha etraflıca yapıldı.

Bu esnada sivil bir adli teknisyen evde sabit telefon hattının çekili olduğunu ama telefon takılı olmadığı için kullanılmadığını fark etti. Telefon bir dolaba kaldırılmış olarak bulundu, kablosu ahıze sarılıydı. Büyük, döner numaratorlü, bej renkli bir modeldi, büyük olasılıkla Christine'in büyükannesine aitti ve muhtemelen Christine tarafından hiç kullanılmamıştı. Yine de Garda'nın emin olması gerekiyordu.

Sivil teknisyen bunu öğrenmenin hızlı bir yolunu biliyordu. Telefonu hatta bağlayıp 2000 yılı yazında Eircom'un dahili sesli mesaj servisinin üç rakamlı numarasını çevirdi. Giriş kodu ilk ayan olan 1-2-3-4'ten hiç değiştirilmemişti ve böylelikle mesajları dinleyebilirdi.

Teknisyenin ilk duyduğu, onu mesaj kutusunun dolu olduğuna dair uyaran robotik sestti. İkincisiyse bir numaradan gelen neredeyse birbirinin aynı sesli mesajların ilkiydi, birbirlerinden sadece bırakıldıkları farklı zaman ve tarihlerden ayırt edilebiliyorlardı. Her biri, bir iki dakika sürüyordu. Aynı rahatsız edici, fısıldayan erkek sesiydi. Arkadan açık ve net bir şekilde rüzgâr çanlarının –Christine'in rüzgâr çanlarının– sesi gelirken, "İşte geldim, Christine. Aşağı gelip beni içeri al," diyordu.

İlk sesli mesajın tarihi 20 Temmuz'du, saldırıdan altı gün sonraydı. En son mesajsa iki hafta önce, 19 Ağustos'ta bırakılmıştı. Christine'in saldırganı Covent Court'a dönmeye devam etmişti.

Toplamda on üç sesli mesaj vardı.

Covent Court'a ikinci ziyaretim çok daha iyi geçmişti: mavi gökyüzü, hafif meltem, sıcak güneş... Christine'e

saldırımından iki hafta önce koltuk yastıklarının altında bıçak ve ip bulan komşusu Margaret Barry ile e-posta yoluyla haberleşiyorduk. Haftalar süren iletişimin ardından nihayet benimle görüşmeyi kabul etmişti.

Avluyu uçtan uca katederken üniversite öğrencilerinden oluşan bir kalabalığın yanından geçtim, geçerken de gözleriyle beni takip ettiklerini hissettim. Muhtemelen blokun mimarisine bakmak için buradaydılar ama onlardan Margaret'a bahsettiğimde bana makalem yayımlandığından beri bundan pek emin olmadığını söyledi. Hayalet Adam yeniden haberlere çıkmış ve Covent Court'a farklı türden bir hayran kitlesi kazandırmıştı: gerçek suç tutkunlarını.

Margaret kısa, çelik grisi saçlarıyla altmışlarındaydı. Etrafta Maggie adıyla tanınıyordu. İlk nesil İrlandalı-Amerikan olarak Berkeley, Kaliforniya'da Cork doğumlu anne babasının yanında büyümüş ve yirmi altı yaşında İrlanda'ya yerleşmişti. 2000 yılı yazında College Cork Üniversitesinin Dış İlişkiler bürosunda çalışıyordu. Covent Court'taki evi bir yıldan kısa bir zaman önce sonunun evliliğe varacağını sandığı uzun süreli ilişkisi bitip hayatı altüst olduktan sonra almıştı. Christine'in büyükannesi Mary Malloy'u etrafta görmüştü ama onunla hiç konuşmamıştı; sitenin karşı uçlarında oturuyorlardı. Saldırıdan sonraki sabah, Maggie perdelerini açıp filo hâlinde park etmiş Garda araçlarını ve kapısını çalmak üzere olan üniformalı iki polis memurunu görene kadar Christine'in varlığından haberdar bile değildi.

Görüştüğümüz gün üzerinde geniş çizgili dökümlü bir yazlık elbise ve parlak sandaletler vardı. Buna dikkat çektiğimde bana o akşamüzeri bir arkadaşının doğum günü için düzenlediği barbekü partisine gideceğini söyledi. Amerikan aksanı hâlâ hiç değişmemişti. Bir parça güneşin vurduğu arka bahçede oturup zarif fincanlarda koyu, acı bir kahve içtik. Bana makalemi okuduğunu ama bu kitabı okumayı içinin kaldırabileceğinden emin olmadığını söyledi.

Maggie bıçak ve ipi bulduğunda oturma odasını süpürüyordu. Bir cumartesi sabahıydı, evinde bu hummalı faaliyeti her hafta aynı vakitte yapıyordu. Önce hiçbir şey yapmamış, hiç tepki vermemişti. Ayaklarının dibindeki elektrikli süpürgenin uğultusuyla kıpırdamadan, gözlerini dikip bakarak sadece orada öylece durmuştu. Gördüğü şeyin mantıklı bir açıklamasını bulmaya çalışarak beklemişti. Kısa bir an sonra ayağıyla basarak süpürgeyi kapatmış ve malzemelere bir süre daha bakmıştı. Nasıl orada olabilirlerdi? Bunlar onun değildi. Yedi gün önce aynı şeyi yaptığından emindi ve o sırada bunlar orada yoktu. O zamandan beri onun dışında eve kimse girip çıkmamıştı.

Bir sebepten ötürü dışarda olmak daha güvenli geldiğinden sokak kapısının önünde bekleyerek 999'u aramıştı. Sonunda iki üniformalı Garda gelmişti, ikisi de kadındı. Maggie'nin ifadesini almış, etrafa bakmış ve bıçakla ipi alıp gitmişlerdi. Ona pencerelerini ve kapılarını kilitli tutmasını tavsiye etmiş, başka bir olay olursa arayabilmesi için üzerinde telefon numarası bulunan bir

kart bırakmışlardı. "Beni ciddiye aldılar," demişti Maggie, "ama bundan başka yapabilecekleri bir şey yoktu."

Bu, gecenin bir yarısında maskeli adamların Cork şehrinin banliyölerinde yalnız yaşayan kadınların evlerine zorla girdiği bir dünya değildi. Henüz değildi. Yaklaşık iki hafta Maggie'nin kafasına bu malzemeleri bulmanın gizemi, bunların yarattığı tehditten daha fazla takılmıştı. Her türlü açıklamayı düşünmüş, arkadaşlarına sorup soruşturmuş, hatta ne tür aletler kullandıklarını sormak için kanepeyi imal eden şirketi bile aramıştı. Ancak duruma pek uyan bir şey çıkaramamıştı. Birinin koştuk minderinin altına bir şeyler bırakmak için zorla evine girmesi, hiçbir şey almadan çekip gitmesi, girip çıkarırken kapı ve pencerelere zarar vermeden bunu yapmayı becermesi akla yatkın değildi. Biri neden böyle bir şey yapardı? Hiç mantıklı değildi.

Ardından Christine saldırıya uğramış, her şey yeni ve korkutucu bir anlam kazanmıştı. İlk başta bıçak Maggie'nin aklına yapı market dükkânlarını getirmişti ama artık ona bıçaklama hareketlerini düşündürüyordu. İp dağcıların kullanabileceği türden bir şey gibi görünmüştü ama Maggie artık zihninde o ipin narin el ve ayak bileklerine sıkıca sarıldığını canlandırabiliyordu. Togher Garda Karakolu'na ifade vermeye gitti. Konuştuğu Garda'nın ipin ve bıçağın nasıl görüldüğünü en ince detayına kadar tarif etmesini isteyerek bir sürü zaman harcadığı gözünden kaçmadı.

"Onlar sizde değil mi?" diye sordu. "Gidip bakamaz mısınız?"

Erkek memur sonunda, "Yerini bulmakta güçlük çekiyoruz," diye itiraf etti. "Görünüşe göre yanlış etiketlenmişler. Eninde sonunda bir yerden çıkacağına eminiz."

Maggie'ye, Christine'e olanlarla koltuğunun altındaki malzemeler arasındaki bağlantıyı kurduğu, bunların tecavüzcüye ait olduğunu ve bir noktada adamın asıl hedefin kendisi olduğunu anladığı ânı sordum.

Elinden gelen her şeyi yaptığını düşündüğünü söylemesini istedim çünkü malzemeleri bulunduğunu bildirmesine rağmen bu Christine'in başına gelen saldırıyı önlememişti. Aynısını yapmamakla işlediğim hatadan beni temize çıkarması için ondan bunu söylemesini istiyordum. Birilerine bir şeyler söylemenin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini bilmek, hiçbir şey söylemeyerek işlediğim suç için az da olsa yüreğime su serpebilirdi.

Maggie hemen cevap vermedi. Ona düşünme fırsatı vermek için kahvemden bir yudum aldım. Yeniden ona baktığımda gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördüm.

"Rahatlama," dedi sessizce. "Hissettiğim şey rahatlatmamaydı."

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

Jim hâlâ o kusuğun kokusunu alabiliyordu. Buruk ekşiliğini... Tenine vuran yabancı sıcaklığın şaşkınlığını... Turuncu taneciklerle lekelenmiş, sarımsı yeşil renkte ve lif lifti. Sadece çarşafı değil, bürün olayı batırmıştı. O koku olmadan asla o gecenin hatırasını aklından geçiremeyeceğini biliyordu. Devam etmenin hiçbir anlamı yok gibi gelmişti, bu yüzden hemen kalkıp gitmişti.

Öte yandan onu öldürebilirdi.

Öldürmesi gerekirdi, görüldüğü üzere zaten sonunda kızın yapacağı da bu olacaktı.

Keşke komşusu olacak o aptal kadın, yine onun evine gitmeyi ve bunları onun üzerinde kullanmayı planladığı zamana saatler kala bıçak ve ipe bulmamış olsaydı.

En azından o gece bir şeyi öğrenmişti: çorap kullanmayacaktı. Ağzı açık kalmaya zorlayan, çeneden geçerek başın arkasında düğümlenen bir kravat, onları sessiz tutmakta daha iyiydi ve aynı zamanda boğulma riskini ortadan kaldırıyordu. Sondan bir önceki seferde, Westpark'taki evde, adamın kendi kravatını kullanmıştı. Henüz kimseyi öldürmemişti ve kimse'nin Hayalet Adam'ın varlığından haberi yoktu – ancak

bunların hepsi olacaktı. Çift muhtemelen onun bir hırsız olduğunu sanmıştı. Öyle olmadığını, bunun çok ama çok daha kötü bir şey olacağını onlara idrak ettirmesi gerekmişti. Korkuyu gözlerinin içinde görmek, titreyen uzuvlarında hissetmek istemişti.

Bu yüzden yatak odalarının kapısında dikilip cebinden bir kravat çıkarmıştı. Tasarımı tanınmış çikolata markalarının küçük çizimlerinden oluşan özel bir kravat... Adama aitti. Bunu görür görmez evlerine ilk kez gelmediğini anlamışlardı. Çıglıklar ve titremeler derhâl başlamıştı.

Bundan özellikle hep gurur duymuştu.

Karabasan

Patricia Kearns, evi kendi başıma bulmamın mümkün olmadığını söyleyerek bizi oraya götürmek üzere Fermoy kasabasında buluşmayı teklif ediyor. Bana Aldi'nin dışına park etmemi ve kırmızı paltolu, sarışın birini aramamı tembihliyor. Arabamı park eder etmez onu görüyorum, girişin yanında duruyor, elinde, üzerinde ağzı kapaklı iki kahve bulunan bir tepsi var. Tanışmanın ve bunu kabul ettiği için ona tekrar teşekkür etmemin ardından beni kendi arabasına, parlak, turuncumsu kahverengi Dacia Duster'ına götürüyor. Sevgiyle hafifçe birkaç kez arabanın şasisine vurarak, "Bütün yükümü çekiyor," diyor. Patricia'nın yaşları on bir ile on dokuz arasında değişen üç çocuğu var. Arabanın durumu için özür diliyor, ben de elimi sallayarak ona önemi olmadığını söylüyorum. Öte yandan açık kapıyı çekerek kapattığımda içerisinin kırıntılar ve boş yiyecek paketleriyle dolu olduğunu görüyorum. Emniyet kemerini göğsümün üstüne çektiğimdeyse parmaklarım yapış yapış oluyor.

Patricia arabayı hızlı sürüyor, birkaç dakika içinde Fermoy'dan çıkıyoruz ve durmadan kıvrılıp giden çitlerin sıralandığı kırsal yollarda süratle ilerliyoruz. Başta dönüşleri takip etmeye çalışarak zihnimde yolun haritasını çıkarıyorum, denememe izin verirse gerçekten de

kendimden emin bir şekilde evi bir başıma bulabilmeye hazırım. Ancak ikinci defa gelsem bile hiç şansım olmadığını kısa süre içinde anlıyorum. Üçüncü sola dönüşün ardından yolun izini kaybediyorum ve hâlâ önümüzde bir dört yol ağzı ile iki yol ayrımı var. Burada hiç sokak ismi yok ve uzanıp giden her yol bir öncekine benziyor. Pes edip camdan dışarı, yanımızdan hızla geçip giden arazilere bakıyorum.

Oraya ulaşmak on dakika sürüyor. Ev, uzayıp giden ama sonu çıkmaza varan, beş müstakil konutun bulunduğu bir yol üzerinde –Patricia bütün arazinin burayı parsellere ayırıp satan tek bir çiftçiye ait olduğunu anlatıyor– ancak bana en sondaki eve gittiğimizi söylemesine gerek yok. Yüksek çatılı ve ardında döner merdivenlerin düzgün kıvrımlarını görebildiğiniz yerden tavana penceresiyle geniş Amerikan banliyö evlerine benzeyen tek ev o. Önünde park etmiş araba yok ve tüm pencerelerin perdeleri kapalı. Motoru kapatırken Patricia, “Florida’dalar,” diyor. Arabası giriş kapısının tam önünde. “Ama Jean etrafta dolaşmamızda bir sorun olmadığını söyledi.” Dışarıyı kastediyor, evin etrafında gezinmeyi.

Eve ait garaj yolunda yürürken ayaklarımızın altında çakıllar eziliyor. Güneş evin arka tarafında olduğundan bakmak için elimi gözlerime siper etmek zorunda kalıyorum. Patricia'ya buraya gönderildiği günden önce hiç gelip gelmediğini soruyorum.

“Hayır,” diyor. “Sadece arabayla önünden geçtim.”

O da yutkun balıyor. Sıkaca kapaklı dudaklarının uçları sanki ekşi bir şey tatmış gibi aşağı doğru kıvrılmış.

"Korkunç," diyor. "Muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en kötü şey."

Eyden bahsetmediğini belirtmesine gerek yok.

Yasa Dışı Maharetler Bürosu, yani YDMB, İrlanda'daki organize suçlar yaygın hâle geldiği sıralarda, Ekim 1996'da kurulmuştu. O haziranda, *Sunday Independent* muhabiri Veronica Guerin, Dublin şehrinin hemen çıkışındaki Naas Yolu'nda kırmızı ışıkta beklerken kendi arabesinde suikasta uğramıştı. Motosikletle yanına yaklaşan iki adamdan biri altı kez tetiği çekmişti. İkisinin de hüküm giymiş John Gilligan adlı bir suçluya irtişki olduğu biliniyordu. Guerin, ülke uzun bir dönemdir işsizlik sürecindeyken Gilligan gibi bir adamın nasıl olup da keyifle milyonlar hayatı yaşadığını kamuoyu nezdinde soruyordu. Kadının ölümünün ardından ulusal çapta bir isyan yükselmıştı; İrlanda halkı aynı sorunun cevabını talep ediyordu.

YDMB'nin oluşturulması ve Yasa Dışı Gelirler Kanunu'yla verilen güç sayesinde yetkililer, sahibi suça karışan kişi olmasa bile, yasa dışı yollarla elde edildiğine inandıkları her türlü malvarlığına el koyma imkânına kavuşmuştu. Mülkler, arabalar, nakit paralar. Mevcudiyetinin ilk on beş yılında YDMB bu tür malvarlıkların 70 milyon eurodan fazlasının kontrolünü ele geçirdi. Bu paranın 250 bin euroluk kısmını ise Kuzey Cork'ta Fermoy kasabasına arabayla on dakikalık mesafedeki altı yatak odalı müstakul ev oluşturunuyordu.

Tapular Barry Pike adınaydı. Pike'in babası Richard, gerçekte sahte sigara ticareti yaparken arkadaşlarına deniz aşırı ülkelerde emlak geliştirme işinde olduğunu söyleyen, daima bronz tenle gezen bir milyonardı. Baba Pike 1999 sonlarında Mountjoy hapishanesine atıldığında Fermoy'daki ev satışa çıkarıldı ve aylarca satılmayı bekledi. Meraktan görmeye gelenlerin yarattığı bir hareketlilik vardı ama hiç kimse çeşitli yasa dışı sebeplerle akşam haberlerinde yer alan bir evde yaşamak istemiyordu. İstenen fiyat üç kez düşürüldü. Sonunda San Francisco'da on yıllık bir çalışmanın ardından İrlanda'ya dönen otuzlu yaşlardaki Conor ve Linda O'Neil'in asgari düzeydeki teklifleri, beklenenin aksine hemen kabul edildi. Şubat 2001'in son gününde evin anahtarını teslim aldılar.

Linda bir suçlunun inşa ettirdiği evde oturmaktan huzursuz değildi ama adamın yaptırmak için seçtiği yer ona pek etkileyici gelmemişti. O ve Connor, San Francisco'da, Pasifik'e bakan tepelerde, üst, alt ve yan taraflarında başka insanların oturduğu tek yatak odalı bir dairede yaşamışlardı. Hayatlarının arka fonunda sürekli açık olan televizyonların ve durmadan çalan kornaların sesi vardı. Fermoy'daysa kuşlardan ve bir traktör motorunun can sıkıcı sesinden başka bir şey yoktu. En yakın komşuları sesi duyulmayacak kadar uzaktaydı. Araba bile geçmiyordu çünkü ev bir çıkmaz yolun sonundaydı.

Fermoy kasabası arabayla on dakika uzaklıktaydı ve etraftaki kırsal yollardan yürümek ya da bisikletle

gitmek tehlikeli olduğundan arabayla gitmek zorunluluktuktu. Ayrıca toplu taşıma yoktu. Zaten buna zahmete girmeye de pek değmezdi. Linda San Francisco'da bıraktığı arkadaşlarına Fermoy'un temel ihtiyaçları –banka, süpermarket, kuaför, hırdavatçı, beş tane bar– sunan tek bir caddeden ibaret olduğunu, ayrıca tanıdığı ya da onu tanıyan birine rastlamadan oraya gidemediğini söylemişti. Mesela bir komşusuna... Ya da bölgede büyümüş, Conor'ın akrabası olan birine... O da olmadı, evin tadilatıyla ilgilenen ustalardan birine... Hepsini iyi insanlardı ama Linda kaybettiği kişisel alanını özüyordu. Conor, "Doğru mu anlıyorum," diye onu alaya almıştı. "Burada kimsenin olmamasından yakınıyorsun ama kasabaya indiğinde bu defa da orada insanların olmasından mı hoşlanmıyorsun?"

Linda hareketli bir metropolde büyümüş değildi aksine, Doğu Cork'ta, deniz kenarındaki "kavşak diye abartılan" Shanamore'da büyümüştu. Üniversite için Dublin'e gittiğinde nüfusu 538'di. Üniversitede bir hafta öğrenci oryantasyonu sürecinde verilen partiler sırasında bir gece kulübüne girmek için sırada beklerken Conor'la tanışmıştı. Ama hayatının en mutlu zamanı San Francisco'da geçirdikleri on yıldır. Linda özünde şenir bir kız olduğundan kendini şu anda İrlanda kırsalında kısıp kalmış gibi hissediyordu. Sonradan edinilmiş bir tercih olması böyle hissettiği gerçeğini değiştirmezdi.

Ancak artık alışmaktan başka seçeneği yoktu. (Conor'la üzerinde uzlaştıkları planın ilk basamağı buydu. Amerika'daki hayatları, uzun çalışma saatleri, ödemedikleri

fahiş kira ve üzerlerindeki daimi baskıyla mükemmelden uzak geçmişti. Her ikisi de hayatlarında bir değişiklik yapmanın özdemini çekiyordu. Sonunda Linda'ya, Conor'un büyüdüğü, hâlâ ailesinin büyük kısmının yaşadığı, onları hayatta daha ileriye götürecek birliktimi yapabilecekleri, hatta belki de çocuk sahibi olup sonsuza dek mutlu yuvalarını kuracakları kasabaya dönmeye karar verdiler.

Conor en başta onu Amerika'ya gönderen şirketin Avrupa merkezine alınarak aynı işte çalışmaya devam ederken Linda'nın işini geride bırakmak zorunda kalması durumu zorlaştırmıştı. Başlangıçta buna bir fırsat, gerçekte ne istediğine karar verebilmek için dinlendirici bir mola olarak baktı. Bir roman yazmak ya da kendi danışmanlık işini kurmak veya evin arkasındaki boş alanlardan birinde bir yoga merkezi açmak gibi kesin olmayan düşünceleri vardı. Fakat o sırada zamanının çoğunu ustalarla, evin yenilenmesine nezaret etmekle geçiriyordu. Evi yaptıran adamın sonradan görme zevkleri ve kişisel güvenlik paranoyası -taktırdığı kurşun geçirmez camlar, dolap ölçülerindeki "kontrol odasıyla" epey detaylı bir kapalı devre güvenlik kamera sistemi, som altın banyo armatürleri, bir kat yukarı çıkan asansör, ana yatak odasının üç duvarını kaplayan tropik kumsal manzarası resmi- evin her yanına işlemişti. Linda kendi evleri gibi görünmeye başlaması için sabırsızlanıyordu.

Conor, tadilatın tamamlanmasına doğru önemli bir projenin başına geçmek üzere yeniden San Francisco'ya çağırıldığını söylediğinde Linda onunla gitmeyi reddetmişti. Sadece uç haftalığınaydı ama gerekçe

olarak evdeki işleri ileri sürdü. Linda'nın söylemek istemediği asıl sebep, altı ay sonra bu kez neyi bırakıp gittiğinin tamamen farkında olarak ikinci kez sevdiği şehirden ayrılmanın fena hâlde yüreğini parçalayacağından korkmasıydı. Bu yüzden evde, Fermoy'da, yalnız başına kalmayı seçti.

Olaylar ilk başladığında Linda bunları neredeyse hiç fark etmedi. Öyle ki, daha sonraları tam olarak ne zaman başladıklarını ya da hangi sırayla ortaya çıktıklarını belirgin bir şekilde ayırt etmek imkânsız olacaktı. Sadece Conor San Francisco'ya gittikten sonra olduğunu söyleyebilirdi. Ancak şunları açık bir şekilde hatırlıyordu:

- Önceki gece yatmak için üst kata çıktığında salonun ışığını açık bıraktığına ancak sabah aşağı indiğinde kapalı olduğunu gördüğüne yemin etmesi. Sebebi ampulün patlamış olması değildi, hemen düğmeyi açıp kapatması bunu kanıtlamıştı. Linda bunu umursamamış, yanlış hatırladığını farz etmişti.
- Oturma odasındaki televizyonun kendi kendine açılması. Akşamın erken saatlerinde, Linda mutfakta bulaşık makinesini yerleştirdiği sırada olmuştu. Anıdan gelen seslerden korkmuş, ardından bunların yan odadaki TV'den geldiğini anlayınca şaşırmıştı. Birinin orada olduğu ve TV'yi çalıştırdığı aklına gelmemişti; o sıralarda nelerin mümkün olabileceği hayal gücünün bile ötesindeydi. Uzaktan kumandayı iki kanepenin arasına sıkışmış hâlde bulmuş

ve kendi kendine, bir şekilde, kırmızı açma düğmesi üzerindeki baskı değişiminin buna sebep olduğunu söylemişti. Bu değilse elektronik bir arızaydı. TV'yi kapatıp kumandayı TV'nin yanına koymuş ve yenisinden bulaşıklara dönmüştü. Bu, bir daha olmamıştı.

- Görünürde hiçbir sebep yokken banyoda sıırıslıklam bir havlu bulması. Üst kattaki banyoda bir el havlusu... Linda önceki gece yatmadan önce havluyu kullandığını hatırlıyor gibiydi. Ellerini o havluyla kurulamıştı. O kadar saat boyunca nemli kalması bile abartılıyken sabah 7.00 sularında uyanmasının ardından ayaklarını sürüyerek banyoya gittiğinde havlu sıırıslıklamdı, altındaki yer karosunun üstüne su damlıyordu. Görebildiği bir su kaçağı yoktu, bir tane bulsa bile ne türden bir kaçak kendisi ıslak olmayan ilaç dolabının tam altındaki çubukta asılı duran el havlusuna damlayabilirdi? Bunun mantıklı hiçbir açıklaması yoktu. Ancak yine de Linda kendi kendine sorunun hafızasında olduğunu, tesisatçılardan birinin önceki gün gizlice havluyu bir şeyleri silmek için kullandığını ve böylece havlunun ıslandığını söyledi. Ustaların hiçbirine bunu sormadı.
- Birkaç eşyanın kaybolması ya da yerinin değişmesi. Linda'nın tuvalet masasının üzerindeki kâseye koyduğunu düşündüğü ama sonra oturma odasında ortaya çıkan ruj gibi küçük şeyler. Her zaman kullandıktan sonra mutfak tezgâhının üzerindeki kesme tahtasına geri koyduğu bıçak birdenbire ıvır zıvır çekmecesinden

çıkmişti. Bir gece DVD'de *Gladyatör* filmini izlemek için oturduğunda kabin içine *Jurassic Park* filminin yerleştirildiğini fark etmişti. Böyle yanlış yerleştirilmiş birkaç DVD daha vardı. Conor DVD koleksiyonuyla övünür, alfabetik sırayla muhafaza ederdi, Linda ise her şeyi yerli yerinde tutardı. Bu bir rastlantı değildi. Nakliyeciler onlara oyun oynamaya falan mı çalışmıştı? Ustabaşı Johnnie Murphy, Conor'ın eski okul arkadaşıydı, yani bu olasılık ihtimal *dâhilindeydi*. Atlantik ötesi bir telefon görüşmesinde çiftin üzerinde uzlaştığı açıklama buydu. Buna gülmüşlerdi.

Ustaların varlığı bütün bunların açıklanmasını nispeten kolaylaştırıyordu. Ev emniyet altında değildi. Dışarıya araçlar park edilmişti, ağır botlar ve kasklar giyen adamlar her gün girip çıkıyordu. Metraj şefi Roisin'ın haber vermeden gelme ve hoşça kal demeden gitme alışkanlığı vardı. Ön kapı nadiren uzun süre kapalı olurdu, araba girişinin elektronik kapısı ise hiç kapanmıyordu. Linda evde yalnız yaşıyor olabilirdi ama hiç tek başına kalmıyordu. Eşyalarının koyduğu yerde kalmasını ya da dokunulmadan bırakılmasını isteyemezdi. Bir inşaat alanında yaşıyordu. Buna izin vermek zorundaydı.

Derken günlüğü kayboldu.

Linda hayatının izlerini yaklaşık DVD kabı boyutlarında Moleskine marka mavi bir ajandaya kaydederdi. ABD'de başlayan bir alışkanlığıydı bu, ajanada tutmak iş günlerini düzene koyardı. Her bir sayfasını baştan sona boşluk bırakmadan minicik yazısıyla, arka kapağını

da biriktirdiği kartvizitler, tarifler ve gittiği faaliyetlerin biletlerinin kendisinde kalan kısımlarıyla doldurmuştu. Her yılın son aylarında iyice kabarmış olan ajandanın kapağı kapanmazdı ve Linda 1 Ocak'ta törensel bir şekilde hayattaki amaçlarının listesini yazarak ilk kez kullanacağı yeni, temiz sayfalı, kusursuz bir ajandaya gözünü dikerdi. O nisan ortadan kaybolduğunda, 2001 yılının ajandası aslında hâlâ boş sayılırdı. Bu alışılmadık bir şeydi ama Fermoy'a geldiğinden beri önemini yitirmişti –neticede iş günleri yoktu– ve yeni amacı evin tadilatına ilişkin bilgileri tutmaktı. Sayfaları tesisatçının telefon numarası, mutfak yer karolarının ölçüleri ve köşe koltuk takımının teslim tarihi gibi şeyler için kullanılıyordu. Ancak çoğu günler antredeki dresuarın dar çekmecesindeki yerinden hiç çıkarmıyordu. Ardından bir gün oradan kayboldu ve bir daha onu bulamadı.

Başta Linda evde çalışan adamlardan birinin bir telefon numarası bulmak için aldığını ve bir daha yerine koymadığını düşündü. Ama o sırada evde çalışma yapan dört adamın hiçbiri bunu kabul etmedi. Linda, ustabaşı Johnnie'yi aradı. Adam ona sonuna kadar araştıracağını söyledi ama ertesi sabah eve hem mecazı hem de kelimenin gerçek anlamıyla elleri boş döndü. Kendi personelinden hiç kimsenin ajandayı almadığını ve adamlarına güvendiğini söyledi. Fakat Linda onu çekmeceye koyduğuna emindi. Nereye gitmişti?

Diğer olaylardan farklı olarak Linda bunun ne zaman olduğunu biliyordu. Günlüğün 9 Nisan 2001'de ortadan kaybolduğunu fark etmişti. Johnnie ertesi sabah

10 Nisan'da, adamlarından hiçbirinin onu almadığını bildirmişti. Bunu biliyordu, zira o gece geç vakitte, 11 Nisan'a geçerken, Linda uyandığında maskeli bir adamın yatağının yanında durduğunu görmüştü.

Onu neyin uyandırdığını bilmiyordu ama uyandığında ilk gördüğü şey adamdı. Uzun boylu, yapılı biri tepesinde dikiliyordu. Gözler için küçük bir aralık bırakılmış siyah bir maske takıyordu. Linda'nın karnına doğru ileride "küçük" bir tabanca olarak tanımlayacağı bir şey tutuyordu. Adam, bağırsa tetiği çekeceğine ve midesine yiyeceği bir kurşunun onu dayanılmaz bir acı içinde öldüreceğine dair Linda'yı uyardı.

Linda ona ne istediğini sordu ama cevap alamadı. Evden istediğini alması ve kendisini rahat bırakması için yalvardı. Adam ona bir göz bağı uzatıp takmasını söyledi. Tereddüt ettiğinde tabancanın namlusunu etine bastırdı. Göz bağı ipek bir kravat hissi verdi. Linda bunu başının arkasında düğümlerken maskeli adam çıtını çıkarırsa tetiği çekeceğine ve öleceğine dair onu uyardı. Ardından Linda'ya tecavüz etti.

Linda'nın bir yanı olanlara inanmayı reddediyordu. On yıl adi suçlarla ünlü büyük bir Amerikan şehirde yaşamıştı. San Francisco'nun bütün Amerika'da araç hırsızlıkları ve soygunlarda en üst sırada yer almayı hak ettiği kolaylıkla ileri sürülebilirdi. Şimdi burada, suç denilen şeyin yalnızca sarhoş olup halk içinde olay çıkarma ya da alkollü araç kullanma olarak görüldüğü küçük bir İrlanda kasabasındaydı ve kendi yatağında

maskeli bir adam tarafından tecavüze uğruyordu. Gerçek gibi gelmiyordu. Hâlâ uyuyor muydu? Bunu rüyasında mı görüyordu? Bütün hayatı boyunca kendini kâbuslarından uyandırabilmişti. O anda da çaresizce bunu yapmaya çalıştı.

Sonrasında, saldırgan uzunca bir iple –parlak mavi ve örgülü– el ve ayak bileklerini bağladı ve yataktan çıkıp banyoya gitmesini emretti. Ona küvete girmesini söyledi. Linda bunu yaptığında başka uzunca bir ipi bileklerindeki ipin üstüne ve ardından da küvetin yan tarafındaki tutunma koluna bağladı. Artık gözleri bağlı, çıplak ve dehşete düşmüş hâlde küvette kısılp kalmıştı. Ardından maskeli adam banyodan ayrılıp alt kata indi ama evden çıkmadı.

Adamın hareketlerine eşlik eden uzak seslere bakılınca mutfakta ve oturma odasında zaman geçiriyor gibiydi. Kapıları açıp kapattı, bir musluğu kullandı ve TV'yi açtı. Ardından bir menteşe gıcirtısı arka kapının açıldığını ve bunu izleyen tok bir ses kapının çarparak kapandığını işaret etti. Adam gitmiş miydi? Linda'nın vücut ısısı adam onu küvette, çıplak teni soğuk seramiğe dayanmış hâlde bıraktığından beri düşüyordu ve artık dişleri takırdamaya başlamıştı. Soğuk neredeyse düşünebildiği tek şeydi, alt kattan gelen sesleri anlamak bir yana, mantıklı düşünmesini bile engelliyordu. Artık bir şey duyamıyordu. Bu, duyulacak bir şey olmamasından mıydı? Adam evden çıkmış mıydı? Gitmiş miydi?

Linda başını arkasındaki banyo duvarının fayanslarına sürterek göz bağını yukarı itip çıkarabileceğini

düşündü. Hareketleri ipten dolayı yaklaşık bir adımla sınırlıydı ama küvetin kenarında tek kullanımlık bir jilet olabilir. Ona ulaşabilirse ipi sürterek kesebilirdi.

Ancak adamın gittiğinden emin değildi, bu yüzden bekledi. Çenesini sıktı. Bıçak gibi kesen soğuğa aldırış etmemeye çalıştı. Olabildiğince dikkatle etrafı dinledi. Ev tamamen sessiz ve sakin gibiydi. İçerde yaşayan, nefes alan, hareket eden tek canlı kendisiymiş gibi görünüyordu. Yine de bekledi. Silahı ve kaçmaya çalışırken adam onu yakalarsa onunla neler yapabileceğini düşündü. Sonunda Linda zayıf, loş bir ışığın zorlukla da olsa göz bağının kenarlarından sızdığını hissetti. Adamın gürültüsünü en son duymasının üzerinden uzun zaman geçmiş gibi geliyordu, belki de saatler olmuştu. Aklından saniyeleri sayarak beş dakika daha bekledi. Sonra başını fayansa sürtmek için hareketlendi.

Bir gürültü, bir ısıklık sesi duydu ve ardından kulağına sıcak bir nefes çarptı.

"Seni pls sürtük, sana hareket etmemeni söyledim."

Linda'nın adamın ne kadar süredir banyoda, hemen yanında durduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Merdivenlerden çıkıp geldiğini bile duymamıştı.

Son hatırladığı şey bu oldu. Çünkü ardından adamın başını fayanslara müthiş bir güçle çarpmasıyla kafatası örümcek ağına benzer şekilde parçalandı. Korkunç bir şiddetle un ufak olan parçalardan biri, küçük bir kemik kırığı, beyninin yumuşak dokusuna saplandı. Linda takip eden otuz beş saat boyunca o banyoda yavaş yavaş acı çekecekti.

Bu süre içinde, olaydan dört saat sonra, Johnnie Murphy ve iki adamı her sabah yaptıkları gibi eve geldiler. İçeri girmelerini sağlayacak anahtarları vardı. Onlara yanlış gelen bir şey olmadı. Linda çoğu sabah onları karşılamak için orada olurdu ama bu her sabah için geçerli değildi. Linda'nın dışarda bir yerlerde olduğunu düşündüler. Günün sonunda kadın ortaya çıkmayınca Johnnie mutfak masasına hâlâ gelmemiş olan lamba armatürlerine ilişkin onu aramasını söyleyen bir not bıraktı.

Yirmi yedi saat sonra, Johnnie peş peşe ikinci sabah eve geldiğinde not hâlâ oradaydı ama Linda yoktu. Artık bir sorun olduğunu düşünmeye başladı. Evde alt ve üst katları dolaşarak ona seslendi. Ebeveyn yatak odasının kapısı açıktı, ötesindeki odanın perdeleri örtülüydü. Başını içeri soktu. Yatak yapılmamıştı ama Linda'dan hiçbir iz yoktu. Odanın içindeki banyonun kapısı da açıktı ama Johnnie durduğu yerden Linda'nın banyodaki bedenini göremiyordu. Kapısı açık olduğundan Linda'nın orada olmadığını varsaydı. Conor'ın cep telefonunu aradı ama Kaliforniya'da saat gece 23.00'dü ve sabahları erken kalkan Conor çoktan yatmıştı. Johnnie'nin sesli mesajını dinleyene kadar altı saat daha geçti.

Otuz üçüncü saatte Conor karısının telefonunu aramaya çalıştı. Arama doğrudan sesli mesaja düştü. Ardından Linda'yı bir buçuk gündür görmediğini söyleyen Johnnie'yi aradı. Peşinden Linda'yla görüşmüş, hatta o anda onunla birlikte olabilecek kasabadaki arkadaşlarının ve akrabalarının numaralarını aradı. Onu görmüş ya da onunla birlikte olan kimse yoktu. İlk pa-

nık dalgalarını hissetmeye başlayan Conor bu sefer ebeveynlerini aradı. Wexford bölgesinde, Gorey'de, Fermoy'daki evden arabayla iki saatlik mesafede bir düğündeydiler. Ancak babası hemen arabaya atlayıp eve doğru yola koyulacakları konusunda onu temin etti. Bunu yapmadan önce Conor'ın babası, oğlu Kuzey Cork bölgesi merkezinde görevli bir Garda çavuşu olan ve o sırada tesadüfen Fermoy'da bulunan bir arkadaşını aradı. Çavuş Brendan Byrne daha sonra babasının, San Francisco'da önemli bir şahsiyet havalarındaki Conor O'Neill'in karısının kayıp olduğunu anlatmasını dinlerken gözlerini devirdiğini ve muhtemelen, "Benden ne yapmamı istiyorsun?" gibi bir şeyler söylediğini itiraf edecekti. Fakat yaklaşık kırk yaşında ve bir çavuş olmasına rağmen Byrne, babasının sözüne karşı gelmek istemeyerek evi aramayı kabul etti. Telefonu kapattıktan sonra bununla uğraşmak için çok meşgul olduğuna karar verdi ve kendi yerine ekibindeki altı aydan kısa süredir bu işte olan, Garda'ya daha yeni katılmış astlarından birine oraya gitmesi için talimat verdi.

Otuz beşinci saatte oraya giderken yolda sürekli kaybolan Garda Patricia Kearns nihayet O'Neill'in evine vardı. Birkaç dakika Johnnie ile konuştuktan sonra evin her yanını araştırmaya başladı. Linda'yı küvette bulan kadın memur oydu.

Bu gecikme sadece Linda'nın çektiği acıyı katlanarak artırmakla kalmayıp aynı zamanda ona yapılan saldırının soruşturmasına ilk andan itibaren başlanmasına da engel olmuştu. Evin ön kapısına beyaz ve mavi

Garda bantlarının çekilmesinden önce, bir buçuk gün boyunca olay mahalli korunmadan kalmış, üzerine basılmış, altüst edilmiş ve defalarca etrafta gezinilmişti. Evde çalışan herkesin örnekleri ayıklandıktan sonra bile toplanan DNA'lar ve diğer fiziksel deliller ciddi şekilde bozulmuştu. Ayrıca sadece bir tek görgü tanığı vardı. O da beyin travmasıyla yaralanmıştı, konuşamıyordu.

Birkaç hafta boyunca soruşturma boş çabalarla ilerledi. Ardında, haziran başlarında, Linda soruşturmayı yürüten memurlara kısa bir ifade verebilecek kadar iyileşti. Garda özellikle de ifadedeki bir detaya yoğunlaştı ve ona odaklanarak dikkatle bunun üzerine gitti: tabanca.

Burası İrlanda'ydı, 2001 başlarında polisi bile silahsız olan bir ulustu. Dublin'in suç çetelerinin birbirlerine üstünlük sağlamak için sürtüştükleri şehir sınırının güneyinde ve etrafı tel örgüyle çevrili M50 otoyolunun dışında tabancalar pek alışıldık şeyler değildi. Olağan dışıydı. Sıradan normal suçluların tabancaları olmazdı. Onları elde edemezlerdi. Hatta Linda'nın uğradığı saldırı Cork şehrindeki ilk silahlı tecavüz olayıydı. Suç ve evin asıl sahibi arasında bir bağlantı kurmak için Garda'ya gereken tek şey de buydu.

Richard Pike'in eski evinde işlenen suçlar hiçbir zaman soruşturmayı yürüten dedektiflere tesadüf olarak görünmemişti, şimdi de tesadüf olduğunu düşünmeleri gerekmiyordu. Bağlantı makul geliyordu. Mantıklıydı. Rahatlatıcıydı. Soruşturmada ilk sıraya bunu koydular ve kısa sürede bu izini sürdükleri tek şey hâline geldi. Araştırdıkları, İrlanda kırsalında sinsi sinsi dolaşıp te-

cavüz edecek kadın arayan bir canavar değildi. Yeraltı dünyasıydı, organize suçtu, alışılmış bir suç faaliyeti idi. Bunun üstesinden nasıl geleceklerini biliyorlardı.

Adamın kendisi ve daha önce o evde yaşamış, kanunlara saygılı bilinen oğlu da dâhil olmak üzere Richard Pike'la bağlantılı olan birçok kişi sorgulanmak üzere çağırıldı. Kısa zamanda asılsız olduğu anlaşılan, Pike'ın bir süreliğine evin duvar boşluklarına büyük miktarda para koyduğuna dair söylentiler dışında Garda onlardan hiçbir şey elde edemedi. Garda, paranın orada olduğunu bilen birinin evi gözetlediği, gidip almak için fırsat kolladığı ancak içeri girdiğinde fikrini değiştirip bunun yerine Linda'ya tecavüz ettiği varsayımı üzerinde çalışıyordu. Buna yönelik bir kanıt hiçbir zaman bulunamadı. Bölgede yaşayan, cinsel saldırıdan ve aile içi şiddetten hükümlü iki adam daha sorgulandı fakat bu soruşturmalar da sonunda diğerleri gibi boş çıktı. Saldırıdan altı ay sonra Linda rehabilitasyon tesisinden taburcu edildiğinde Garda, o gece Fermoy'daki eve girmediğinden emin olduğu kişilerin listesi hariç hiçbir ilerleme sağlayamamıştı.

Conor'la Linda çökmüş, yıkılmış durumdaydılar. Kadın zihnindeki korkuların ve vücudundaki yaraların üstesinden gelmeye çalışırken adam Linda'yı Fermoy'a taşınmaya zorladığı ve onu orada yalnız başına bıraktığı için suçluluktan ölüyordu. Ayrıca ikisi de gelen telefonlarla baş etmeye çalışıyorlardı.

Saldırıdan sonra Linda mahremiyetini bir kenara bırakmıştı. Bütün Fermoy halkı ve muhtemelen civar-

daki bölgelerin çoğundaki ahali Amerika'dan yeni dönen malum ikiliden saldırıya uğrayan Linda O'Neill'den, yani Conor'ın kansından bahsederken mahremiyetini korumaya çalışmak ona anlamsız geliyordu. Bunun da ötesinde, aylar sonra hastaneden eve döndüğü sırada Garda'nın görünürde peşini bıraktığı bir soruşturmaya yeniden ilgi çekmenin tek yolunun medyaya birkaç röportaj vermek olduğunu düşünmüştü. Ancak maalesef bu da sapıkların musallat etmekten başka bir işe yaramadı.

Sabit telefon gece gündüz her saat çalmaya başladı. Linda'ya saldıranın yaşadığı yeri bilen bir medyum... Linda ve Conor düzenli olarak pazar ayinlerine gitselerdi başlarına bunlar gelmezdi diyen kaçık dindarlar... Aynı şeyleri yapmakla tehdit eden diğer adamlar... Kapanan telefonlar... Çoğunlukla da kapanan telefonlar... Kısa bir an süren sessizlik ya da sıkıcı soluma sonrasında birdenbire gelen çevir sesi... Bunların çoğu zararsızdı ve kuvvetle muhtemel aptal yeni yetmeler tarafından yapılıyordu. Conor telefonun fişini çekmek istedi ama Linda soruşturmaya katkı sağlayabilecek bilgi sahibi birinin arayabileceğine kendini inandırmıştı. Bu sırada Garda onlara bu rahatsız edici aramaların hepsinin kaydını tutmalarını tavsiye etti ama hiç kimse sessiz ya da kapanan aramaların önemini kavrayamadı.

Bir öğleden sonra Conor alt kattaki telefona cevap verirken Linda tesadüfen paraleli açtı. Başta bu da şimdiye kadar gelen aramaların çoğu gibiydi. Telefonda sıkıcı bir solumadan başka bir şey yoktu. Conor, "Defol git," gibi bir şeyler mırıldanıp ahizeyi telefondaki yuva-

sına çarparak kapattı. Linda hâlâ elleriyle mücadeleye ediyordu, Conor kadar hızlı kapatamayarak telefonda soluyan kişiye, “Linda? Sen misin?” deme fırsatı verdi. Kısacık bir duraksamanın ardından karşıdaki kişi, “Benimle bir oyun daha oynamak ister misin?” diye sordu. Hiç kuşkusu yoktu. Bu oydu.

Garda aramanın izini sürme kabiliyetine sahipti. Arama, Cork şehrinde bir Gal sporları stadı olan Páirc Uí Chaomh'deki bir ankesörlü telefondan, Limerick'in Cork'u yendiği çeyrek final hurling⁹ maçının son düdüğünün çalınmasından üç dakika sonra yapılmıştı. Bu sırada kırk binden fazla taraftar akın akın stattan çıkıyordu.

Patricia'yla yavaş yavaş evin etrafında dolaşıyoruz. Görülecek fazla bir şey yok. Artık burada başkaları yaşıyor. Conor ve Linda O'Neil saldırıdan beş yıl sonra boşandı ve ondan sonra her ikisi de yeniden evlendi. İkisi de Fermoy'dan çok uzakta yaşıyor.

Patricia artık bir memur değil. Yıllardır bu işi yapmıyor. Bana o gün O'Neillarin evinde gördüğü şeyin o dönemlerde kendisini pek hoş olmayan yönlerden değiştirdiğini söylemişti. İlk çocuğunun doğumunun ardından işe gitmeyi hiç istememiş. Bundan korkmuş. Böyle bir başka sahneye daha şahitlik etme riskini almak, kendiyle birlikte evine taşımak istememiş. Bu ona

9 Hurling: “Hurley” olarak bilinen eğimli çubuklar ve “sliotar” adı verilen özel Hurling topuyla oynanan, 15 kişiden oluşan iki takımın topu kazanarak rakibin kalesine sokmaya ya da direğin üstünden atmaya çalıştığı bir Gal oyunu. -ç.n.

bulaşıcı bir tehdit gibi gelmiş. Fakat bölgeyi ve orada edindiği arkadaşlarını seviyor. Son on yedi yılda bir aile kurdu ve yarı zamanlı çeşitli işlerde çalıştı, şimdilerdeyse bahçe bitkileri yetiştiren bir serada çalışıyor.

Banyoya girdiğinde ne gördüğünü sorduğumda bana derin bir hayal kırıklığıyla bakıyor. Patricia'ya o adamın ne kadar kötü, ne kadar tehlikeli, alçak ve vahşi biri olduğunu insanların anlamasını arzu ettiğimi, çünkü hâlâ özgür olduğu için okurların öfkelenmesini istediğimi söylüyorum. Başıyla onaylayarak bir süre düşünüyor. Ardından şöyle diyor: "Sana ne gördüğümü anlatmayacağım. Zavallı kadın aşağılanmaya yeterince katlandı. Ancak sana şunu söyleyeceğim. Yardım çağırdığımda şüpheli ölüm olduğunu söyledim. Nabız alamıyordum ama bunu söylememin sebebi daha ziyade kadının görünüşündendi. Renginden, yüzündeki yaralardan... Linda O'Neill'i o küvette gördüğümde doğrudan ceset torbasına konulacağını düşündüm."

Jim'in yerinden sıçrayarak uyanmasıyla *Hayalet Adam* kucğından kayıp yere düştü. Rüyasında Fermoy'daki evi; henüz döşenmemiş odalarını, orada yaşamış olan kadın görüyordu. Linda uykusunda bir o yana bir bu yana dönerken tepesinde dikilmesi, kadın sıcak suyun altında dururken duş perdesinin ardında beklemesi, aynısını ona yapmak ve onları dinlediğini belli etmek için karanlıkta kocasıyla yaptıklarını dinlemesi, hepsi tamamen gerçek olan bu hatıralar rüyasız girmişti. Uykuya dönmeyi ve yeniden rüyasına teslim olmak delicesine istiyordu ama uykunun son izleri de çoktan erimeyeceğı kadar uzaklara kaçıp gitmişti ve...

Bu *kuş şakıması* da neydi?

Kulübenin dışı artık sessiz değildi. Şafak korosu hazırlığı başlamıştı. Saat kaçtı? Jim karartma perdesini kenara çekti. Çeker çekmez de gözlerine vuran parlak gün ışığına sövdü.

Aklına gelen sonraki şey yatak odasındaki telefonuydu. Alarmini kurmuştu.

Jim kitabı koltuk minderinin altına saklayıp kulübeden çıktı, aceleyle dolanıp evin ön tarafına gitti. Kapıdan içer

girdiği sırada üst kattan gelen şiddetli *bip-bip-bip* sesini duydu.

Telefonu, Noreen'in başından birkaç santimetre uzaktaydı. Yediye alarm kurmuştu.

Bütün geceyi kulübede geçirmişti.

Jim ön kapıyı kapatırken alarmin sesi kesildi. Ardından Noreen'in yataktan kalktığını duydu.

Çok geçti.

Mutfağa gidip bir yere, yemek masasının başındaki kendi yerine oturdu. En yakınındaki sandalyenin üzerinde düzgünce katlanmış bir gazete vardı. Cork'ta basılan *Echo* gazetesinin nüshasıydı bu. Jim alıp önüne koydu ve açtı ama gazeteye zerre kadar bakmıyordu. Birkaç derin nefes aldı. Kendini sakinleştirmeye, paniklemiş, telaşlı ve kendini ele vermiş gibi hissetmeyi bırakmaya çalıştı.

Üst katta sifon çekildi.

Aslında paniklelememiş, daha çok kendine kızmıştı. İşlerin planladığı gibi gitmemesinden hoşlanmazdı. Üstelik şu anda kafası yeterince doluyken bir de Noreen'in aptalca soru yağmuruna hiç hazır değildi.

Neden bu kadar erken kalkmıştı? Ne zamandır ayaktaydı? Neden alarmı kapatmamıştı?

Bu tarz sorular bir adamı delirtmek için yeterliydi.

Daha önceleri, yani eskiden her şey çok daha kolaydı. Bütün yapması gereken bir operasyonda olduğunu ve daha fazlasını söyleyemeyeceğini belirtmektir. Arka arkaya günlerce evden kaybolmasına rağmen kadın tek bir itirazda bulunmuyor, geri döndüğünde nerede olduğunu, ne yaptığını sormuyordu. Ne cevap alacağını biliyordu. Fakat şimdilerde işler çok farklıydı. Onu tek bir yere, Douglas'taki Centerpoint Alışveriş Merkezi'ne hafta içi her gün 8.30 ile 15.00 arasında hapseden bir işi vardı. Centerpoint, evlerinden arabayla on

beş dakika mesafedeydi. Noreen çok zeki değildi ama tamamen aptal da sayılmazdı. Jim'in işte olmadığını anlardı. Jim'in olması gereken başka bir yer yoktu.

Akrabaları epeyce uzakta oturuyorlardı ve Jim ailenin iki tarafıyla da pek alakadar değildi. Katlanmaya razı olduğu tek şey Noel zamanı aile toplanmalarıydı, o da olursa. Eski iş arkadaşlarıyla hiç buluşmazdı çünkü onlardan şiddetle nefret ediyordu. Ayrıca hakkında konuşmak istediği son şey Garda'da geçirdiği zamandı. Bazen arkadaşlar ya da hobiler edinmek için daha fazla çaba sarf etmiş olmayı diliyordu, böylece hafta sonu golf oynayacağını ya da kahve içmek için birkaç saatliğine biriyle buluşacağını söyleyebilirdi. Fakat yapmamıştı ve artık çok geçti. Bir gün, hayatının bu döneminde buna ihtiyacı olacağı hiç aklına gelmemişti.

Ne var ki kitabı bitirmesi gerekiyordu. Bunu sonraya bırakmaktansa en kısa zamanda yapmayı tercih ederdi. Bir şeyler düşünmek zorundaydı.

Merdivenlerde zarafetsiz adım sesleri duyuldu: Noreen aşağıya iniyordu.

Kadın araba kullanmıyordu. En azından bu vardı. Noreen araba kullanırken daima çok gergin oluyordu ve Jim bir iş arkadaşının anlattıklarından bildiği bütün korkunç kaza mahallilerini detaylı bir şekilde ona anlatarak bu gerginliğinin daha da artmasını sağlamıştı. Tanımlanamayacak kadar parçalanmış cesetler... Yumurta kabuğu gibi yarılıp açılmış kafatasları... Asfalta saçılmış beyin parçaları... Kadın arada sırada otobüsle şehre iniyordu ama evlerinin dışındaki hayatının çoğu yerel kilise, halkevi ve mezarlıktan oluşan kutsal

mekânlardı. Efkaristiya'nın¹⁰ vaiziydi, Meryem Cemaati'nin¹¹ üyesiydi ve haftada iki kez yaşlı ya da evden çıkamayan insanlara sıcak yemek götüren hizmet programına katılıyordu. Bir de üstüne yıl boyu devam eden çeşitli konulardaki yardım faaliyetleri vardı. Aynı şeyleri yapan diğer birkaç kadınla arkadaştı ama başka ortamlarda onlarla nadiren görüşüyordu. Noreen'in sabah yaptığı ilk şey muhitte gezintiye çıkmak, yollara düşüp kiliseye gitmek, etrafında dolanıp geri dönmek ve Jim'in bildiği kadarıyla eve gelip burada kalmaktı.

Koridorda yere sürüyerek ilerleyen terlik sesleri...

Noreen –teorik olarak– Centerpoint'e yürüyerek gidebilirdi ama Jim şimdiye kadar bunu yaptığını sanmıyordu. Kadın oradan nefret ettiğini yüksek sesle dile getirmişti. Oradaki mağazaların yarısının kapalı olduğundan şikâyet ediyor, market alışverişini Centerpoint'te bulunmayan Tesco ve Aldi'den yapmayı tercih ettiğini söylüyordu. En son kocasının orada çalışmaya başlamasından altı ay sonra gitmişti ve bunun üzerinden yıllar geçmişti. Şimdi aniden Centerpoint'e gitmeye karar vermesi Jim bakımından büyük talihsizlik olurdu.

Noreen mutfığa girdi.

Jim, "Sana söylemeyi unuttum," dedi, "Haftanın kalanında çalışma saatlerim uzadı. Birisi hasta olmuş. Beşe kadar kalmam gerekecek."

Kadın eşikte duraksayıp şaşkınlıkla ona baktı.

10 Efkaristiya (Şarap-Ekmek Ayını): Hristiyanlıkta İsa'nın çarmıha getirilmeden önceki gece havarileri ile yediği Son Akşam Yemeği'nin anıldığı ayın - ç n.

11 Meryem Cemaati (Meryem Lejyonu). Üyeleri hemen her ülkede gönüllü olarak kiliseye hizmet veren, ruhban sınıfından olmayan bir Katolik örgüt - ç n.

"Eh." Onu giydiği kıyafetlerden daha şişman gösteren leş gibi sabahlığını çekiştirerek çaydanlığa gitti. "Sana da günaydın."

Jim'in sırtı dönüktü ama çıkan seslerden kadının ne yaptığını anlayabiliyordu.

İki fincan indirdi. Tezgâhın üzerindeki kutudan iki çay poşeti aldı. Buzdolabından süt çıkardı.

Bir süre sonra, "Erken kalkmışsın," dedi. "Neden?"

Çaydanlıktaki su kaynamaya başladı.

"Çünkü uyandım." Jim gazetenin sayfasını çevirdi. "Ben de kalkayım bari dedim. Gözlerimi tavana dikip öylece yatmanın anlamı yoktu."

"Ne zaman kalktın?"

"Oldu biraz."

Jim bir sayfa daha çevirdi. Başlıkların şeklinden ve resimlerin ebatlarından başka önündeki gazetede ki hiçbir şeye dikkat etmiyordu ama o anda birden *HAYALET ADAM* kelimeleri gözüne çarptı.

Bir an nerede olduğunu, kim olduğunu, Norcen'in orada bulunduğunu unuttu. Gazeteye eğilip parmağını başlığın üzerinde gezdirdi.

HAYALET ADAM DOSYASI YENİ KİTAPLA BİRLİKTE TEKRAR AÇILDI.

Başlık Bally's Yolu'ndaki ailenin, Fermoy'daki evin önünde çekilmiş bir fotoğrafının ve o kahrolası robot resminin üzerindeydi, bir de kitabın kapağının küçük boyutta bir görseli vardı. Hızla yazıya göz attı. *Yirmi yıl önce Corkluları dehşete düşüren olay yeni yazılan bir kitapta mercek altına alındı... Hayalet Adam'ın en kötü saldırısından sağ kurtulan tek kişi ve o sıralarda on iki yaşında olan Eve Black... Dedektif Mifetmş Edward Healy kitabı memnuniyetle karşıladı ve olaya ilgiyi*

yeniden canlandırmasını umduğunu söyledi... "Hâlâ dışarda, evet, ama onu aramaya devam ediyoruz."

Önünde bir fincan çay havada duruyordu.

"Nihayet," dedi. Noreen'den fincanı hızla kaparken çayın bir kısmı etrafa ve gazetenin üzerine saçıldı. Başka bir sayfayı çevirdi ve öne eğilip ilgileniyormuş gibi yaparak İrlanda kıyılarındaki balıkçılık kotaları hakkındaki makaleye baktı.

Kadının çoğu sabah yaptığı gibi çayını alıp üst kata çıkarak gitmesini bekliyordu.

Fakat Noreen Jim'in arkasında dikilip oyalanmaya devam etti.

"Sanırım bu gazete birkaç gün eski," dedi. "Dün gece Katie getirmişti."

Alışveriş merkezi önceki güne göre daha yoğundu ama bu yine de onu kalabalık hâle getirmiyordu. Yükleme bölümünde terk edilen araç ve kaybolduğu bildirilip ardından kadın soyunma odalarında bulunan el çantası ve boş kalıp *Hayalet Adam*'i okumak için saydığı dakikalar dışında bugün Jim'in pek işi olmamıştı.

Noreen duştayken kitabı kulübeden alıp arabasına götürmüştü, şu anda bir kez daha torpido gözünde kilitliydi. Planı işten sonra arabayla bir yere, belki marinaya gidip park etmek ve birkaç saat dikkat çekmeden ya da rahatsız edilmeden okuyabilmekti. Noreen onun beşe kadar alışveriş merkezinde olacağını düşündüğü sürece bunu yapabiliirdi.

O zamana kadar dayanılmaz bir can sıkıntısına katlanmaya mecburdu. Bu sabah dakikalar balçık çamurunun akış hızı kadar vavaş ilerliyor gibiydi.

Ta ki trençkotlu kadını görene kadar...

Bugün saçları arkada toplanmıştı ve kadın pantolon yerine etek giyiyordu ama aynı paltoyu giymiş, aynı çantayı takmıştı. Bunun o kadın olduğuna emindi. Ya buralarda yaşıyor ya da yakınlarda çalışıyordu veya ikisi birdendi. Elinde tel sepetle

marketin taze ürünler bölümünde geziniyordu. Şimdiye kadar sepetine sadece bir poşet elma koymuştu.

Yirmi dört saat önce onu son gördüğünde kadın elinde bir *Hayalet Adam* kitabıyla kasalara doğru gidiyordu. Gerçekten de kitabı satın almış mıydı? Henüz okumaya başlamış mıydı? Jim'in yaptıklarının ne kadarını biliyordu?

Hayalet Adam'ın sadece birkaç metre ötesinde durduğunu, onu izlediğini, *incelediğini* bilse ne hissederdi?

Kadın dondurulmuş gıda reyonuna yöneldiğinde Jim de –içgüdüsel olarak– oraya doğru gitti. Mesafesini koruyup markette sadece devriye geziyormuş görüntüsü verdi ama gözlerini kadından hiç ayırmadı.

Bugün trençkotunun düğmeleri ilikliydi. Kemerini belinin etrafını sıkıca sarmış, vücudunun hatlarını ortaya çıkarmıştı. Kadının sepetine bir şişe şarap, iki mikrodalgada pişirilebilir yiyecek ve dörtlü tuvalet kâğıdı paketi dolduruşunu izledi.

Bu seçimler yalnız yaşadığının işareti miydi? İşten sonra eve giderken hiç buraya uğruyor muydu? Eğer uğruyorsa evine kadar kadını takip edebilir miydi? Karanlıkta kadına ne yapardı?

Ne yapmak isterdi?

Acaba bunu fiziksel olarak yapabilmesi hâlâ mümkün müydü?

"Tam da aradığımı adam."

Steve O'Riley önünü kapatarak karşısına çıktı. Saçları yapış yapış jöleyle her zamankinden daha gür görünüyordu. Ellerini beline koyarak takmış olduğu kol düğmelerini insanın gözüne sokuyordu.

Düşük maliyetli bir süpermarketin müdürüydü ama işe *kol düğmeleriyle* geliyordu. Katlanılamayacak kadar zavalliydi.

Jim neredeyse adama bakmaya dayanamıyordu.

Steve, "Dün sana ne oldu?" diye sordu.

Jim, Steve'in duruşunu taklit ederek ellerini beline koydu "Migren," dedi.

Steve, "Migren?" diye tekrarladı.

İki adam uzun uzun baktı.

"Peki bu konuda ne yaptın?"

Jim şaşırmış gibi yaptı. "Ne mi yaptım?"

"Muayene raporun var mı, yoksa...?"

"Sadece yattım. Karanlık bir odada."

"Sadece yattın mı? Karanlık bir odada?"

Her şeyi soru olarak tekrar etmek: *Amatörce Sorgulama Tekniği*, bölüm 1. Jim buna karşılık vermeyi reddetti.

"Ağrı kesici almadın mı?" Steve kaşlarını kaldırdı "Migren için?"

Adamın telsizi biyledi. Belinden çıkarıp telsize, "Steve dinlemede, devam et," dedi. Parazitli bir cızırtının ardından ince bir ses müşteri hizmetleri yardım masasındaki bilgisayarla ilgili bir sorun hakkında bir şeyler söyledi. "Hemen geliyorum." Doğrudan Jim'in gözlerinin içine baktı ve cansız bir ifadeyle, "Tamam," diye ekledi.

Bunun ardından telsizden kısa, keskin bir kahkaha sesi ve önceki konuşmanın tersine son derece anlaşılır olan tek kelime duyuldu.

"Anlaşıldı, Jim."

Telsizden gelen konuşma kısacık da olsa alaycı ton kolayca fark edilebiliyordu.

Steve zafer kazanmış bir komutan edasıyla sırıttı.

Jim yanaklarına ateş bastığını hissetti.

Doğruydı, burada başka kimse telsizde böyle konuşmuyordu. Fakat Jim bunu yirmi yıllık bir alışkanlığı kırmak zor olduğundan yapıyordu, üstelik yapmakta haklıydı. Bu, açık ve anlaşılır telsiz iletişimi için yerleşmiş bir kuraldı. Onunla istedikleri kadar dalga geçebilirlerdi ama burada son gülen

kim olacaktı? Geçmişte Garda Síochána üyesi olarak şerefli bir kariyer yapmış adam mı, yoksa hayatlarının kalan kısmında asgari ücretle bu çöplükte çalışmaya mahkûm aptallar mı?

Steve telsizi kılıfına sokarken sırtışı kendini beğenmiş bir tatmin ifadesine dönüştü.

Jim kendinden yaşça küçük Steve'in üzerine atlayarak bir eliyle boğazına yapıştı, yumruk yaptığı diğer elini de adamın alaycı ağzına bastırdı. Suni olarak beyazlatılmış dişlerini açmaya zorlayarak parmaklarıyla Steve'in üst damağını hissedene kadar ağzına soktu. Ardından Jim, çene kemiğinden gelen kırılma sesini, bir dişin çatırtısını ve dayanılmaz bir acıya katlanmak zorunda bırakılan birinin çığlığını duyana kadar esnetip gererek parmaklarını açtı. Kafatasının içerden dışarıya doğru kırılarak açıldığını hissettiği, neredeyse bir insanın katlanabileceği acının son haddine erdiği o anda Jim elini hızla çekip çıkardı. Akabinde adamın yüzünü önce yumruklayıp sonra da en yakın dondurucu dolabın cam kapığına çarptı. Steve'in yüzünün her yanı kırılan keskin cam parçalarıyla delik deşik olana kadar adamın suratını dolaba çarpmaya devam etti. Ardından yapış yapış saçlarından tutarak geri çekti. Steve'in yüzünden geriye kalanını bir bir dolap kapaklarına sürterek ardında kanlı bir iz bıraktı ve...

"Pekâlâ, umalım da bugün migrenin tutmasın." Steve, Jim'e göz kırptı. "Ya da hattanın geri kalanında..."

Yeniden gerçekliğe dönen Jim, adamı uzaklaşıp giderken gözlerini dikip arkasından bakmakla yetindi.

Dönüp en yakınındaki dondurucuda yansımasıyla yüz yüze geldi, ardından alnını soğuk cama yasladı.

Kendini güçsüz ve sersemlemiş hissediyordu. Sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Fazla sınırlanmıştı.

Oysa Steve gibiler buna kesinlikle değmezdi.

Alışveriş merkezinin girişine doğru yürümeye başladı. Güvenlik personelinin görüleceği en etkili yer olduğunda vardiyası boyunca on beş, otuz dakikalık sürelerle orada konumlanırdı. Orada durmak onu caydırıcı etken yapıyordu ama aynı zamanda da güvenlik kameralarının kapladığı alanın birkaç santim içinde tutuyordu. Bir diğer faydası da hiç çalışmadığı hâlde onu çalışıyormuş gibi gösteren harika bir yerdi.

Ancak Jim oraya kadar gitmedi.

Marketin girişinde çiçeklerden ve dergilerden sonra ama meyve ve sebzelerden önce, sıcak içecekler için indirimli satış reyonu vardı. Reyon insanların yanaşıp kahvelerini içebilecekleri ve başlarını kaldırıp duvarda asılı TV'yi izleyebilecekleri üç yüksek masaya sahipti. TV'nin sesi daima kapalıydı ama bazen alt yazılar geçiyordu.

O sabah TV'de, koltukta oturan bir çiftin yanlarındaki başka koltukta oturan diğer kişilerle söyleşi yaptığı programlardan biri açıktı. Söyleşi yapılan kişi, tavır ve davranışları aksini gösterse de yirmilerinin sonunda ya da otuzlarının başında sarışın bir kadındı. Platin sarısı saçları katlı ve kısa kesilmişti. Zayıf vücut hatlarını saran kabarık türden siyah bir şey giyiyordu. İnsanların yüzünü canlı bir mum bebeğe aitmiş gibi gösteren TV makyajı yaptırmamıştı. Oysa yaptırabilirdi, zira gözlerinin altında mor halkalar vardı ve teni onu hasta gibi gösterecek kadar solgundu. Bütün bunlara ek olarak kendisi ya da başka biri dudaklarına parlak kırmızı ruj sürmüştü ama bunu düzgün yapmamıştı. Nitekim 106 ekran yüksek çözünürlüklü TV'de rujun dağıldığı ve dudak kenarlarından taşıdığı rahatlıkla görülebiliyordu.

Bu, Eve Black'ti.

Jim bunu, onu tanıdığından değil –kadını on iki yaşından beri görmemişti ve o da sadece birkaç dakikalığınaydı– ek-

ranın alt kısmında yazanlardan anladı. HAYALET ADAM AİLEMİ KATLETTİ: YAZAR EVE BLACK YENİ YAYIMLANAN GERÇEK SUÇA DAYALI OTOBİYOGRAFİSİNİ ANLATIYOR.

Yazının ve ardından Eve'in ekrandan kayboluşunu izledi.

Kadının yerini eskitme etkili ve hafif bulanık bir aile fotoğrafı aldı. Anne, baba ve el ele tutuşan iki küçük sarışın kız...

Ardından *onlar* gitti ve yerini Eve ile başka bir kadının bir eve doğru yürüdüğü görüntü aldı. Sırtları kameraya dönüktü. Eve yolun ortasında durup eliyle bir şeyi işaret etti.

Alt yazılar kalkmıştı. Ne söyledikleri hakkında Jim'in hiçbir fikri yoktu.

Yayın yeniden stüdyoya döndü.

Sunucuların görüntüsü geldi, yüzleri ciddiyete bürünmüştü.

Görüntü Eve'e geçti.

Kadın başıyla onayladı, ardından ellerini hareket ettirerek konuşmaya başladı.

Jim ona baktıkça hatlarında o küçük kızın yüzünü görebiliyordu.

Bunun olacağını bilmesi gerekirdi. Kitaba, onu okumaya o kadar odaklanmıştı ki büyük resmi görmeyi becerememişti. Ortada çok daha büyük, çok daha acil bir sorun vardı: *Diğer* insanlar bunu okuyorlardı. Gazetedeki makale önemsiz bir şeydi. Bir Cork gazetesiydi ve zaten artık kim gazete okuyordu ki? Ama bu bir TV programıydı. *Ulusal* çaptaydı.

Şimdi kadın sunucu kitabın bir kopyasını kaldırıyor. Zaman ve tarihlerle dolu bir grafik ekranda belirttiği için Jim kadının ne söylediğini tahmin edebiliyordu.

Bu gece Eve Black Dublin şehir merkezindeki bir dükkânda kitabını imzalayacaktı. Yarın aynı şeyi burada, Cork'taki bir dükkânda yapacaktı.

Tam da Jim'in kendi *Hayalet Adam* kitabını satın aldığı dükkânda...

Birden gidip onu görmeye karar verdi.

Westpark

Odaların hazır bir şekilde çocukları beklediği korkunç yerler vardır.

O gece beni götürdükleri oda küçük ve tepedeki çubuk floresanlardan gelen göz kamaştırıcı ışıkla rahatsız edici derecede aydınlıktı. Dışarda nöbet tutan Garda'nın ışığı yansıtan parlak sarı yeleğini görebildiğim kapının üzerindeki küçük pencereyi saymazsak hiç cam yoktu. Mobilyalar bir hayır kurumu mağazasının vitrini gibiydi. İki çökük koltuk, halka şeklinde su izleriyle kaplı bir orta sehpa ve şapkasının kenarları püsküllü maun rengi bir lambader... Duvarlarda asılı posterler sinemalarda gördüğünüz türdendi ve hepsi de birkaç yıl önceki çocuk filmlerine aitti. Köşeye kırmızı bir çöp kutusu yerleştirilmişti. İçi plastik film kahramanları, saçları bağlı oyuncak bebekler ve gerekli parçalarının tam olmadığını bildiğiniz yıpranmış masaüstü kutu oyunları doluydu. Yıllarca bu odanın Garda karakolunda olduğunu sanmıştım ama geçenlerde Corkluların asıl ismini Yerel diye kısaltarak söyledikleri Cork Üniversite Hastanesi'nde olduğunu öğrendim.

O odadaki her şey son derece yanıltıcı. En başta orada bulunmamız yanıltıcı bir kere. Ninem benimleydi. Saçları açıktı, omuzlarına dökülüyordu. Hayatımda ilk

defa saçları düzgün bir topuz şeklinde toplanmamıştı. Bakışları uzaklara dalıp dalıp gidiyordu. Neredeyse hiç hatırlayamadığım sosyal hizmetler görevlisi bir kadın daha vardı. Kadın sadece köşedeki bulanık bir karalıydı. Saat o kadar geçti ki artık yeni güne başlamıştık, muhtemelen sabahın altısıydı. Ödünç pijamalar giyiyordum. ayaklarımdaysa yetişkinlerin ölçülerinde çoraplar vardı. Kadın yünlüydü ve kaşındırıyordu. Kimse konuşmuyordu ve dikkatimizi içinde bulunduğumuz durumdan ayıracak hiçbir gürültü yoktu. Anna ve ebeveynlerime ne oluyor diye sormak istiyordum –şu anda neredeler, nasıllar, evimizde ne oldu– ama aynı zamanda cevapları bilmek istemiyordum. O oda bildiğim hayatımla bundan sonra olabileceğinden korktuğum hayatım arasındaki bir boşluktu. Orada bulunduğum sürece ikisi arasında bir yerde kalabilirdim. Oradan ayrılmadığımız sürece bütün bunlar olmamış gibi davranabilirdik. Düşüyor olsanız bile teknik olarak yere çarpana kadar hâlâ yaşıyor sayılırsınız.

Sonunda kapı açıldı ve biri erkek diğeri kadın iki kişi içeri girdi. Sivil kıyafetliyidiler ve okul öğretmeni gibi görünüyorlardı. Çok üzgün oldukları, sorular sormaları gerektiği ve önceliklerinin benim iyiliğim olduğu hakkında ninemle konuşurlarken kulaklarıma tuhaf, çağılıtlı bir ses dolmaya başladı. Sanki onlar yüzeyde kalırken ben suya batıyordum. Herkesin sesi boğuklaştı, sonra uzaklaştı, sonra ben gittikçe batarken iyice anlaşılmaz oldu. Boğuluyordum ve dikkatlerini çekmek için elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Adam gelip önümde çömeldi. Kızıl saçlıydı ve burnu çilliydi. O kadar yaklaşmıştı ki konuşurken nefesinin sıcaklığının tenimi karıncalandırdığını hissedebiliyordum. Ama tek bir kelime bile anlayamadım.

Garda Çavuşu Dedektif Edward Healy size polis olmaya karar verdiği günü, zamanı ve yeri tam olarak söyleyebilirdi. 14 Ağustos 1980, akşam dokuzdan hemen sonra. Sekiz yaşındaydı ve Ballysheedy, Limerik bölgesinde anne babasının oturma odasında oturuyordu. İki üniformalı Garda koltukta benzer pozisyonlarda oturuyordu: Dirsekler dizde, şapkalar elde, popolar koltuğun ucunda... Parlak botları göz alıyordu. Annesi oturmayı reddederek şöminenin yanında ayakta duruyordu. Yüzünden göz yaşları akıyordu. Birkaç dakika önce kapının çalındığını duyduğunda gözlerini devirip, "Nihayet," diye söylenmişti. Çünkü akşam yemeğine geç kalan ve nedenini ona söylemeyen Büyük Eddie'nin geldiğini sanmıştı. Üniformalı adamlar Limerick rıhtımında bir kaza olduğunu nazikçe açıklamıştı. Bir araba başka bir arabaya çarpmış, ikisi birden nehre düşmüştü. Kurtulan yoktu. İlk arabanın şoförü de sarhoştü. İkinci arabanın şoförü Healy'nin babasıydı.

Healy bir polis olacağını, bu arzusunun o korkunç gece doğduğunu biliyordu ama birinin diğeriyle ilgisini hiçbir zaman anlayamadı. Bunun farkına varması yıllarını alacaktı. Tüm yetişkinlerin üzgün olduğu, ağladığı ve paramparça olduğu bir dünyada üniformalı o iki adam metin kalmış, sağlam durmuş ve kendine hâkim olmuştu.

Bunların hepsi Healy'nin deli gibi sahip olmak istediği şeylerdi. Aslında bunun polis olmalarıyla bir ilgisi yoktu. Adamlar sadece o gün orada bulunan ve ailenin yas çemberinin dışında olan yetişkinlerdi. Ancak Healy bunu fark ettiği zaman geriye dönmek için çok geç olacaktı.

Templemore'dan mezun olduğu gün, gururu üniformasının sırtındaki çelik bir sopa gibiydi. Omuzlarını geriye atmış, göğsünü germiş, çenesini dikleştirmişti. Ne zaman bir lacivert üniformalı görse, buna yardım eli, her şeyin yoluna gireceğine dair bir işaret gözüyle bakmıştı ve artık o da bir lacivert üniformalıydı. Bu güveni diğer insanlara verebileceği için gurur duyuyordu. Ancak mezuniyet günü aynı zamanda Garda Síochána ile ilişkisinin zirvesiydi. Neredeyse göreve başlar başlamaz büyük bir hayal kırıklığına kapılmaya başladı. Kendini bürokrasiye boğulmuş, her seviyede tembelliğe düşmüş, yozlaşmış ve -onun gözünde- düzeltilmesi mümkün olmayan bir teşkilatın içinde bulmuştu. Hayatının yarısından fazlasını yapmayı hayal ederek harcadığı bu mesleğe sahip olmuşken hiç de hayal ettiği gibi olmadığını, aslında başından beri rüyalarının mesleği de olmadığını fark ederek derin bir ıstırap duymuştu.

Mart 1999 itibarıyla bu hayal kırıklığı yıpratıcı bir güç hâline gelmişti. Healy dedektifliğe terfi ettirilip Ballincollig karakolundan şehrin batısına, Anglesea Caddesi'ndeki bölge merkezine geçmesinin ardından sivil kıyafetler giydiğinde işlerin kendisi için farklı olacağını ümit ederek rahatlamış fakat çok geçmeden bu ümidi de ölmüştü. Artık her şey hiç olmadığı kadar kasvetli

geliyordu. Henüz üçüncü yılını doldurmamış evliliğinin bitmesi tek bir kötü tartışmaya bakıyordu. Healy içki içme alışkanlığının sıklaşmasından ve artmasından endişeleniyor ama sonra bunun üzerine bir süreliğine endişelenmeyi bırakmak için daha fazla içiyordu. Bir kavşakta olduğu ve eğer yakında harekete geçmezse –bir karar almazsa, hayatında köklü bir değişiklik yapmazsa– gölgelerin içinden bir şeyin çıkıp üzerine atılacağı ve bir daha dönüşü olmayan bir yola sapacağı hissiyle geceleri azap içinde gözüne uyku girmiyordu.

Bu konuda konuşacak kimsesinin olmaması her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Ruh sağlığı o sıralarda önem vermek bir yana, umurunda bile değildi. Üstesinden gelmek zorunda oldukları dehşet verici manzaralar ve korkunç durumlarla uğraşan, sonrasındaysa bunların çoğunu hatırlamakta güçlük çeken meslek mensupları TSSB¹² sorunlarına meyhanelerin bira bardaklarında teselli arardı. O zamanlarda da durum aynıydı. Bir meslektaşı zorlandığı bir konuyu dile getirdiğinde o anda ona destek olmak yerine üstünlük taslanırdı. “Sence bu kötü mü? Sen asıl bugün gördüklerimi duy!”

Derken sıradan bir salı sabahı, Healy bildirilen bir hırsızlık olayını araştırmak üzere Westpark denilen yere gitti. Cork şehrinin güney tarafındaki Maryborough Yolu’nda bir toplu konuttu ya da en azından toplu konut

12 TSSB-Travma Sonrası Stres Bozukluğu: Kişiyi aşırı korkutan, dehşet içinde bırakan, çaresizlik yaratan, çoğu kez olağan dışı ve beklenmedik bir şekilde gerçekleşen olayların tetiklediği bir ruhsal travma ya da ruh sağlığı durumu. –ç.n.

olacaktı. O zamanlar hâlâ inşaat hâlindeydi. Sıra sıra yan müstakil evler güzel bir şekilde bitirilmiş, zemin katlarına çekilmiş kırmızı tuğla şeritleriyle krem rengine boyanmışlardı. Evlerin garajlarına giden özel araba yollarındaki beton açık renkli ve lekesizdi ama evleri birbirine bağlayan yollar hâlâ micirliydi. DUR işaretleri siyah çöp poşetleriyle örtülüydü ve beyazımsı ince naylon kaplamalar henüz evlerin pencerelerinden sökülmemişti.

ŞANTIYE OFİSİ olarak adlandırılmış prefabrik bir barakadan çıkan reflektif yelekli bir adam kendini David Walsh olarak tanıttı. Westpark'ı inşa eden şirkette, Browne İnşaat Ltd.'de proje müdürüydü. Healy'ye toplu konut alanının katlanmış bir haritasını verdi. Sıralar hâlinde düzenlenmiş yüzden fazla evi gösteriyordu. Dip dibe arka bahçeler konutların arkasından geçen ana yola bağlanıyordu. Haritada her bir ev yaklaşık bir başparmağın tımağı boyutlarında boş bir kutu ile gösteriliyordu. Bunların en az bir düzinesine kırmızı keçeli kalemle büyük bir X işareti konulmuştu.

Walsh inşaatın altı ay önce başladığını söyledi. Westpark, yola en yakın evlerden başlanıp ardından gerisindeki çamurlu alana uzanacak şekilde etaplar hâlinde inşa ediliyordu. Aşağı yukarı ilk etabın tamamlanmasının hemen ardından inşaat işçileri şantiyede tuhaf olaylar olduğunu bildirmişti. İşçilerin malzemeleri gece süresince bir odadan diğerine ya da alt kattan üst kata yer değiştirmekteydi. İç mekânlardaki kapı kilitlerinin kaybolduğu, temiz bir şekilde söküldüğü, olmaları gereken yerlerde boşluktan başka bir şey kalmadığı ortaya

çıkmişti. Başka malzemeler de -aletler, bir elektrikli hilti, aydınlatma armatürleri- kaybolmuştu. Bazense bir şeyler ortaya çıkıyordu, en dikkate değer olanı katlanmış uyku tulumuydu.

Vandalizm inşaat alanlarında yaygın bir sorundu ve genellikle sadece yakınlarda yaşayan canı sıkılmış yeni yetmelerin işiydi. Ancak bu olaydaki gariplik sadece bitmiş evlerde olmasıydı. Bu evlerin her tarafı kapalıydı, sokak kapıları kilitliydi, boş duruyor, içine taşınacak sahiplerini bekliyorlardı. Browne İnşaat şantiye güvenliğini artırmış, gece boyu konutlarda devriye gezmesi için tam gün çalışan iki güvenlik görevlisi tutmuştu. Fakat bu da olayların önünü alamamış, sigorta şirketi onlardan durumu hızla resmî olarak Garda'ya bildirmesini istemişti.

"Uyku tulumunu bulan," dedi Walsh, "güvenlik görevlilerinden biriydi."

İki adam Healy'nin arabasını sık ve karanlık bir ormanın sabırlı bir şekilde tuğlaları ve harçları bekleyen bir sıra boş taşıma paletiyle buluştuğu inşaat alanının arka tarafına çektiler. Walsh arabayı ağaç sırasının içindeki bir aralığa yönlendirdi.

Oraya vardıklarında Healy zeminin keskin bir şekilde birkaç santim alçalarak küçük bir açıklığa doğru uzandığını gördü. Açıklık konutların seviyesinden bir ya da iki metre alçaktı ve bu durum etrafını çevreleyen yemyeşil uzun ağaçlarla birleşince onu gözlerden saklıyordu. Ortasına konulmuş şeyler ilk bakışta şenlik ateşi için bir araya getirilmiş malzemeler gibi görünüyordu. Ancak

Healy kayarak eğimden aşağı inince aslında baktığı şeylerin bir inşaat malzemesi yığını olduğunu gördü. MDF tabakaları, PVC borular, çeşitli aletler... İlave olarak da Browne İnşaat'ın anlayabildiği kadarıyla evlerin iç kapılarından sökülmüş kilitler...

Healy bir Walsh'a bir yığına bakarken gülmemek için kendini zor tuttu. Bu nasıl bir olaydı böyle? Neden buradaydı? Eşyaların taşınması kanunen cezalandırılabilir değildi. Bunu yapan her kimse eşyaları satmayı planlamış olsaydı şimdiye kadar çoktan yapardı. Burası stoklama alanı değildi, çalıntı malları yeniden yola götürmek kâbus olurdu. Neredeyse tüm malzemeler hâlâ inşaat alanına getirildikleri koruyucu plastik ambalajların içinde olduğuna göre suç sayılabilecek bir hasar olduğunu söylemek bile komik olurdu.

Bazı sorular sordu ve Garda'yı çağıran insanlar bu tür şeyler görmekten hoşlandığı için bazı notlar aldı. Sözde haydut yatağının kapatılmasını ve evlere yerleşilene kadar güvenlik kamerası kurulmasını tavsiye etti. Browne İnşaat buna uygun davrandı ve Healy bir hafta sonra durumu takip etmek için aradığında bildirecekleri yeni bir olay yoktu. Bundan sonra yapılacak başka bir şey kalmamıştı. Yine de Westpark'taki bu hırsızlık hikâyesi arada sırada aklına geliyordu, hatta bir keresinde bunu beraber bira içtiği birkaç mesai arkadaşıyla da paylaşmıştı. İçlerinden biri bunun kulağa bir tür şüpheli sigorta iddiasının başlangıcı gibi geldiğini söylediğinde Healy bunu mantıklı buldu.

Zaman geçti. Healy ve karısı resmî bir ayrılık sürecine girdi. İrlanda yasalarına göre bir tarafın boşanma talebinde bulunabilmesi için son beş yılın dördünü ayrı geçirdiklerini kanıtlaması gerekiyordu ve kadın bu süreci başlatmaya çok hevesliydi. Healy artık yalnız yaşıyordu. İçki alışkanlığı önce biraz kötüleşip ardından iyiye gitti. Milenyumun başlangıcı gelip geçti. Çavuşluğa terfi etti. Polis gücünden istifa etmeyi düşündü. Kendini uzaklara gitmenin, üniversiteye dönmenin, bir psikolog olmanın hayalini kurarken buldu. Ancak her sabah kalkıp işe gidip her gece bu konuda hiçbir şey yapmadan eve döndü.

Alice O'Sullivan saldırıya uğradı.

Christine Kiernan da.

Linda O'Neil da.

Daha sonra, Haziran 2001'de bir pazar sabahı erken saatte, mesai arkadaşlarından biri aradı ve ona haberi duyup duymadığını sordu. Önceki gece şehrin güney tarafında genç bir çift evlerinde öldürülmüştü. İlk raporlar kadının aynı zamanda cinsel saldırıya da uğradığını gösteriyordu. Garda'nın olay mahallinde bulunduğu elle tutulur bir şey yoktu.

Mesai arkadaşı, "Belki onlara yardım edebilirsin," dedi. "Yer Westpark'ta."

Marie Meara ve Martin Connolly 1998 yazında tanışmışlardı. O sırada kadın yirmi beş, adam yirmi yedi yaşındaydı. Her ikisi de şekerleme sektöründe çalışıyordu. Martin tanınmış bir çikolata markasının muhasebe müdürüydü, Marie'yse kendi el emeği ile çalıştığı bir iş

kumuştı, sonrasında bunu bir kafeteryaya genişletmeyi düşünüyordu. Bu şekilde tanışmışlardı, yolları ilk defa Bord Bia Fuarı'nda¹³ kesişmişti. İki yıl sonra dağıtılan düğün davetiyelerinde çifti el ele tutuşan M&M drajeleri olarak tasvir eden özel bir çizim vardı. Bu, uzun zamandan beri arkadaşlarının yaptığı bir şakaydı. İkisini tanımlamak için sıklıkla kullanılan kelimeler *iyi, eli açık ve çalışkandı*.

Haziran 2001 başlarında üç haftadan kısa bir süredir Westpark on beş numarada yaşıyorlardı. Daha yeni taşınmışlardı ve hâlâ yerleşmeye çalışıyorlardı. Daha Ballincollig'de kiraladıkları eski evlerinin kendi üzerlerine olan elektrik ve su aboneliklerinin iptal edildiğine dair onay bile ellerine ulaşmamıştı. Ayrıca Kevin Prendergast adında bir avukat olan ev sahibi depozitoyu henüz iade etmemişti. Adam postayla göndereceği çeki bir haftadır zarf içinde yanında dolaştırıp duruyordu.

İşin aslı Prendergast, Haziran Tatili'ni¹⁴ de kapsayan hafta sonu tatilinde, pazar günü erkenden arkadaşlarıyla buluşmak için Frankfiel'daki bir golf maçına gidecekti. Yolu pek Westpark'a düşüyor sayılmasa da yeterince yakından geçiyordu. Küçük bir sapma yapabilir ve çeki elden teslim edebilirdi. Adamın Marie ve Martin ile te-

13 Bord Bia Fuarı: Aralık 1994'te İrlanda Parlamentosu'nun kararıyla her yıl Dublin merkezli olarak yapılmaya başlanan uluslararası İrlanda yiyecek fuarı. -ç.n.

14 Haziran Tatili: İrlanda'nın, Birleşik Krallığa bağlı olduğu dönemde resmî tatil olarak kabul edilen ve günümüze kadar devam eden, haziran ayının ilk pazartesi günü kutlanan resmî tatil günü. -ç.n.

masa geçmeye niyeti yoktu. Planı, zarfı posta kutusuna atıp gitmekti.

Sabah 8.00'den kısa süre önce adam arabasını çiftin evinin önüne park etti. Sabah hava sıcak ve bunaltıcıydı, sıcaklık bulutlu gökyüzü tarafından hapsedilmişti. Yolda yürürken aklından yağmur yağacağı geçiyordu, yağacaksa golftan sonra yağmasını umdu. Martin'in gümüş rengi Ford Mondeo'sunun garaj kapısına dönük hâlde park edildiğini fark etti ama yakından bakmadı. Garaj yolu aşağı doğru meyilliydi, ev yol seviyesinden bir iki metre alçaktaydı.

Prendergast, Marie'yle Martin'i severdi -mükemmel kiracılar olmuşlardı- ve ön kapıya yaklaşırken eve hayranlıkla bakarak, kendileri için iyi etmişler, diye düşündü. Sonra bir şeylerin yanlış olduğuna dair ilk kuşkuyu hissetti, ön kapı beş altı santim aralıktı ve holün lambası yanıyordu.

*B*ip-bip.

Yolcu koltuğundaki telefon birden aydınlandı, ekranda ŞARJ DOLDU bildirimi vardı. Jim kitabı bırakıp telefonu aldı ve torpido gözündeki USB girişine bağlı şarj kablosunu çıkardı.

Vardiyası bittiğinde Centrepoin't'in karşısındaki çarşıda bulunan elektronik mağazasına gitmişti. Tezgâhtara karısının telefonunu lavaboya düşürdüğünü ve onu birkaç günlüğüne idare edecek bir şeye ihtiyacı olduğunu söylemişti. İnternette gezinebileceği ama sözleşmeye gerek duymayacak bir şey, ucuz bir şey...

Eve'in röportajını izlemesi gerekiyordu ama bunu evdeki bilgisayarından ya da adına kayıtlı olan kendi telefonundan yapmayacaktı. Ayrıca bir internet kafeye gitmek de aşırıya kaçmak olurdu. Bunun yerine tek kullanımlık bir telefon almış ve işten sonra aracını marinaya park etmişti. Mekân sakindi, arada sırada koşuya çıkan ya da köpeğini gezdiren insanlar oluyordu.

Hayalet Adam'i keşfettiğinden beri paranoyakça tedbirli olmakla kendinden emin bir boş vermişlik arasında savrulduğunu hissediyordu. Bu, onun bulduğu orta yoldu.

Jim telefonu açıp internet tarayıcısına girdi. İlk önce Eve'le röportaj yapan kanalın ve programın adını bulması gerekiyordu. Bu kolaydı. Basit bir Google araması sayesinde saniyeler içinde ikisini de buldu. Sonuçlarda çıkan bağlantı adreslerinden biri onu tam da olmak istediği yere götürdü: OYNAT işaretinin Eve'in sıksa suratını kısmen kapattığı kanalın çevrimiçi tekrar izleme hizmetine.

Video altı dakika uzunluğundaydı. Telefonun sesini sonuna kadar açıp OYNAT işaretine bastı.

İki sunucu parlak pembe bir koltukta yan yana oturmuş ciddiyetle kameraya bakıyordu. Adam içindeki çiçekli gömlekle berbat görünen bir takım elbise giymişti, kadının kıyafetiye sanki öncelikli amacı sıkıştırmakmış gibi görünen son derece dar ve uygunsuz bir elbiseydi.

Kadın kameraya bakıp doğal olmayan beyazlıktaki dişlerini gözler önüne sererek gülümsedi. "Ve şimdi," dedi, "bir sonraki konuğumuza geçiyoruz. Bu ocakta meçhul katilin şehre ve Cork bölgesine korku salmaya başlamasından bu yana yirmi yıl geçmiş olacak. Ekim 2001'de, son saldırısının gecesinde, şehrin batı bölümündeki Passage West'te bir eve zorla giren maskeli biri Black ailesinin üç üyesini öldürdü: Ross, karısı Deirdre ve yedi yaşındaki kızları Anna." *Yedi* derken sunucu bakışlarını sertleştirerek gözlerini kameraya dikti. "Büyük kızları, yani o sırada on iki yaşında olan Eve, mucizevi bir şekilde saldırıdan üst kattaki banyoya saklanarak kurtuldu. Bu sabah yeni kitabından, sonunda yetkililerin adamın kimliğini bulmasına yardımcı olacağını umduğu *muhteşem* kitabından –şu anda onu okuyorum ve elimden bırakamıyorum– *Ha-*

yalet Adam'dan bahsetmek üzere yayınımıza katılıyor. Eve, günaydın. Programa çok ama çok hoş geldin.”

Kamera açısı genişleyerek sunucuların yerleştiği koltuktan sadece birkaç metre uzaktaki bir başka koltuğa oturmuş olan Eve'i gösterdi. Kadın otururken dizlerini birleştirmişti, elleri kucağındaydı. Aynı anda hem sert ve kararlı hem de huzursuzluktan yerinde duramayan kıpır kıpır bir görüntü vermeyi başarıyordu. Gergin olduğu açıktı. “Beni davet ettiğiniz için teşekkürler,” diye mırıldandığı sırada ekranın altında bir yazı belirdi.

HAYALET ADAM AİLEMİ KATLETTİ: YAZAR EVE BLACK YENİ YAYIMLANAN GERÇEK SUÇA DAYALI OTOBİYOGRAFİSİNİ ANLATIYOR.

Kadın sunucu, “Bu kitap,” diyerek kitabın kucağında duran kopyasını alıp kaldırdı. “Şaşırtıcı. Dürüst olmak gerekirse okumayı insanın içi kaldırmıyor ama elimden de bırakamıyorum. Sürükleyici, çarpıcı... Bunun yüzünden dün bütün gece ayaktaydım. Bu sabah fondöteni biraz kalın sürmek zorunda kaldılar.” Kadın anlık bir gülümsemenin ardından ciddi görünümüne döndü. “Söyle bana, bu kitabı neden yazdın? Ve neden şimdi?”

“Şey...” Eve kırmızı dudaklarını yaladı. “Sanırım cevap basit... Onu bulmak istiyorum. Kimliğini ortaya çıkarmak, onu bulmak istiyorum, böylece yakalanıp yaptıklarının cezasını çekebilir. Neden şimdiye gelecek olursak...” Duraksadı. “Dürüst olmak gerekirse şimdiye kadar hazır değildim.”

Kadın sunucu hemen araya girip, “Bir makaleyle başladı,” dedi.

“Evet. Örgün öğretim yaşını geçen bir öğrenci olarak İngilizce üzerine eğitim almak üzere üniversiteye döndüğümde kısa bir yazı yazdım ve basıldı, beklenmedik şekilde çok dikkat çekti. Sonrasında bu kitabı yazma fırsatını buldum, öyle

ıste..." Eve'in sesi azalarak kesildi, tereddütle sanki sıradaki yönlendirmeyi bekliyormuş gibi kadın sunucuya baktı.

Erkek sunucu, "Çok zor olmuş olmalı," dedi.

Eve, "Öyleydi," dedi.

"Zira sadece kendi ailene olanları değil, diğer suçlar hakkında da yazdın. Detaylarıyla..." Adam duraksadı. "*Bu zor oldu mu?*"

Eve başıyla onayladı. Dudaklarını ısırıyordu ve elleri kucagından baldırlarının arasına kaymıştı. Artık başlangıçtakinden daha gergin görünüyordu.

Şimdiye kadar *Hayalet Adam*'dan okuduklarına dayanarak Jim'in beklediği kadın bu değildi.

"Eve ve ben," dedi kadın sunucu, "bu hafta başında çocukluk evini ziyaret ettik, o korkunç gecenin bazı detaylarını" –ekrandaki görüntü aile fotoğrafıyla değişti– "ve onun bende iz bırakan bu kitabı yazma isteğini konuştuk. Çünkü Eve, dürüst olmak gerekirse pek çok gerçek suç hikâyesi okudum ve bütün belgeselleri izledim" –şimdi ekrana Eve'in ve Jim'in sunucu olduğunu anladığı bir kadının kameraya arkaları dönük hâlde yürüdükleri bir görüntü gelmişti– "ve internet üzerinden yapılan radyo yayınlarını dinledim. Ancak bu adamlara, bu seri katillere senin o adamı, Hayalet Adam'ı anlattığın şekilde hiç bakmadım." Görüntü kaybolarak geride umutla Eve'e bakan kadın sunucunun ekranı dolduran görüntüsünü bıraktı. "Kısaca bundan bahsedebilir misin? "*Hayalet*' kısmından?"

"Aslında... Şey, onları efsaneleştiriyoruz, değil mi?" Eve yutkunmak için durdu ve ardından yeniden başladı. "Bu adamlar; Ted Bundy, Golden State Katili, Kanal Katili... Onlardan sanki *başkalarıymış* gibi bahsediyoruz. İnsan kılığında canavarlarmış gibi. İşledikleri suçlara bakıp bunu nasıl yaptıklarını anlayamıyoruz. Ancak bunun tek sebebi bütün gerçeklerin elimizde olmaması. Mesela Golden State Kati-

lin'in olayını ele alalım. Vaktiyle onun, insanların evine girip çıkarken nasıl olup da köpeklerin saldırısına uğramadığına şaşırırmıştık. Hatta adam fiziksel olarak birine saldırırken köpeğin sadece oturup izlediği bir olay yaşanmıştı. Sanki onu bizden ayıran bir tür süper güçü, bir çeşit kara büyü yeteneği vardı. Adam o köpekleri kontrol edebiliyordu. Daha doğrusu insanların düşündükleri buydu. Ancak adamı yakaladıklarında mağaza hırsızlığından sabıkası vardı ve aşırıldığı mallardan biri de köpek uzaklaştırıcı spreydi. Yani işte buydu. *Hepsi* buydu. Özel güçleri yoktu. Bu adamların hiçbirinin yok." Artık daha yüksek sesle konuşuyor, daha güçlü görünüyor, önem verdiği noktaları vurgulamak için el kol hareketleri yapıyordu. "*Yakalandıkları* için onların isimlerini biliyoruz. Bu adamlar, hayatlarının herhangi bir alanında beklenenden daha başarılı olmuş ya da özel olarak bir şey başarmış değil. Sıkıcı, sıradan iş hayatında başarısız kimseler. Benim ispatlamak istediğim de tam olarak bu. Şu Hayalet Adam da işte onlardan biri. Garda ona öyle diyor çünkü ellerinde onun hakkında hiçbir şey yok ama benim ona öyle dememin nedeni sahiden de öyle olması: Sıradan, *görünmez*, değersiz bir ezik olması. Bunu da onun kimliğini ortaya çıkararak ispatlamak istiyorum."

Görüntü Eve'i kesip gözlerini kırıştıran kadın sunucuya odaklanarak daraldı. "Evet, bu... Bu çok doğru. Pekâlâ, maalesef bize ayrılan sürenin sonuna geldik..." Kadın kitabın bir kopyasını kaldırdı. "*Hayalet Adam* şimdi bütün seçkin kitapçılarda. Eve'le yaptığım röportajın tamamı çarşamba gecesi RTÉ 1'de ve inanın bana, bunu kaçırmak istemezsiniz. Ya da bu kitabı..."

Görüntü tekrar genişleyip üçünü birlikte gösterirken erkek sunucu, "Bu arada Eve," diye söze girdi. "Fason O'Connell Caddesi'nde kitabını imzalayacak..."

Ekranda tarihleri ve saatleri belirsiz çama belirdi.

Röportaj bitti.

Jim videoyu durdurup bakışlarını ön camdan dışarı çevirdi ve gözlerini Lee Nehri'nin pürüzsüz sularına dikti. Gri gökyüzü nehrin üzerinden yansıyor. Yarım düzine kürekçi ile dolu bir kano süzülerek geçti, kürekleri mükemmel bir uyumla çaba harcamadan suyu yararak hareket ediyordu. Jim saçma bir düşünceyle, içlerinden biri Katie mi, diye merak etti. Üniversitenin kürek kulübü buralarda bir yerdeydi, değil mi?

Kadını öldürmek zorundaydı. Eve'i öldürmesi gerekiyordu. Hakkında söylediklerinden sonra bunu hak etmişti. Kadının ölmeden önce düşündüğü son şeyin yanıltıcı olmasını sağlayacaktı.

Çünkü o özeldi. Bu dünyada şuarsuzca dolanıp yaşadığını zanneden, o sıradan geri zekâlılardan biri değildi. Onlardan daha zekiydi. Daha güçlüydü. Daha üstündü. Son kez gölgelerin arasından çıkıp sağ bıraktığı en ünlü kişiyi öldürecek ve yeniden geri dönüp ortadan kaybolacaktı. Kimse onu görmeyecekti. Yakalanmayacaktı. Herkesi kendisine hayranlık duymaya zorlayacaktı. İnsanlar kendi kendine sıradan, sıkıcı bir adamın –Eve ne demişti?– bir eziğin böyle bir şeyi nasıl yapabildiğini soracaktı. Onlar yapamazdı. Basit cevabı buydu. Sadece o yapabiliirdi.

Hayalet Adam.

Bu kelimeleri yeniden fısıltıyla söylemeye başlayacaklardı çünkü bunları yüksek sesle söyleyerek onu çağıracaklarından korkacaklardı. Bu arada Eve Black istediğini söyleyebilirdi. İsteddiği kadar kararlı ve inatçı olabilir, kuyusunu daha da derin kazabilirdi. Bu sadece bir sonraki bölümü –Hayalet Adam'ın son işini– daha da tatlı hâle getirirdi.

Yapılacak çok iş vardı. Bu, önceki seferler gibi olmayacaktı. Daha uzun hazırlanması, daha fazla özen göstermesi gerekecekti.

Hemen harekete geçmesi gerekiyordu.

Listesinin tepesindeki iki şeyi zaten biliyordu. Yarın akşam kitapçıdaki etkinliğine gitmek ve bunun öncesinde kadının kitabında olabildiğince ilerlemek.

Aklı kanşan Prendergast iki üç defa, "Merhaba?" diye seslendi. Bir karşılık almayınca kapı zilini çaldı. Hatta çifte isimleriyle de seslendiğini hatırlıyor. Kimse cevap vermedi ve bunun da ötesinde, ev son derece sessizdi. Hiç konuşma, radyo, televizyon sesi yoktu. Evde biri varmış gibi bile görünmüyordu.

Çiftin yakında bir yere, belki de biryle buluşmaya gittiğini ya da alışverişe gitmiş ve çıkarken kapıyı yanlışlıkla açık bırakmış olabileceğini düşündü. Uzanıp kapıyı çekerek kapattı ve kilidin tık sesini duydu, ardından aynı hatayı yapmadığını kontrol etmek için eliyle kapıyı itip çekti. Çekin bulunduğu zarf hâlâ pantolonunun cebindeydi. Onu posta kutusuna attı. Arkasına dönüp Martin'e kapının durumunu ve çeki açıklayan bir mesaj yazdı, ardından GÖNDER'e bastı.

Prendergast daha telefonu cebine bile koyamadan mesajın bir Nokia telefona ulaşma sesini duydu. Üç kısa, iki uzun, üç kısa bip sesi daha. Onun telefonu da Nokia'ydı. Elindeki cihaza baktı, akli karışmıştı çünkü mesaj almamıştı. Ses başka bir telefondan gelmişti. Martin'in telefonuydu, zamanlamaya bakılırsa bundan emindi. Ancak Prendergast'a göre ses evin içinden gelemeyecek kadar yüksek ve net çıkmıştı.

Martin'e bu defa sadece TEST yazan başka bir mesaj daha gönderdi ve tıpkı önceki gibi hemen mesaj uyarı sesi duyuldu. O an dikkatini buna verdiğinden sesin sağ tarafında yerden geldiğini fark etti. Alanı gözleriyle tarayınca diğer telefonu çabucak buldu. Toprak çiçek saksısıyla evin ön duvarı arasında, garaj kapısının per-

vazından birkaç santim, garaj yolundaki Mondeo'nun önünden elli altmış santim ötede yerde duruyordu.

Prendergast telefonu almak için eğildiğinde göz ucuyla yan tarafındaki korkunç tersliği fark etti: Arabanın altında Martin'in açık gözleri sabit bir şekilde bakıyordu.

Uğradığı şokla dengesini kaybedip düşünce talihsiz bir biçimde Martin'in cesedine daha çok yaklaştı. Bu, hiç kuşkusuz bir cesetti. Martin ölmüştü. Yüzü olmaması gereken bir renkteydi ve başı makul olmayan bir şekilde çarpık duruyordu. Her nasılsa kendi arabası tarafından kendi garaj girişinde çiğnenmişti. Prendergast zorlukla dizlerinin üstüne kalkarak durumda bir aciliyet olmadığını bilmesine rağmen yine de ambulans ve polis çağırdı. Artık çok geçti.

Yanıp sönen ışıkları, sirenleri, bundan sonra ne yapılacağını bilen üniformalı insanların gelmesini beklerken gidip ön bahçenin sınırını belirleyen alçak duvarın üstüne oturdu. Elleri titriyordu ve bir bacağı kontrolu dışında sallanıyordu. Gözlerini kapatsa da açık tutsa da görebildiği tek şey Martin'in kocaman açılmış gözleriydi.

Marie dışarda bir yerde olmalı, diye düşündü ya da gece başka yerde kalıyordu. Ambulanstan önce gelmemesi için dua etti, böylece haberi verecek kişi o olmayacaktı.

Eve ilk varanlar memur Elaine Grady ve Peter Fine oldu. Çağrı geldiğinde yakınlardaydılar ve ambulanstan önce gelmişlerdi. Grady olay mahallinin ilk incelemesini yaparken Fine, Prendergast'la kaldı.

Martin'in cesedi, biri diğerinin altında kalan sağ eli ve sağ ayağı hariç arabanın kaportasının altına, tekerleklerin önüne sıkışmıştı. Bedeni için yeterince yer yoktu. Bundan dolayı adamın cesedi böyle bükülmüş görünüyordu ve cinayet masası uzmanlarının Grady'ye adamın ölüm sebebinin nefessizlikten boğulma olmadığını söylemesine gerek yoktu. Prendergast ona telefonda bahsetmişti. Grady'nin çıkarımı Martin'in telefonunu aramak için yere eğildiği ve o sırada arabanın kayıp onu altına aldığıydı. Ancak daha en başından arabanın kaymasına ne sebep olmuştu? Grady lastik eldiven geçirip şoför kapısını yokladı. Kilitliydi.

İlk fark ettiği şey el freninin çekili olduğuydu.

İkincisi sapına kan bulaşmıştı, bu da her şeyi değiştiriyordu.

O ve Fine, Prendergast'ı arabalarının arka koltuğuna oturtup aracı kilitlediler ve birlikte eve doğru ilerlediler. Arka bahçenin yan girişi vardı, orada kilitli olmayan bir kapı buldular. Bu onları mutfağın uzak köşesindeki küçük bir kilere çıkardı. Masanın üzerinde yarım kalmış bir akşam yemeğini gösteren kalıntılar vardı ama görünüşe göre tek kişilikti. Zemin kattaki tüm perdeler çekilmişti.

Üst kata çıktılar. Ana banyo üst kattaydı. Kapısını açtıklarında yerde Marie'yi buldular. Üzerinde sadece iç çamaşırları vardı, el ve ayak bilekleri ince bir naylon ipe bağlanmıştı, teni derin yara ve kesiklerle kaplıydı. Havada bakırımsı bir koku vardı ve banyonun çoğuna kan sıçramış, etraf kana bulanmıştı.

Yaklaşan sirenlerin çığlığı buranın bir suç mahalli olduğunu ve düzinelerce insanın birazdan buraya üşüşeceğini onlara hatırlatana kadar iki memur eşikte kalakaldı, gözlerine inanamıyorlardı. Geldikleri yoldan arabalarına döndüler. Fine bagajdan bir rulo polis bandı aldı. Grady telsize geçip kim var kim yok herkesi çağırdı. Adli Tıp incelemesi banyodakiyle el frenindeki kanın Marie'ye ait olduğunu gösterecekti. El freni örneği aynı zamanda kadının kol ve bacaklarının bağlandığı mavi naylon ipin tellerini içeriyordu, bu da arabadaki kanın, Marie'nin vücudundan banyodaki saldırdan sonra çıktığını gösteriyordu. Banyo ile araba arasındaki alanda –halı kaplı zemin ve merdivenler, koridor, ön kapı ve evin garajına giden yol– kan lekesi ya da damlası olmadığı göz önüne alındığında, Garda mecburen arabaya kan izi bırakanın Marie değil, ona saldıran kişi ya da kişiler olduğu sonucuna vardı.

O kişi Martin değildi. Teninde ya da kıyafetinde kendisine ait olmayan kan yoktu. Adli Tıp açısından mantıken önce Marie saldırıya uğramış, ardından ona saldıran kişi alt kata inip dışarı çıkmış ve arabaya binmişti. sonra da el frenini indirip aracı bir sebepten ötürü zaten arabanın önünde olan Martin'in üzerine doğru kaydırmıştı.

Herkesin anlamaya çalıştığı şey bütün bu olanların nedeniydi.

Dedektif Müfettiş Graham Harris soruşturmadan sorumlu memurdu. Healy ona 1999'daki hırsızlıkları anlattığında Harris onu soruşturmanın yürütüldüğü bölümde bir masaya oturtup cinayetlerle bunun arasında

bir bağlantı olup olmadığını saptamakla görevlendirdi. Bu ilginç görevle Healy'nin morali yükseldi ama nereden başlayacağından emin değildi. İki şeyin birbiriyle ilişkili olması mantıklı mıydı? Bir yandan bir çifte cinayetin, daha inşaat hâlindeyken tekrar tekrar izinsiz girilen evlerden birinde meydana gelmesi şaşırtıcı bir tesadüftü – ancak soruşturma ortamında hiçbir şey tesadüf olmazdı. Fakat diğer yandan yerleri değiştirilmiş aletlerle sökülmüş kilitlerin bir kadının kendi banyosunda ölmesi ve bir adamın kendi arabasının altında can vermesiyle ne alakası olabilirdi? İlki ufak bir suçtu, diğeryse hayal edilebilecek en kötü suçlardan biriydi.

Healy defalarca Westpark'ı ziyaret etti. Güvenlik kameralarının görüntülerini inceledi, inşaat alanında çalışmış erkeklerle kadınların kimliklerini araştırdı, eski proje müdürü David Walsh'un izini buldu. Biten evlerin satılmasıyla görevlendirilen emlakçılara, Browne İnşaat'ın arkasındaki hissedarlara ve Westpark sakinlerinin ilk dalgasına bile baktı. Hiçbirinden işe yarar bir sonuç çıkmadı.

Bir ay boyunca titizlikle dur durak bilmeden çalışmalanna rağmen Optik Operasyonu (Görünmez Adam'a ithafen) genel olarak aynı sorunla karşı karşıyaydı. Westpark on beş numaradaki çiftin hiçbir hasmı yoktu. Hayatlarında gizli bir şey de yoktu. Evlerinden hiçbir şey kaybolmamıştı ve görünürde bu olay için bir sebep de mevcut değildi. Soruşturmayı ilerletmek gayretiyle DM Harris, en çok izlenen saatlerde yayımlanan, sunucuların Garda ile yan yana oturup ümitsiz soruşturmaları

yeniden canlandırmak için kamuoyundan yardım isteyen TV programı Crimecall'a çıktı.

Yardım talebinin yayımlandığı gece Healy özel ihbar hatlarına gelen çağnlarda görev aldı. Şehir merkezinde bulunan Oliver Plunkett Caddesi'ndeki bir elektronik eşya dükkânında tezgâhtarlık yapan birinden bir çağrı geldi. Adam ölümünden altı hafta kadar önce Marie Meara'ya cep telefonu satmıştı. Bu tezgâhtar, Denis Philips, telefonu almaya geldiğinde Marie'nin laf arasında sabit hatlı telefonundan kurtulacağını çünkü rahatsız edici aramalar geldiğini belirttiğini söyledi. Adam onu hatırlıyordu çünkü Marie'nin ödemesini kasaya girerken bir sorun olmuştu ve kadın çok uzun süre dükkânda kaldığından Philip vardiyasını bir saat geç bitirmişti. Öncesinde cinayetleri haberlerden duymuştu ama o âna kadar Marie'nin net bir fotoğrafını görmemişti.

Eğer Marie ve Martin'in sabit hatlı telefonlarını kapatmayı planladıkları doğruysa bunu yapmaya zamanları olmamıştı. Cinayetlerin gecesinde telefon hâlâ bağlıydı ve hattı kapattırmak için herhangi bir girişimde bulunduklarını işaret eden hiçbir delil yoktu. Healy geçmiş üç aya ait kayıtları çıkarttı ve aramaları tek tek dikkatle inceledi. Tamamı sadece birkaç dakika olan yirmi yedi gelen arama buldu; şuradan üç saniyelik, buradan yedi saniyelik aramalar. Genellikle akşamları, ikili üçlü partiler hâlindeydi ve hepsi de şehrin kalabalık bölgelerindeki telefon kulübelerinden yapılmıştı. Bunlardan biri, Páirc Uí Chaoimh sahasında Cork ile Limerick arasında oynanan hurling çeyrek final karşılaşmasının bitiş düdüğünün

çalmasından sadece dakikalar sonra gerçekleşmişti, tıpkı Fermoy'daki Linda O'Sullivan'a gelen arama gibi.

Healy, O'Sullivan dosyasını biliyordu. Herkes biliyordu. Ancak aynı zamanda herkes bunun organize suç eylemlerinden biri, büyük bir olasılıkla da patronun evinde saklı kalmış ganimeti arayan eski bir çete üyesinin işi olduğunu düşünüyordu. Garda sonradan gelen aramaların saplantılı kişiler tarafından yapıldığını düşünüyordu. Ancak hasbelkader küçük hırsızlıklara bulaşmış bir inşaat alanının bir suç mahalline dönüşme ihtimali çok düşük gibi görünse de bunun bir tesadüf olması hiçbir şekilde mümkün değildi. Bu, reddedilemez bir bağlantıydı. Healy bu bilgiyi soruşturmayı yürüten bölümle paylaştığında, Christine Kiernan soruşturmasında çalışmış bir başka ekip üyesi ona kadının trajik ölümünden sonra buldukları rahatsız edici sesli mesajları hatırlattı. Bu da ikinci bir bağlantıydı.

Ortaya çıkacak bir bağlantı daha vardı. Bu yeni bilginin ışığında DM Harris, aylık olarak yayımlanan Crimecall programının bir sonraki bölümünde Healy'nin tamamlayıcı bir kısım yapmasına karar verdi. 21 Eylül 2001 gecesi Healy, Crimecall setinde, ışıkların altında terleyerek bir masanın arkasına oturup sunucuya soruşturulan olaylarla telefon aramaları arasındaki bağlantıyı açıkladı. Christine Kiernan'ın sesli mesajlarının bir kaydı yayımlandı ve Linda O'Neill'in onu arayan telefon sapığıyla yaptığı konuşmanın yazılı metni ekrana getirildi.

O sıralarda Cork Üniversitesinde birinci sınıf öğrencisi olan ve Bishoptown'daki bekâr evinde oturan

Tommy O'Sullivan, ekrandaki kelimeleri görünce yerinden doğruldu. Benimle bir oyun daha oynamak ister misin? Annesini arayıp kadına saldırıya uğramasından iki hafta önce, yeni yıl akşamı telefon sapığıyla yaptığı konuşmayı anlattı. Kadın ona saldıran kişinin benzer bir dil kullandığını doğruladı. Ana oğul ertesi sabah ilk iş bu keşiflerini Garda'ya bildirmek üzere Anglesea Caddesi'nde buluştular.

Dünya hâlâ 11 Eylül olayının sersemliği içindeydi. Hâlâ her sabah kalkıp gerçekten oldu mu, diye anlamak için haberleri açıyordu, hâlâ Manhattan'ın kalbinden yapılan canlı yayınlardaki dumanı tüten harabelerin akıl almaz görüntülerini seyrediyordu. Fakat Healy bunların hiçbirini görmedi. Dünyası masasının sınırları dâhilinde küçülmüştü. Artık ortada rehinelerin iş birliğine zorlandığı başarısız bir kaçırma girişimi olmadığını biliyordu. Rastgele bir tecavüz olayı değildi. Para avına çıkan bir suç çetesi yoktu. Bunun yerine kurbanlarıyla oynayan, saldırılarının öncesinde ve sonrasında evlerinin etrafında gezinen ve telefonla arayarak onlarla dalga geçen yüzü belirsiz bir canavar vardı. Bir bıçakla başlamış, sonraları tabanca edinmiş biri. Dehşet verici eğlencesine fiziksel saldırıyla başlamış, ardından tecavüze geçmiş ve sonunda işi cinayete vardırılmış biri. Adamın hakkında bildikleri tek şeyse onun bir hayalet bile olabileceğiydi. Ekibin çaylak üyelerinden birinin gazeteci bir arkadaşına söylemesiyle ertesi gün, "Hayalet Adam" lakabını içeren bir manşet ilk kez basında yer aldı.

Anglesea Caddesi'ndeki yerel Garda merkezi Cork'un en büyük itfaiye istasyonuna komşuydu. Hayalet Adam'ın basında ilk çıkmasından birkaç gün sonra Healy merkezin koridorlarında dolaşırken itfaiyenin Tehlikeli Maddeler Birimi'nin dışarıda icra ettiği eğitime tesadüfen şahit oldu. Bu amaç için istasyonun arka tarafına özel bir donanım inşa edilmişti: İçi gerçek bir iş hanı ya da apartman binası olarak düzenlenmiş, dış tarafında yüksek merdivenler bulunan dar, kare şeklinde dört ya da beş katlı bir platformdu. Bu eğitimler düzenli olarak yapılıyordu ve Healy daha önce bunları birçok kez görmüştü. Ancak bu defa orada durup seyrederken zihninde bir kelime belirdi: fiili uygulama. İtfaiyecilerin yaptığı buydu ve Westpark toplu konutlarında da bu olmuştu. İnsanlar evlere taşınmadan önce birisi içlerine girip çıkmanın fiili uygulamasını yapmıştı. Katil orayı kendi eğitim alanı olarak kullanmıştı. Healy önceden tasarlamanın böylesine daha önce hiç şahit olmamıştı. Bu onu ümitsizliğe sürükledi. Aynı zamanda da isteğini artırdı.

Böylece Dedektif Çavuş Edward Healy önceki dört ilgisiz, çözülmemiş dosyayı –Alice O'Sullivan, Christine Kiernan, Linda O'Neill ve Marie Meare ile Martin Connolly'nin çifte cinayeti– alıp birbirine bağlayarak Optik Operasyonu'nu teşkilattaki diğer her bir mensuptan daha fazla ilerletti. Seri bir saldırganın Cork şehrinde ve bölgede iş başında olduğunu ortaya çıkaran kişi oydu. İstifa etmeyi ya da başka bir şehre taşınmayı veya başka

bir eğitim almak için üniversiteye dönmeyi aklından çıkardı. Düşünebildiği tek şey bu adamı yakalamaktı.

Dedektif Çavuş Edward Healy yeniden yaşadığını hissediyordu. Annemin, babamın ve kız kardeşiminse yaşayacak sadece bir haftalan kalmıştı.

Ailemin saldınla uğradığı akşam hastanedeki o berbat odaya dönersek, kızıl saçlı ve burnunda çiller olan adam önümde çömelmiş konuşuyordu.

Adamın yüzüne bakıp dikkatimi vermeye çalışıyordum. Hâlâ kulaklarımda o garip uğuldamayı duyabiliyorum. Annemi istiyordum. Kapının çalınmasını ve kafamı kaldırdığımda onun başını içeri uzatarak, "Eve içerde mi... Ah, işte buradasın. Haydi!" dediğini görmek istiyordum. Ancak bunun yerine kapı kapalı duruyor, adam konuşmayı sürdürüyordu.

Yavaş yavaş birkaç kelimeyi anlamaya başladım.

Hatırla... Telefon... Anna.

Birden kendime geldim. "O nerede?" diye sordum. "İyi mi?"

Çilli adam rahatlamış görünerek yanıma oturdu. Yeniden konuştuğunda sesi çok alçaktı, sanki bana bir sır veriyordu. Bana Evelyn dedi. Anna'nın çok, çok hasta olduğunu ama hastanede yattığını ve doktorlarla hemşirelerin onunla ilgilendiğini söyledi. Bu, yaşı daha küçük birine yapılacak türden bir açıklamaydı, küplere binmiştim. On iki yaşındaydım. Çocuk değildim. Bunu ona haykurmak istedim.

Adam, ben biraz uyuduktan sonra evde neler olduğunu konuşmamız gerekeceğini söyledi. Hiç kıpırdamadan durdum, yüzümdeki boş ifadeyi korumaya çalışıyordum. Bütün vücudum dehşetle gerilmişti çünkü bunlar hakkında konuşamazdım. Olanları dışarı çıkmasını diye zihnimde bir yerlere kapatıp kilit altında tutmak tüm gücümü tüketiyordu. Yine de ara sıra bazı görüntüler serbest kalıyordu; Anna'nın tuhaf bir şekilde yatağın yanından sarkan eli, merdivenlerin dibinde yatan babamın başının açısı... Ayrıca fiziksel olarak şoktaydım, sanki bunlar bir anı değil de önümde gerçekten duran şeylermiş ve gözlerimi kapatıp başımı çevirerek sakınma imkânım varmış gibi kafamı sallıyordum.

Çilli adam çok önemli olduğu için şimdi sorması gereken iki soru olduğunu söyledi. Sadece iki soru ve ardından ninemle ben gidip biraz dinlenebilirdik. Hatta yarın belki Anna'yı bile ziyaret edebilirdim.

“Ya annemle babam?” diye sordum.

Adam ağzı kapalı bir şekilde gülümsedi. Daha sonra bu ânı düşündüğümde yüzündeki acıma duygusunu fark edecektim.

“Onları da,” dedi. “Belki.”

Birden içim kıskançlıkla doldu. “Anna'nın yanındalar mı?”

“Sadece iki soru, Evelyn.” Çilli adam hafifçe birkaç kez dizime vurdu. “Tamam mı?”

Başımınla onayladım.

İlk soru telefon sapığının ne demek olduğunu bilip bilmediğim, son zamanlarda birinin evimizi telefonla

arayıp hiçbir şey söylemeden kapatması gibi garip bir şey hatırlayıp hatırlamadığım ya da belki de böyle bir şeyden ebeveynlerimin bahsedip etmediği idi. Telefon sapıkları hakkında bildiklerim çocuk filmlerinden öğrendiklerimdi. Aklımda böyle bir şeyi evimizde olanlarla bağdaştırmanın hiçbir yolu yoktu. Bana bunları neden soruyordu? Çilli adam delirmiş olmalı diye düşündüm. Ona hayır dedim.

İkinci sorunun en önemlisi olduğunu söyledi. Evimizdeki adamı, ebeveynlerimi ve Anna'yı inciten yabancıyı yakalamak, başka birine zarar vermesini önlemek istiyordu. Ancak benim yardımıma ihtiyacı vardı. Bu yabancıyı görmüş müydüm? Boyunun ne kadar olduğunu ya da ne giydiğini söyleyebilir miydim? Yahut acaba onun sesini duymuş muydum? Ona hayır dedim, kimseyi görmediğimi söyledim. Emin olup olmadığını sordu, emin olduğumu söyledim. Adamın hayal kırıklığına uğradığını ama sanki öyle değilmiş gibi davrandığını görebiliyordum. Sorularına cevap verdiğim için bana teşekkür edip artık gidebileceğimizi söyledi.

Ninem elimi tutup beni odadan çıkardı.

Yatağında uyuyacağımı sanacak kadar aptal değildim ama ninemin evine gitmeyince şaşırmışım. Bunun yerine onunla büyük, karanlık bir otele götürüldük. Öğretmen kadın bizimle geldi ama uyuduğumuz odaya girmedi. Sanırım nineme hemen dışarıda olduğuna dair bir şeyler söyledi.

İki yatak vardı ama ikimiz de aynı yatağa girdik. Ninem gece lambalarını açık bıraktı. Temiz kıyafetler ve

diş fırçası olmadan sabah ne yapacağımızı sordum fakat ninem cevap vermedi. Sessizdi ama uyanık olduğunu biliyordum çünkü vücudunun titrediğini hissedebiliyordum. Düzensiz aralıklarla uyudum, bir noktada uyanıp ninemin yanımda olmadığını gördüm, yataktan çıkmıştı. Bir elimle ondan boşalan yastığın kılıfına dokundum. Soğuk ve nemliydi.

Kalın perdeler örtülüydü ama ninemin masanın yanındaki sandalyede hiç kıpırdamadan oturduğunu görecektense kadar ışık vardı, eli telefondaydı. Bir arama yapacağını düşünerek bekledim ancak saniyeler geçmesine rağmen hareket etmedi.

İşin aslı, az önce telefon gelmişti. Hastaneden arayıp ona Anna'nın öldüğünü söylemişlerdi.

Trafığın yoğun olduğu saatlerde evinin yolunu tutan Jim, kitapta Ed Healy'nin tasvir edildiği şeklinin garip olduğunu düşündü. *Hayalet Adam*'i gerçekten Eve Black'in yazıp yazmadığını merak etti, yoksa acaba onun da... Ne deniyordu? Hayalet yazarı mı vardı? Çünkü Healy'nin Optik Operasyonu için teşkilatın diğer tüm mensuplarından çok daha fazlasını yaptığını iddia etmek epey abartılıydı.

Jim'in adam hakkında düşündüğü kesinlikle bu değildi. O, Healy'yi bürün bu olanlara izin veren kişi olarak görüyordu. Adam Westpark'a çağrıldığı ve reflektör yelekli serseri onu "haydut yatağı" denen yere götürdüğü gün Jim de oradaydı. Çoktan yerini almıştı, ağaçların arasına saklanmış, birkaç metre ötede duruyordu. İzliyor ve dinliyordu. Healy onu görseydi her şey daha başlamadan bitmiş olurdu.

Hiç saldırı olmazdı. Cinayetler olmazdı. Eğlence olmazdı. Ancak Healy bakmaya zahmet etmemişti.

Eve'in delillerden gerçeği tahmin etmekte son derece beceriksiz olması da tuhaftı. O sıralarda Garda da aynı problemi yaşamıştı, özellikle de Westpark'ta olanla. Basitti. Evde yaşayan iki kişi yataklarında uyurken Jim içeri girip normalde

vaptığı şeyleri uygulamıştı: uyandırma, tehdit, istediğini elde etme. Ancak o kadınlayken adam bağlarından kurtulmayı başarmış, merdivenlerden inip kendini dışarı atmıştı. Jim peşine düşmüştü. Onu yakaladığında adamın elinde bir cep telefonu tuttuğunu ve onu kullanmaya çalıştığını görmüştü. İş kaba kuvvete düşmüştü, Jim bundan hoşlanmazdı, zira bu tür şeyler iz bırakırdı: kesikler, morluklar, şişmiş parmak eklemleri. Ayrıca normal bir şekilde eve, Noreen'e dönebilmesi ve ertesi sabah işe gitmesi gerekiyordu. Bu yüzden adam elinden fırlayıp uzanamayacağı bir mesafeye düşen telefonu almak için umutsuz bir girişimle karnının üstünde büzülüp küçüldüğünde Jim garaja giden özel araba yolundaki eğimi ve orada duran arabayı fark etmiş ve aklına daha iyi bir fikir gelmişti. Şoför tarafındaki kapıyı yoklamıştı: açıktı. Arabanın içine uzanıp el frenini indirmişti ve hepsi bu kadardı. Arkasında böylesine... *çarpıcı* bir sahne bırakmayı planlamamıştı ama işler bu şekilde ilerlemişti. Ertesi gün iş arkadaşlarının karakolda bunu tartıştıklarını hatırlıyordu. Jim aralarında onlardan biri gibi otururken, *Burada ne türden hasta ruhlu bir serseriyle uğraşıyoruz?* diye birbirlerine soruyorlardı.

Eve vardığında çoktan karanlık çökmüştü. Evin ön tarafında hiç açık ışık olmaması Noreen'in arka tarafta, mutfakta olduğunu gösteriyordu. Muhtemelen televizyon seyrediyordu, bu sayede arabayı park ettiğini duymayacaktı. Torpido gözünden *Hayalet Adam*'ın kopyasını, yolcu koltuğundan da Pet World torbasını aldı ve sessizce evin yan tarafından dolandı.

Hiç köpeği olmamasına rağmen mamanın indirimde olmasına kapılmıştı. Centrepoin'teki evcil hayvan dükkânının önünden defalarca geçmişti ama geriye doğru uzanan o abartılı büyüklüğünden hiç hoşlanmamıştı, ta ki bugüne kadar. Bir süpermarket kadar büyüktü. Bu aslında ne aradığı hakkında

hiçbir fikri olmayan Jim'in işine yaramamıştı. Sonunda sırf kutunun üstündeki resimden dolayı bu seçimi yapmıştı.

Köpek bisküvisi kutusunu açtı ve çevirip içindekileri kulübenin zemine boşalttı. Ölçü bakımından mükemmeldiler. Dar silindirik şeklinde, altı yedi santim boyundaydılar. Dışları sertti, böylece toprak üstünde bir süre bozulmadan kalabileceklerdi. Ancak içlerine doldurulmuş malzeme Jim'in beklediği gibi jelimsi değildi. Düşündüğü gibi kolayca esnemiyorlardı. Hatta fare zehri topraklarını içlerine sokmanın tek yolu önce tornavidayla zorlayarak yer açmak ve ardından toprakları delikten içeri tıkmaktı.

Her iki uca birer topak zehir koyarak prototip yaptı. Ardından durup eseriyle övündü. Topaklar küçük, ince ve sertti, bisküvilerin dolgu malzemesiyle neredeyse aynı renkteydi.

Mükemmeldi.

Beş tane daha yaptı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde yeniden gelip Karen ve Derek'inkiyle kendi arka bahçesini ayıran çitin dibine bunları gömecekti.

Köpek sahibi olduktan sonra kendi taraflarındaki ortak çit hattına bir metre yüksekliğinde dikenli tel çekmişlerdi ancak Derek bunu kendisi yaparak berbat bir iş çıkarmıştı. Tel örgü, direkler arasında gevşeyip sarkmıştı, bu da köpeğin burnuyla teli kaldırıp altından sürünerek Jim'in bahçesine geçebileceği bir yol bulmasına imkân sağlamıştı. Köpeklerle ilgili sorunların başlangıcı buydu. Köpeğin bağırsakları ve onları boşaltmak için evden çıkması hikâyenin sadece en son ve en can sıkıcı kısmıydı.

Ve Jim'in canına tak etmişti.

Holün ucundaydı, tam mutfak kapısına uzandığı sırada sesler duydu. Katie ve Noreen... Kulağa sanki hemen kapının diğer

vanında, mutfak masasında oturuyorlarmış gibi geliyordu. Çektiğini duymamış olmalıydılar. Onlara katılmak üzereyken kından bir ses durup beklemesini söyledi.

Noreen'in sesi: "...kaçta biter?"

Katie'ninki: "Şanslıysam... onda. Olur mu?"

Jim daha iyi duyabilmek için kapının çerçeveyle birleştiği yere kulağını dayadı.

Noreen, "Bilmiyorum canım," diyordu. "Biliyorsun, hava karardıktan sonra eve otobüsle dönmekten hoşlanmıyorum. Arkadaşlarından biri yapamaz mı?"

"Onlar ya işte ya da benimle antrenmandalar. Babam seni alsın."

"Babanın bu tür şeylerle kesinlikle hiç ilgilenmediğini biliyorsun."

"İçeri girmek zorunda değil, dışarıda bekleyebilir. Ayrıca bu babamın işi değil miydi?"

"Aynen."

"O soruşturmada var mıydı?"

Kısa bir duraksama oldu.

Noreen, "Hayır," dedi. "Baban hiç..."

Jim kapıyı iterek açtı.

İki kadın yerinden sıçradı. Tam düşündüğü gibi masada oturuyorlardı. Akşam yemeği için masa hazırды ama henüz yemiyorlardı. İkisi de başını kaldırıp şaşkınlıkla ona baktı – ilk tepkileri buydu. Sonra Noreen'in yüzünde neye benzediği belli olmayan bir ifade belirdi.

Katie ona sarılmak için kalktı. Kızın üzerinde koşu kıyafetleri vardı, yüzü tertemiz, yanakları kırmızıydı. Islak saçları sabun ve çiçek aroması gibi kokuyordu.

Jim'in baktığını görünce, "Spor salonundan yeni çıktım," dedi. "Sonrasında buraya bisikletle geldim."

"Karanlıkta mı?"

“Kendimi koruyacak malzemelerim var, baba. Merak etme.”

Noreen kalkıp Jim’in arkasından geçerek ocağa yöneldi.

Jim’le birlikte yerlerine otururken Katie, “Annemden bir iyilik istemeye geldim,” dedi, “ve beni yemeğe kalmaya zorladı. Kendimi aç bıraktığıma kafayı taktığını biliyorsun. Muhtemelen biz konuşurken yahninin içine bir parmak kalınlığında tereyağı katıyordur.”

“Seni duyabiliyorum,” dedi Noreen. “Ve şimdi iki parmak oluyor.”

Jim Katie’ye, “Ne iyiliği?” diye sordu.

“Ah, şey... Evet.” Katie masadan aldığı sürahidten bardağına su doldurmaya başladı. “Biliyorsun, yarın akşam şehirde şu kitabın imza etkinliği var. Gitmek isterdim ama cuma akşamı müsabaka olduğundan o günkü antrenman öne alınarak perşembeye çekildi ve kızlardan hiçbiri boşta değil. Bu yüzden anneme gidip benim için kitap imzalatır mı diye sordum ama kendi başına gitmek istemiyor. Otobüs, karanlık bastıktan sonra vs...” Katie gözlerini devirdi. “Ben de düşündüm ki... Belki *sen* onunla gidebilirsin? Yani arabayla oraya götürürsün. Hızlıca dükkâna girip kitabı imzalatır çıkar. En fazla beş, bilemedin on dakika.” Kız umutla gülümsedi. “Lütfen, baba?”

Kitap imza etkinliği. Yarın akşam. Şehirde.

Jim sanki dili şişmiş, ağzına büyük geliyormuş gibi hissetti. Boğazı kaşınıyordu ve kurumuştı. Kelimelerin ağzından çıkacağına emin değildi ama, “Hangi kitap?” diye sordu. Sözcükler sanki aynı anda hem konuşuyor hem de nefesi tıkanıyormuş gibi boğuk bir sesle çıktı.

“*Hayalet Adam.*”

Ona cevap veren Katie değil Noreen’di. Dumanı tüten iki tabak yemekle masaya yaklaşıyordu. Katie arkasına, sandalyesinin sırtına asılı sırt çantasının içine uzanıp ciltli bir kitap çıkarırken kadın tabakları masanın üzerine yerleştirdi.

Parlak siyah zemin üzerine sarı harfler...

"Kadının Cork'ta imza günü yapacağını bilseydim almazdım." dedi Katie, "ama sanırım bunu verebilirim ve benim için imzalar. Yani bir imza etkinliğine hiç gitmedim ama bu sanki..."

Jim cümlelerin sonunu duymadı. Dünyanın kalanı yıkılıp gidiyor, karanlıkta kayboluyordu, görme duyusu elektriği giden bir televizyon gibi iğne deliği büyüklüğünde bir ışığa küçülmüştü.

Önünde aydınlıkta duran sadece tek bir şey varmış gibi geliyordu.

Kitabın arasına üçte biri içeride kalan bir şey sıkıştırılmıştı. Mavi bir şeydi. Bir kartpostal, katlanmış bir mektup ya da mısır gevreği kutusundan yırtılmış bir parça olabilirdi. Ancak ne olduğunun önemi yoktu. Bütün mesele hizmet ettiği amaçtı.

O bir kitap ayracıydı.

Katie, Eve Black'in kitabını okuyordu.

Kendi kızı... Diğer Jim'i okuyordu.

Jim Katie'nin yüzüne baktı. Onu da kendisine tuhaf bir ifadeyle bakarken buldu. Endişeye kayan umutlu bir ifade. Kız ona bir şey mi sormuştu? Katie'nin dudakları oynuyordu. Şu anda ona bir şey mi söylüyordu? Sözlerini duyamıyor muydu? Hiçbir şey duyamıyordu...

Omuzuna atılan keskin bir çimdik onu kendine getirdi.

"Buyur." Noreen yanındaydı, uzanmış, tabağının yanına bir bardak gazlı içecek koyuyordu. Kadın Katie'ye, "Bırak da baban yemeğini yesin. Bugün mesaiye kaldı," dedi. Kendi yerine oturmak için masanın karşı tarafına gitti. "Onca çalışma saatinden sonra bir de fazladan mesai... Bu gece iyi bir uyku çekmelisin, Jim. Artık kırk yaşında değilsin. Sanırım bazen bunu unutuyorsun."

Katie babasına, "Eee," dedi. "onu götüreceksin mi?"

Jim zaman kazanmak için içeceğinden bir yudum aldı. İçeceğin gazından gözleri sulandı.

"Neden onu okuyorsun?" diye sordu. "O kitabı... Neden bunu istiyorsun?"

"Neden uğraşıyorum bilmiyorum ki," diye Noreen söylendi. "Yemek buz gibi olacak."

"Radyoda duydum ve..." Katie omuzlarını silktili. "Bilmiyorum. İlgi çekici, öyle değil mi? Mesela bu adam kim? Bunları neden yaptı? Nasıl oldu da hiç yakalanmadı? Hâlâ hayatta mı? Çok etkileyici. Ayrıca kitabın eleştirileri güzel. Kadın da buralı. Bütün bunlar burada *oldu*, sen şeydeyken... Bu olayda çalıştın mı, baba? Bu soruşturmadaki?"

Noreen uyarıcı bir ses tonuyla, "Katie!" dedi. "Bu, masada konuşulacak konu değil."

Jim, "Soruşturmada çalışmadım," dedi, "ama olaylar olurken görevdeydim. Bizim için eğlence değildi, Katie. İnsanlar öldü. Ayrıca şunu da söylemeliyim, senin okumayı seçeceğin türden bir kitap olduğundan biraz şüpheliyim. Şüpheli ve rahatsız."

"Ama *berkes* okuyor."

Noreen yine, "Katie!" diye uyardı.

"Ama..."

Jim, "Bu kadar yeter!" dedi.

Bakışlarını indirip düşünceli bir ifadeyle önündeki karmakarışık çoraman berbat yahniye ve patates püresine baktı. Bir çatal dolusu yemeği ağzına koyduğunda tadını alamadığını fark etti. Uzayıp giden sessizliği sadece porselene sürten çatal bıçak sesleri bölüyordu. O sırada Noreen, Katie'ye yaklaşan sınavlarla ilgili bir şey sordu ve Katie yapması gereken bir sunum hakkında konuşmaya başladı. Jim, duyduğu sesleri bir yandan sustuklarında fark edebileceği, diğer yandan ancak

sınırlı düzeyinde algıladığı bir seviyeye indirgeyip kendi iç dünyasına çekildi.

Kitap imza etkinliğine gitmek istiyordu. Bunu planlamıştı. Sonraki adımlar için yapacağı hazırlıkların bir parçasıydı. Ancak şimdi kızı da öyle yapacaktı. Onun için sarsıcı olmanın tek nedeni Katie'ydi. Mantıken kızın gitmek istemesi şaşırtıcı değildi. Kitabı ilk olarak işte, daha sonra da kitapçıda gördüğü zamanı düşündü. Bir sürü baskı. Büyük bir şatafat. Koca kitapçı dükkânının bütün vitrini buna ayrılmıştı. O zamandan beri gazetelerde yer almış ve Eve Black TV'de röportaj vermişti. Bir de Katie onun hakkında radyoda bir şeyler duyduğunu mu söylemişti? Kitap her yerdedi. Gerçek bir suç olayıydı. Elbette insanlar buna ilgi duyacaktı. Onlardan birinin de kızı olması talihsizlikti ama Katie neden bunun dışında kalsındı?

Asıl sorun onun bu imza etikliğine gitmek istemesi ama gidemeyecek olduğundan kendi yerine annesinin gitmesini istemesiydi. Böylece Noreen yarın akşam bu saatlerde ne olacağını öğrenmişti. Başlı başına bu bile sorunun kendisinden daha can sıkıcıydı. Ancak ya Jim giderse ve ardından, son dakikada, Katie'nin programı değişir de kız dükkâna gelirse ne olacaktı? Ya da Noreen gitmeye karar verirse? Ya ikisi birlikte içeri girip onu görürlerse?

"Gideriz," dedi.

İki kadın da ona baktı.

Noreen, "Nereye gideriz?" dedi.

"Kitapçıya."

Katie'nin yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi?"

Noreen, "Sabah dükkânı arayabilirim," dedi. "Katie için imzalanmış bir kopyasını ayırırlar. Bunu yaparlar. Cuma sabahı gidip alırım."

Katie, "Ama ben *kendi* kopyamın imzalanmasını istiyorum" dedi. "Bunun."

Jim, "Sorun değil," dedi. "Gideriz."

"Patrick Caddesi'nde, baba. Yedide başlıyor. Dükkânın önüne park etmen zor olabilir. Bir yükleme alanı var sanırım ve o sırada..."

"Bir yere park ederim, merak etme." Noreen'e baktı. "İkimiz de içeri gireriz."

Orada bulunmak için meşru bir sebebi olacaktı. Noreen yanında olacak, diğer herhangi bir müşteri gibi görünmesine yardım edecekti. Katie en azından cumaya kadar kendi kopyasını alamayacaktı. Böylece kitabı imzalattıktan sonra eve gelebilir ve açık bir şekilde okuyabilirdi. Ayrıca yirmi dört saatte az bir süre sonra üçünün birlikte aynı odada olacak olması hoşuna gitmişti.

O.

Noreen.

Eve.

Bu gerçekten şiirseldi. Onu bulmayı görev edinmiş ancak bunda başarısız olmuş kadının karşısına çıkmak üzereydi. Bunun yerine *o, ona* gidiyordu. Fakat kadın kime baktığını kesinlikle bilmeyecekti ve Noreen bütün bunlardan tamamen habersiz olacaktı.

Sevinçten yüzü parlayan Katie, "Teşekkürler baba," dedi.

Noreen'se yemeğine baktı ve hiçbir şey söylemedi.

- || -

GÖLGELER ARASINDA

Sonrası

Matemin tanflerine takıntılıyım. Onları topluyorum, ke-
limenin tam anlamıyla. Defterime kaydediyorum. Düs-
tunum: Geride okunmadık hiçbir şiir, kişisel deneme ya
da çocukluk döneminde yaşanmış zorlukları anlatan
otobiyografik yazı bırakmamak. "Sanki bilinciniz sürekli
açık bir şekilde metrelerce yükseklikten düşüyorsunuz
ve sonunda ayaklarınız yere ulaştığında sert bir dar-
beyle dizlerinizin üzerine çöküyor ve bir gül bahçesine
iniyorsunuz. Çarpma etkisi, iç organlarınızın parçalanıp
vücudunuzun ön kısmını yararak dışarı fırlamasına se-
bep oluyor." Bu alıntı, Julian Barnes'ın *Hayat Düzeyleri*
kitabından. "Bu, irileşmiş gözlerle göz doktorunun mu-
ayenehanesinden yürüyerek gün ışığına çıkan birinin
bakışı." Joan Didion'ın *O Yılın Büyüsü*'nden. "Eskiden
yaşadığım yerde, dünyada bir çukur vardı, kendimi sü-
rekli gündüzleri etrafında gezinip geceleri içine düşer-
ken bulduğum." Edna St. Vincent Millay'ın *Mektuplar*
kitabındaki şiirden. "Keder bir mayın tarlasında gezin-
mek gibidir... Ne kadar dikkatli davranırsan davran,
hiç yoktan ani bir patlama olabilir." Owen Jones'un
Guardian'da annesinden aktardığı söz. "Yas denilen

şeyin beş evresi"¹⁵ tam bir saçmalık, zira bu ASLINDA sevdiklerini kaybeden insanların DEĞİL, hastalıklarının son safhasında olanların tepkileri üzerine bir çalışma. Yasın izlediği düzgün bir yol yoktur. Gerçekte DARMA-DAĞINIK ve KAFA KARIŞTIRICIDIR." Amacına uygun şekilde BizeYasınıAnlat.com olarak adlandırılan sitedeki isimsiz bir yorumcudan.

Bunları toplayıp bana uyuyor mu diye bakıyorum ama şimdiye kadar hiç uyan çıkmadı. Tam olarak uyan yok. Hem ebeveynlerinizi hem de küçük kız kardeşinizi daha on iki yaşındayken vahşi bir eylemde kaybetmek, *bir de üstüne* onların cesetlerini bulan ilk kişi olmak nasıl bir *histir*? Bunun hakkında kim yazı yazmıştır? Bana gereken sözcükleri kim verebilir? Çünkü bütün bu yıllar boyunca onları asla tam olarak bulamadım. Zorlarsam uyuşmuş hissettiğimi söylerdim. Boş. Yalnız ve kayıp. Zorlukla akla gelen alışıldık şeyler ağızımdan çıkardı, herkesçe bilinen, hepsinin de tuhaf bir şekilde doğa olayı olduğunu fark ettiğim mecazlar: deprem, sis, kabaran dalgalar. Ninemle İspanyol Burnu'nda saklandığımız zamanlarda, yasımın, bıraktığınızda açılıp her şeyin ortalığa saçılacağı, tika basa dolu bir elbise dolabının kapılarına sırtınızı dayayarak hayatınızı geçirmek zorunda kaldığınızda ihtiyaç duyacağınız gayrete benzediğini söyleyebilirim.

15 Yasın beş evresi: inkâr, öfke, pazarlık, depresyon ve kabullenme.
-Ç.n.

Jim esnedi.

Kulübeye gitmek için daha yeni dışarı çıkmıştı. Noreen erken yatmıştı. Jim saat on birde yukarı çıktığında kadın deliksiz uyuyordu. Böylece hemen yeniden aşağı inme şansı olmuştu. Ancak çoktan esnemeye başlamıştı. Belki de Noreen haklıydı. Belki de akşam okumayı bir kenara bırakıp bunun yerine tüm gece derin bir uyku çekmeliydi.

Yahut belki de sebebi okuduğu *nesneydi*, sorun buydu.

Jim sayfanın kalanında, ardından takip eden iki sayfada göz geçirdi. Daha fazla keder, kayıp ve üzüntü hissi. Büyükannesinin üzülmesi ama öyle değilmiş gibi davranması. Yalan söylemek zorunda kalması ve okula başladığında ebeveynlerinin araba kazasında öldüğünü söylemesi. Buna üzülmesi ve suçluluk duyması.

Tekrar esnedi.

Bu gece öngörülü davranıp dışarı çıkmadan önce bir termos çay yapmıştı. Birkaç büyük yudum içebilmek için kitabı bıraktı.

Jim, *Hayaller Adamı*'nin yarısını az önce bitirmişti. Ama bu varın akşam karşılaşıcağı şeyin tam olarak ne olduğu hakkında

kendisini güvende hissetmesi için yeterli değildi. Olabildiğince fazla okuyabilmek için uyanık kalması gerekiyordu. Eve'in o gece ailesinin evinde olanlar hakkında, Jim'le ilgili yazdığı bölüme gelmesi gerekiyordu. Kadının neler hatırladığını ya da iddia ettiği şeyleri bilmeye ihtiyacı vardı.

Kitabı yeniden eline aldı, kaldığı yeri buldu ve ardından sayfaları çevirmeye devam etti.

Kederden bıkmıştı. Bu onu ilgilendirmiyordu ve önemli değildi. O kısmı atlayabilirdi.

Jim sonraki bölümün ilk sayfasını bulup okumaya devam etti.

Kör Şahitlik

Temmuz 2015 başlarında Profesör Eglin bana Bernadette O'Brian adlı bir arkadaşıyla görüşme ayarladı. Kadın bir yayınevi olan Iveagh Yayıncılık'ta editördü. O *Kız* makalesinin gördüğü büyük ilgiden bu yana çeşitli teklifler alıyordum –kitaplar, en çok izlenen saatlerde bir televizyon röportajı, korkutucu bir şekilde *yaşam hakları* diye adlandırılan bir podcast– ama garip bir dünyada şaşırmış hâldeydim ve Eglin'den yardım istemiştim. O da bana Bernadette'le görüşmemi önermişti.

Iveagh Yayıncılık, Dawson Caddesi'nde önceden İrlanda Ulusal İncil Cemaati'nin¹⁶ merkezi olan Bestseller adlı bir kafenin üst katındaki bir dizi odadan müteşekkildi. Erkenden gittim. Geniş bir cumbası ve büyük bir toplantı masası olan, duvarları raflara sıralanmış kitaplarla kaplı bir odada beklemem söylendi. Alt düzeyli çalışanlardan birisinin bana bir fincan kahve getirmesinden önce bile içerde hafif bir kahve kokusu vardı. Yudumlarken aklımda bazı şüpheler belirmeye başladı.

Bunu gerçekten yapıyor muydum? Cidden bir *kitap* yazmayı düşünüyor muydum? İki bin kelimelik bir makale

16 İrlanda Ulusal İncil Cemaati: 1806 yılında İrlanda'da kurulmuş İncil'in meali, tefsiri, yazımı ve Hristiyanlığın yayılmasıyla ilgili çalışmalar yürüten bir cemaat. –ç.n.

yazmak bile bir eziyet olmuşken bunu yapabilmeyi nasıl beklerdim? Benim ve onun hikâyesinin parlak ciltli kitaplarda birleştiğini ve üzerinde fiyat etiketleri olan raflarda yerini aldığını hayal etmeye çalıştım. Yapamadım. Açık kapıdan dışarı baktım. Danışma masası boştu. Kalkıp gidebilirdim. Kahvemi bıraktım, sandalyemi geri ittim. Gitmem *gerekiyordu*. Ancak o sırada Bernadette kollarını açarak içeri girdi, gözleri parlıyordu. Ben de nezaket icabı kalıp söyleyeceklerini dinlemeye karar verdim.

Altmışınıcı yaşını daha yeni kutlamıştı ama düzgün şekilde kısa kesilmiş simsiyah saçları, bileklerinden ve kulaklarından sarkan ince, zarif takılarıyla bundan beş, hatta on yaş genç görünüyordu. O gün siyah tayt ve muhtemelen ona birkaç beden büyük gelen ama üzerinde bir şekilde kibar ve modaya uygun görünen bol, el örgüsü bir kazak giymişti. Tüylü gri ofis halısının üzerinde yalın ayak gezinmesi beni şaşırttı. Ayak tırnaklarına sürülmüş, insanın gözüne batan parlak kırmızı oje dikkatimi dağıtıyordu. Kim olduğumu ve başımdan geçenleri tamamıyla bilmesine rağmen bana karşı temkinli davranmadı. Benimle normal biriymişim gibi konuştu. Birdenbire ona kanım kaynadı.

Bir kitap yazacaksam bunun Hayalet Adam hakkındaki ilk kitap olmayacağını açıkladı. Zaten piyasada onun hakkında bunun kadar yaratıcı bir isimle bir kitap vardı: *Hayalet Adam Dosyası*. Stephen Ardle adlı bir gazeteci tarafından yazılmış ve Ekim 2002’de yayımlanmıştı. O kitabı hiç okumamıştım ama Bernadette okumuştı ve yeni bilgiler açısından pek az şey sunduğunu söyledi.

Ardle ilk olarak *Irish Examiner*'da suç muhabirliği yapmıştı, kitap temelde adamın gerçek zamanlı olarak olay hakkında yazdığı makalelerin derlemesiydi. (Ardle 2012'de vefat etti.) O zamandan beri bu tür yazılar sürüp gitmişti. Şimdi artık olayla ilgili kendi hikâyem etrafında örülü tamamlayıcı kitabı yazma fırsatına sahiptim.

Yüz ifadem kuşkulu yaklaşımı ele veriyor olmalıydı.

Bernadette, "Şöyle düşün," dedi. "Evet, bir yarayı yeniden açıp ortaya çıkan her şeyi sayfalara dökmek zorunda kalacaksın. Bunların hepsini yeniden yaşamaya mecbur olacaksın. Ancak sadece bir kez. Sonra bitmiş olacak. Ayrıca yazmak son derece tedavi edici olabilir. Sana yardımcı dokunabilir. Üstelik bize gerçeği anlatırken her şeyi anlatmana gerek yok. Sayfalara döktüğün şeyler okura hikâyenin tamamı gibi hissettirdiği sürece istediğin kadarını kendine saklayabilirsin. Ancak dikkate alman gereken bir şey var. İnsanlar artık gerçek suç kitaplarını sadece okumuyor, onları *inceliyorlar* da. Daha fazlasını bulmaya çalışıyorlar. İnternet yayınlarını dinliyor, toplantılarda buluşuyor ve fikir alışverişinde bulunuyorlar." Bernadette parmaklarını bilgisayar klavyesinde yazı yazar gibi oynattı. "Geceleri saatler boyu internet başındalar. Koltukta oturan hafiye ordusu. Birisi bu adamın kim olduğunu biliyor *olmalı*. İnsanlar değişir. İlişkiler biter. Vicdani duygular yükselir. Olay hakkında bir kitap ilgiyi yeniler. Birkaç hatırayı canlandırır. Bu olay hakkında *senin* tarafından yazılacak bir kitap *herkesin* dikkatini çeker. İşleri daha ileriye götürebilir. Pekâlâ sonunda onun kim olduğunu, *nerede* olduğunu bulabiliriz. Bu, o

alçağın tutuklanmasını sağlayabilir çünkü bu noktada, hayatım, işi yürüten Garda olmayacak.”

Onu bunları söylemeye hazırlayanın ortak arkadaşı-mız olduğundan kuşku yok. Eglin ilk deneme yazımı yayımlamaya beni ikna eden şeyin o adamı yakalama fikri olduğunu biliyordu. Şimdi de Bernadette kitabı yazmayı kabul etmem için aynı yemi sallıyordu. Fakat bu söylediklerinin yanlış olduğu anlamına gelmiyordu.

O gün ebeveynlerim ve Anna öleli on dört yıl olmuştu ve bunun için hiç kimse cezalandırılmamıştı. Bunu ne zaman düşünsem içimde kor gibi yanarak kabaran öfkenin gözyaşlarıyla, kelimelerle ya da daha beter bir şeyle dışarı taşmaması için yumruklarımı sıkıp dudaklarımı ısırarak geçmesini beklemek zorunda kalıyordum. Fakat ya bu öfkeyi kullanırsam? Onu dönüp doğrudan geçmişimle yüzleşmek, yakından incelemek, bu kitabı yazmak için ihtiyaç duyduğum cesarete yönlendirirsem? Ya sonunda yakalandığı için artık bunu hissetmek zorunda kalmazsam da bunun yerine o adamın yaptıklarını düşünerek çürüyüp gebereceği karanlık, küçücük bir hücrede hayatının kalan günlerini nasıl geçireceğini düşünebilirsem?

Bernadette'e, “Ama bir sorun var,” dedim. “Detaylarla ilgili.” Hayatım boyunca sadece ailemin uğradığı saldırıdan değil, diğerlerinden de kaçınmak için elimden geleni yaptığımı ifade ettim. Bu yüzden sadece en büyük saldırıları biliyordum. Tüm çabalarım rağmen bir şekilde kendini bana duyuran saldırıları... Tesadüfen öğrendiğim... Bir de banyoya kendimi kilitlediğim

o gecenin ta kendisi. Sesler duymuştum ve sonrasına şahit olmuştum ama bunun ötesinde...

Hayalet Adam'ın saldırdığı o gece ve diğer dört gecede olanları tam olarak öğrenmenin üstesinden gelebileceğime emin olmadığımı söylüyordum ama Bernadette beni yanlış anladı. Olanları öğrenmek için nasıl bir yol izleyeceğimi sorduğumu sandı. Masasındaki telefona uzandı.

Hattın diğer ucunda birinin telefonu bir, iki, üç kez çalarken bana, "Suç romanları yazarlarımızdan biri emekli bir Garda müfettişini danışman olarak kullanıyor," dedi. "Kadın benim bir arkadaşım. Emekli Garda müfettişi arkadaşşıma kiminle konuşmamız gerektiğini söyler, biz de onlarla en kısa zamanda bir toplantı yaparız."

İlk toplantımız öncesinde Edward Healy hakkında tek bildiğim bir dedektif olduğu ve Hayalet Adam hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorsam onunla konuşmam gerektiği idi. Bir salı sabahı erken saatte Cork'taki Imperial Otel'in lobisindeki kafede, Lafatette'te, bir görüşme ayarladık. Bir gece önce, Google'da onun fotoğraflarına bakmıştım. Çıkan ilk fotoğraf onu bir yarışma sonunda madalyayla gururlu bir poz verirken gösteriyordu. Kızıl saçları, burnu boyunca uzanan çilleri vardı. Onu hemen tanıdım. Edward Healy, o Çilli Adam'dı. Bu bizim ilk görüşmemiz olmayacaktı. On dört yıl sonra ikincisini yapıyorduk.

Ed –şimdilerde ona böyle diyorum ve başka bir isimle hitap etmek garip geliyor– kokpitten çıkmış, uçaktan

inen yolcularını uğurlayan bir uçak pilotuna benziyor: sıcakkanlı, cana yakın ama aynı zamanda öz güven sahibi ve saygı uyandıran biri. Çocuksu bir yakışıklılığı var. İş arkadaşları onunla gittikçe gençleştiğine dair şakalaşıyorlar, gördüğüm fotoğraflara dayanarak buna ben de katılıyorum. Altı yıl önce yaklaşık kırk yaşına girdiği günlerde yaşadığı sağlık korkusu onu içki ve sigarayı bırakmaya ve –onun deyimiyle– lezzetli şeyler yemeye zorlamış. Artık boş zamanlarını doğa yürüyüşleri yapmak, vejetaryen yemek kitaplarından yemekler pişirmek ve mevsimi geldiğinde Fountaintown'da denize girmekle geçiriyor. Kötülükle dans etmiş biri gibi görünmüyor. Hayalet Adam davasına öncülük eden bir uzmana benzemiyor. Ancak bunu yaptı ve yapıyor. Üstelik dahası var. O, Hayalet Adam'ın ezeli düşmanı.

Bu, Ed için herhangi bir olay değil. Bu o olay, onun takıntısı. İşine bağlı bütün dedektiflerin aklından çıkmayan, gece uykularını kaçıran 'çözülmemiş' olay. Ed üst rütbelere yükselmeyi bile bırakmıştı, zira çavuştan yukarı bir rütbeye yükselmek onu bu soruşturmadan uzaklaştıracaktı. Takıntısının bedelini özel hayatıyla ödedi. Bu kadar fedakârlıktan sonra Hayalet Adam'ı bulana kadar durmayacağına kendi kendine yemin etmiş ama başaramamıştı. Çünkü yaklaşık on beş yıldır soruşturma dosyasına eklenecek hiçbir şey çıkmamıştı. Zaman tükeniyordu.

O sabah kafede bütün bunları bilmiyordum ama Ed'in benimle görüşme hevesinin biraz rahatsız edici olduğunu çok açık bir şekilde hatırlıyorum. Bana hastanede

sorular sorduğunu hatırladı ve o zamandan beri nasıl olduğum, hayatımı nasıl geçirdiğim gibi nazik sorularla hâl hatır sordu. Makalemi okumuştı, bu konu üzerine bana tavsiyelerde bulundu. Kitap yazma fikrimi hoş karşıladı ve elinden gelen her şekilde bana yardımcı olacağına dair güvence verdi. Ancak sohbetimiz onun için huzursuzluk ve açıkça belli olan bir sabırsızlık zemininde geçti. Benimle o anları, o geceyi konuşmak için *ölüp bitiyordu*. Ona verebileceğim bir şey olabileceğine dair taşıdığı ümit dalgalar hâlinde kabarak kendini açık bir şekilde belli ediyordu. Yapabildiğim ilk anda, yara bandını hızla çektim: *Ondan* bilgi almak için orada olduğumu, verebileceğim bir şey olmadığını ona söyledim.

“Hatırlamıyorum,” diye açıkladım. “Demek istediğim, hatırlamaya değer bir şeyim yok... Banyodaydım. Çoğunlukla sadece sesler duydum. Sonrasında gördüklerim... çok azını biliyorum. Seninle konuşmak istememin sebebi bu. Neler olduğunu öğrenmek istiyorum. Benim evimde ve diğerlerinde. Ya da en azından bunu istediğimi sanıyorum.”

Kuşluk vaktiydi ve kafede sadece birkaç masa doluydu. Ed konuşmamıza nehrin karşısında Anglesea Caddesi’nde bulunan, birkaç dakikalık yürüyüş mesafesindeki Garda bölge merkezinde devam etmemizi teklif etti. Orada tek bir çözülmemiş vakaya bakan, tek kişilik gayri resmî bir faili meçhul ekibine, yani kendisine ait küçük bir ofis olduğunu söyledi.

Kapalı, bulutlu bir gündü ve hava sanki her an yağacakmış gibiydi. Ed'e ısınıyordum ama içimde dönüp duran şüphe hissi tamamen rahatlamamı engelliyordu. Hata mı yapıyordum? Bilmek istemediğim, unutamayacağım bir şey mi bulacaktım? Ed'in zamanını boşa mı harcıyordum? Muhtemelen huzursuzluğumu hissedererek bana bu kitapla maksadımın ne olduğunu sordu. Bunu açık bir şekilde ifade edebilirdim: Bu kitapla o adamı yakalamak istiyorum. Bernadette'in koltuk hafiyeleri hakkında söylediklerini tekrarlardım, o da başıyla onaylayarak buna katıldı. Birisi bir şey biliyor *olmalı*, dedim. Kitabı okuyup adamın yaptıklarının, sebep olduğu acıların boyutunu, ne kadar tehlikeli biri olduğunu anlarılarsa... Şey, belki vicdanları onları telefonu kaldırıp Garda'yı aramaya zorlardı.

Ed buna yüzünü ekşitince yanlış bir şey söylediğimi anladım. Elini uzatıp beni durdurdu, rıhtımda hafif yeşilimsi Lee Nehri'nin üzerinden karşı kıyıdaki görkemli belediye binasına bakan bir bankın yanında durduk.

Nazikçe, "Şimdiden söyleyeyim," dedi. "Kimliğini tespit etsek ve onu bulup getirsek bile bir itiraf olmadan ceza alması imkânsız olacak." Hayalet Adam beş feci eylemde bulunmuş ve bunların ikisi esnasında cana kıymıştı. Ancak hiçbirinde geride kendisine ait bir iz bırakmamıştı. İşlenen suçlarla birini ilişkilendirmek için hiçbir fiziki kanıt yoktu. "İnsanlar televizyonda görüp parmak izlerine sahipsek bunları hemen bilgisayardan geçirip sahibiyle eşleştirebileceğimize inanıyor ama öyle bir şey yok. Öncesinde eşleşecek parmak izlerini de toplamış

olmamız gerekiyor. Bu olayda elimizde bir parmak izi bile yok. Ayrıca bu durum bu olaydaki her türden delil için geçerli. DNA... Dokular... Tanık ifadeleri... Hatta araç hareketleri... Plakalar, lastik izleri, bu türden şeyler... Biri bizi arayıp isim verse ve doğruca adamın evine gidip onu yakalasak bile doğru kişiyi yakaladığımızı nasıl ispat edeceğiz? Ondan alacağımız örnekleri hangi delille karşılaştıracacağız? Telefon aramaları olmasaydı beş suçun hepsinin aynı kişi tarafından işlendiğini bile bilmeyecektik.”

Karşı çıkan bir ifadeyle, “Yani bana boşuna uğraşma diyorsun,” dedim.

“Eğer amacın bu adamın kim olduğunu bulmaksa bunu başarabilirsin diyorum. Ancak bununla yetinmek zorunda kalabilirsin. Hüküm giymesini ve yaptıkları için cezalandırılmasını sağlayabilme ihtimali neredeyse piyangoyu tutturmakla aynı seviyede. Bu yüzden eğer hüküm giymesi gerekiyorsa, seni tatmin edecek şey sadece buysa...” Ed iç geçirdi. “Bu kitabı yazmanı istiyorum ama ihtiyacın olan buysa, bunu elde edemeyeceğini çok açık bir şekilde söylemeliyim. Kendisi itiraf etmediği sürece... Ama geçen onca yılın ardından ve fiziksel kanıt olmadan bunu yapma ihtimali neredeyse hiç yok. Tabii o da adamı *bulursak*...”

Onu anladığımı söyledim ama içim kaynıyordu. Hep sorunun Garda'nın onu bulamaması olduğunu, adamı bulmanın otomatikman hapse girmesi anlamına geldiğini farz etmiştim. Emin adımlarla ilerlediğim bu mihenk noktasını kaybetmek beni amaçsız bıraktı ve kafam

çok karıştı. Ancak Ed'e yoluma devam etmek istediğimi söyledim. O anda başka ne yapacağımı bilmiyordum.

O günden önce Anglesea Caddesi'ndeki karakola hiç girmemiştim, iç mekânı beni şaşırttı. Dışardan bina alelaide, dört köşe bir blok gibi görünüyordu. Ancak bol ışıklı iç avlusu ve çıplak taş zemini ona büyük bir katedralin saygı dolu sessizliğini bahşediyordu. Ed'in "ofisi" öyle *değildi*. İçine bir masa tıklmış, kullanılmaz hâle gelen bilgisayar donanımlarının konulduğu bir depoydu. Tavan kaplamalarına yayılmış lekeler vardı ve bir köşede tozlu, boş bir su sebili duruyordu. Sandalyeler plastik, birbiriyle uyumsuz ve rahatsızdı. Ed yine ikimiz için kahve getirdi ama en iyimser ifadeyle içeriği kafede içtiğimizden epey uzaktı.

Bir çekmeceye uzandı ve kalın bir karton dosyayı aramızdaki masanın üzerine pat diye koydu. Kapağının üstüne leş gibi bir OPTİK Operasyonu etiketi yapıştırılmıştı. Sanki dosya bir tür titreşim yayıyordu, oda âdeta bununla doldu. Saflıkla bunun gerçek dosya, bilgilerin tamamı olduğunu düşündüm. Aslında bu sadece Ed'in kolayca ulaşmak için elinin altında bulundurduğu beş saldırının kısa özetiydi.

Sonraları, diğer bilgilerle birlikte ele alarak açıklaması için yanımda Ed'le, kutular dolusu Optik Operasyonu dosyasının üzerinde çalışacak, belgeleri okuyacaktım. Grand Parade Caddesi'nde bulunan Cork Merkez Kütüphanesi'ndeki kaynaklara başvurarak olay hakkında bulabildiğim yayımlanmış her makaleyi dikkatle inceleyerek bitmek tükenmek bilmeyen günler geçirecektim.

Sağ kalanlarla görüşecek ve yaşadıkları kişisel dehşetin acı verici detaylarını dinleyecektim. Hatta sonunda bazı suç mahalli fotoğraflarına bakacaktım. Ancak bu daha başlangıçtı, ilk gündü ve Ed bana Hayalet Adam'ın işlediği beş suçun her birinin gizlilik gerektiren bilgilerden arındırılmış genel özetlerini yavaşça anlatırken yapabildiğim tek şey kendime hâkim olmaktı.

Henüz benimle basında yayımlananların ötesinde bir şey paylaşma iznine sahip değildi; bu izin, tıpkı Ed gibi o adamın yakalanmasını isteyen amirinden daha sonra gelecekti. Bu nedenle o an için sadece ana başlıklar üzerinde yoğunlaştı. O sırada amacı Hayalet Adam'ın ne olduğunu ve o gece bizim eve gelmeden önce neler yaptığını anlamamı sağlamaktı. En kötüsünün bizim evimizde olanlar olduğunu söyleyerek başladı.

Bana Carrigaline, Bally Yolu'ndaki O'Sullivanlardan bahsetti. Covent Court'taki Christine Kiernan'dan. Fermoy'daki evde yaşayan Linda O'Neill'dan. Westpark'taki Marie Meare ve Martin Connolly'den... Kendi tekerleklerinin altına sıkışan şu zavallı adam, muhtemelen arkasındaki evde karısının da ölmek üzere ya da çoktan ölmüş olduğunu bilerek yavaşça ölmüştü. O gece uymaya çalıştığımda adam aklımdan çıkmamıştı.

Ed'le benim bir sürü cevaplanmamış ortak sorumuz vardı. *Neden bu insanlar? Bu evler? Onları birbirine bağlayan neydi?* Ed kurbanlar arasında bir bağlantı kurmak için her yolu denediklerini, bir kesişme arayaarak titizlikle iğneden ipliğe onların hayatlarını gözden geçirdiklerini ama ellerinin hep boş kaldığını söyledi.

Bağlantıyı bulsa adamı bulacağına inanıyordu. Cork yarım milyonluk bir şehirdi, bakıldığında nüfus çok daha azmış gibi gelirdi. Garda'nın kurbanlar arasında anlamlı bir bağlantı kurmayı başaramamış olması hayli alışılmadık bir durumdu. Normalde bu ölçekte bir nüfus yoğunluğunda, aynı dönemde aynı okula gitmiş iki kişi ya da hatta ailevi bağ gibi *bir çeşit* bağlantı bulurdunuz. Bu pek öyle garip bir şey değildi.

Ben evimizden, Passage West'teki yuvamızdan bahsederken Ed hiç oraya dönüp dönmediğimi sordu. O sabah uğradığımı, Cork'ta olduğumda orada kaldığımı söyledim. Evi satmamış, uzun süredir oturan kiracılar birkaç yıl önce taşındığından beri başka birine kiralamamıştım. Bunun yerine, arada sırada kendim kalmaya başlamıştım.

"Bunun kulağa tuhaf geldiğini biliyorum," dedim, "ama bir şekilde hoşuma gidiyor. Orası hepimizin birlikte olduğu yerd. Bir gece dışında tüm hatıralarım güzel. Orada olduğumda kendimi onlara yakın hissediyorum."

İnsanlara bunu söylediğimde hep aynı tepkiyi alıyordum: iğrenme. Ailemin *katledildiği* evde kalmak mı? Ne türden bir sapık *bunu* yapmak isterdi?

Fakat Ed'in tepkisi farklı oldu.

Bana oraya gidebilir miyiz diye sordu. Birlikte. Hemen.

Jim'in uykusu artık tamamen açılmıştı.

O Gece

Passage West, nüfus: 6.000, Cork Rıhtımının batı yakasında bir liman kasabasıdır. Şehirden gelirken daha Tidy Towns komitesi tarafından dikilen PASSAGE WEST'E HOŞ GELDİNİZ tabelasına bile varmadan sağa dönüp bizim sokağımıza girerdiniz, evimiz sizi kasaba merkezinden bütünüyle uzak tutardı. Çatı katı olan, verandalı bir kır evinde yaşıyorduk. Özünde evimiz asıl evin aynısı olarak inşa edilmiş bir başka yapı eklenerek genişletilmişti. İki yapı eve tuhaf bir V şekli veren açıyla birbirine uç uca yapışıktı. Gevşek çakıl döşeli garaj yolunun sonunda, arsanın tam merkezine oturtulmuş evimizle birlikte dört dönüm arazimiz vardı.

Benim arabayla gitmeyi önerdim ama Ed kendi arabasıyla gideceğini söyledi. Bunun üzerine yolda rehberlik yapmayı teklif ettim ama sonrasında evin nerede olduğunu gayet iyi bildiğinin farkına vardım. Birkaç dakika arayla vardık. Sanırım bunca yıl boyunca böylesine dokunulmadan, değişmeden kalmış olması onu şaşırttı. Bunda özel bir kasıt yoktu. Bir anıt mezar inşa etmiyordum, sadece bir şeyleri değiştirmek için henüz bir girişimde bulunmamıştım.

“Haydi onun adımlarını izleyelim,” derken kendime şaşırdım.

Dışardan, arka kapıdan başladık. O gece ve muhtemelen önceki gece kilitlenmemişti. Bütün bu bölge kapıların kilitlenmediği, araba anahtarlarının kontakta bırakıldığı, tüm komşuların evde olmadığını bildiği bir yerdi – ya da en azından o sıralarda, *o âna kadar* öyleydi. Hayalet Adam'ın eve nasıl yaklaştığını ya da hangi yönden geldiğini veya evinden buraya gelirken nasıl bir yol izlediğini kimse bilmiyordu. Sanki öylece ortaya çıkmıştı. Karanlığın ete kemiğe bürünmüş hâli gibiydi. Tamamen gölgelerden oluşan gerçek bir hayalet adamdı.

Kıyafeti bunu yapmasına yardım etmişti. Ed, Alice O'Sullivan, Christine Kiernan ve Linda O'Neill'in uğradıkları saldırılara dair beyanlarına dayanarak evimize geldiğinde üzerinde muhtemelen ne olduğunu tarif etti. Baştan aşağı siyah kıyafetler, siyah eldivenler, siyah kar maskesi... Alnına bağlı bir el feneri olmalıydı, başa takılan lastik banda tutturulmuş bisiklet feneri gibi bir şey... Bütün saldırılarında kullanmamıştı ama bazılarında takmıştı. Üzerinde bir yerde bıçak ve muhtemelen tabancası vardı ancak tabancası varsa bile hiç ateş etmemişti. Ed, evimizin çevresindeki arazinin dışında, gölgelerin ötesinde adamın Seri Katil Kılığı'nın ters etki yaratacağına işaret etti. Bu kılık dikkat çekmesine neden olurdu. Bu da yaklaşırken durup o kılığa büründüğü bir nokta olduğunu akla getiriyordu. Arka kapının önünde dururken Ed, "Muhtemelen burasıydı," dedi.

Gündüzdü, Ed açık tenli, çilli ve cılız yapılıydı ama bir anlığına karşımda maskesini indirip arka kapının

koluna uzanan siyah kıyafetli bir adamın görüntüsü belirdi. Soğuk olmamasına rağmen ürperdim.

Ed bana, “Hazır mısın?” dedi. Evet anlamında başımı salladım, aslında hazır değildim, hem de hiç...

İçeri girdik.

Soruşturmayı yürütenler Hayalet Adam'ın aileme saldırısını sabaha karşı üç ile dört arasında bir zamanda gerçekleştirdiğini tahmin ediyor. Bu ağırlıklı olarak benim sabah 4.10'da 999'u aramama dayanıyordu. Bir de annemle babamın cesetlerini incelemeye gelen patoloğun bulgularına... Aynı zamanda mutfakta buldukları öğelerden adamın üst kata çıkmadan önce orada zaman geçirdiğini biliyorlardı ama ne kadar olduğunu söylemek imkansızdı. Her zamanki gibi arkasında hiçbir fiziksel kanıt bırakmamıştı, daha da ileri giderek kahve içtiği fincanın ağzına annemin lavabonun yanında tuttuğu çamaşır suyundan püskürtmüştü. Ed'le birlikte mutfaktan salona geçtik.

Üst kattaki yatak odalarına çıkmadan önce merdivenlerin ucunda duraksayıp benden mümkünse bildiklerimi ona anlatmamı istedi.

Sıralı şekilde her şeyi hatırlamıyorum, sadece anlık şeyler... Ancak yıllar geçtikçe parçaları bir araya getirip düzgün bir sıraya koydum. Şimdi film değişken ve geçişler sert olsa bile az çok baştan sona hatırlıyorum.

Ed'e bunun bir dizi fotoğraftan film çekmeye benzediğini belirttim. Bütün kritik anlar var ama bunları bağlayan dokular kayıp. Bu anı ortaya çıkmıyor, titreşip kalıyor.

Gece yansı tuvalete gitme ihtiyacıyla uyandım. Normalde bunu hiç yapmazdım ama kimseye çaktırmadan bir kutu Club Orange içeceğini yatağıma götürmüştüm. Anna'yla paylaştığımız odanın kapısı kapalıydı. Bunu, kapının kapalı olduğunu değil içerisinin karanlık olduğunu hatırlayabildiğim için biliyorum. Bu şekilde olmasından hoşlanıyordum. Anna'nın fişe takılan ve uyuyana kadar açık kalan küçük bir gece lambası vardı ama her gece yatmak için yukarı çıktığımda ilk iş onu fişten çekdim. Eğer kapı açık olsaydı koridordan gelen ışık odayı aydınlatırdı ve ben de bir şeylerin farklı olduğunu anlamış olurum.

Parmak uçlarımda yatak odamdan banyoya gittim. Bu ancak birkaç saniye süren bir yolculuktu, banyo hemen yandaydı. Ana aydınlatma düğmesi dışardaydı ama gece esnasında ebeveynlerim aynanın üstündeki daha küçük ışığı açık bırakırdı. Banyo kapısını arkamdan olabildiğince yumuşak bir şekilde kapattım. Anahtar kilitteydi ama tıkırtı sesi çıkaracağından çevirmedim. Gecenin o saatinde bunu bastırarak başka bir ses olmadığında yüksek bir gürültü kopartacağını tecrübelemekten biliyordum. Aynı sebepten sifonu da çekmedim.

Garip bir ses duyduğumda daha külotumu yeni çekmiştim. İlk aklıma gelen astım krizi oldu çünkü bu bana birkaç ay önce beden eğitimi dersinde kriz geçiren bir kızın çıkardığı, nefesi tıkanmışa benzeyen sesleri hatırlattı. Anna kötü bir rüya görüyor diye düşündüm.

Ayak sesleri dışardaki sahanlığı geçerken elim kapının kolunda ama indirmeden durduğumu hatırlıyorum.

Sesler soldan sağa, ebeveynlerimin odasına doğru benden uzaklaşıyordu. Tanıdık olmayan bir ritme ve ağırlığa sahiptiler.

O anda aklımdan evimizde aile üyelerinden başka birinin olduğu düşüncesinin geçtiğinden şüpheliyim. Bir yabancının evimde olması ihtimali aklımın ucuna dahi gelmezdi.

Ancak yine de *bir* şey beni olduğum yerde tuttu. İçten gelen bir dürtü. Birkaç dakika sonra aynı his beni kapıdaki anahtarı çevirip aynanın üstündeki ışığı kapatan kordonu çekmeye, karanlıkta saklanmaya itti.

Hiç çığlık ya da haykırış yoktu. Tüm duyabildiğim alçak sesli mırıldanmalar ve bundan muhtemelen birkaç dakika sonra gelen anlayamadığım iniltilerdi. Bunu sert bir düşme sesini andıran patırtılar izledi. Bir noktada babamın *hayır* diyen sesini duyduğumu sandım, sadece bir kez, sanki *lütfen hayır* gibi. Bir boğuşma, halı kaplı zeminin üzerinde bir hareketlenme de olmuş olabilir.

Ebeveynlerimin yatak odasında olanlar hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ancak bu konuda da içimde *bilmemem gerektiğine*, bunun kötü, yetişkinlere has ve korkutucu bir şey olduğuna, benim için en iyi planın tam olarak bulunduğum yerde kıpırdamadan bekleyip onlara uyanık olduğumu fark ettirmemek olduğuna dair şiddetli bir his vardı.

Anna'yı düşündüm mü, bilmiyorum. Düşündüysem de onun mışıl mışıl uyuduğunu sanmışımdır.

Dakikalar geçti. Tuhaf sesler kesilince dışarıyı duymaya gayret ederek kulağımı kapıyla çerçeve arasın-

daki boşluğa dayadım. Boğuk ve uzaktan gelen bir şeyler duyabildiğimi düşündüm. Fakat bunun ne tür bir eyleme karşılık geldiğini anlamadım. Dürüst olmak gerekirse bunu hayal etmediğimden, bunun sadece iyice dikkat kesilip dinlediğinizde duyduğunuz beyaz gürültü olmadığından tam emin değildim. Korktuysam bunu kafa karışıklığıyla karıştırdım. Belki de bu hataya kasten düşmüştüm, kendimi korumak için. Ancak ne düşünmüş, ne hissetmiş ya da ne duymuş olursam olayım banyoda kaldığımı biliyorum. Burnumu kapıya dayamış dikiliyordum. Elim anahtardaydı. Bekliyordum.

Birden sahanlıkta ayak sesleri belirdi. Sağdan sola hızla geçiyordu. Merdivenlere doğru...

Babamın ayak sesleri olmalı diye düşündüm. Anahtarı çevirmeye yeltendim.

Ama sonra sahanlığı geçen, *yine* babamınkilere benzeyen başka ayak sesleri duydum.

Donup kaldım.

Dışarıda kim vardı? Ne yapıyordu?

Kesik ve acı bir çığlık geldi. Çok hafif bir ses, tıpkı buzda kayıp da ayaklarınızın yerden kesileceğini sandığınızda çıkardığınız gibi. Bunu bir dizi patırtı gürültü izledi ve bir şekilde bu sese denk düşen hareketin ne olduğunu tam olarak biliyordum: Birisi az önce merdivenlerden aşağı yuvarlanmıştı.

Yüksek sesli, acı dolu bir inleme oldu, sonrasında başka ses gelmedi.

Ardından bir şey olacak, sessizliği bozacak diye ne kadar beklediğimi bilmiyorum. Fakat bir şey olmayınca

banyodan çıktım. Anahtarı çevirirken yüzümü ekşittiğimi hatırlıyorum. Çünkü tıkırtısı bana bir siren sesi kadar yüksek gelmişti. Kapıyı açtığımı hatırlıyorum. O sırada dışarının karanlık olduğunu anımsıyorum, ben banyodayken bir ara sahanlıktaki tavan ışığı kapatılmıştı.

Fakat alt katta açık bir ışık vardı. Ona doğru ilerledim.

En üst basamağa gelip aşağı baktığımda, birinin merdivenlerin dibinde iki büküm yattığını gördüm. Işık onu merhametsizce aydınlatırken diğer her şeyi gölgede bırakıyordu. Sahne ışığı gibi geldiğini hatırlıyorum ancak elbette öyle olamazdı.

Babamın bedeni merdivenlerin en alt üç basamağına yayılmıştı. Başu duvara dayalıydı, ayakları trabzana dolanmışa benziyordu. Her yanı tuhaf biçimde harap ve normal hâline aykırı görünüyordu. Ona seslendim ama cevap vermedi. Ona doğru gitmeye başlayarak bir iki basamak indim ama vücudunun duruşunda, hareket-sizliğinde garip gelen bir şey vardı... Çok korkmuştum. Aşağı inmek yerine geri dönüp annemi uyandırmak için ebeveynlerimin yatak odasına koştum.

Anna'yla paylaştığımız odanın kapısı o an kapalıydı, öyle sanıyorum fakat emin olamıyorum.

Aşağıdan gelen ışık sahanlığın bu köşesine ulaşmıyordu, bu yüzden ebeveynlerimin odasının eşiğinden geçerken karanlıktaydım ve yolumu ezberden buluyordum. Annemin komodinine çarpacağımı bilerek ileri doğru yürüdüm, bundan birkaç santim sonrası yatakta onun yattığı taraftı. Sanırım onun adını fısıldadım, ardından sesimi yükselterek söyledim, sonra da seslendim. Ce-

vap yoktu. Tuhaf bir koku vardı. Tam yatağa ulaştığım sırada ayağım ıslak ve yapışkan bir şeye değdi.

Yorganı yoklamaya başladım, yakalayıp sallamak için bir kol bulmaya çalışıyordum ama ellerimle aynı ıslak ve yapışkan maddeyi hissedince durdum. Elimle havayı yarar gibi hareketlerle gece lambasını arayarak sola doğru uzandım. Bulduğumda abajurun altındaki açma düğmesini yokladım. Bastım. Aniden yanan ışıktaki yorganın yatak başına kadar çekildiğini ve her yerde kan olduğunu gördüm. Yorganda, duvarlarda, abajurda...

Düğmeye tekrar bastım, oda yeniden karanlığa gömüldü.

Hepsi bu.

Sonrasında sadece yanıp sönen ışıklar, açık saçları omuzlarına dökülmüş büyükannem, yanlış odalar, içimde birinin paslı, körelmiş bir şeyle oyarak açtığı bir delik, sonsuza dek orada kalacak bir boşluk var.

Jim kurşun kalemini alıp hatalı ya da asılsız olan cümlelerin altını çizerek son birkaç sayfayı yeniden gözden geçirdi. Ardından “*Hepsi bu*” kelimelerini daire içine aldı ve yanına *Öyle mi? Gerisi nerede???* diye yazdı.

Eve gerçekten böyle mi hatırlıyordu?

Yoksa bilerek yalan mı söylüyordu?

Bütün bunları Ed'e anlattıktan sonra söylediklerimden sorumluluk kabul etmeyeceğime dair ikazda bulundum: Bana güvenemezsin. Bunlar olduğunda sadece on iki yaşındaydım. Hâlâ banyodayken bile beynim sağ kurtulmama hazırlanıyor, birazdan göreceğim korkunç şeyleri göndermek için belleğimdeki en derin mahzeni açıyordu. Mahzenin kapasitesi dolmaya başladığında bazı şeyler dışarı taşıtı. Bir çocuğun zihnindeki travmanın etkilerini bu şekilde anlamıştım. O gece, parçaları eksik bir yapbozdu ve bazı kısımlarının yanlış bir araya getirildiği aşikârdı.

Mesela büyükannemi mutfaktaki telefonda aramıştım ama babamın cesedinin üstünden atlayarak alt kata inmemi içeren yolculukla ilgili aklımda hiçbir anı yoktu. Büyükanneme ne söylediğimi bilmiyorum, ayrıca 999'u aradığımı hatırlamıyorum ama aramışım. Kaydı var. Kendi yatak odamıza gittiğimi hatırlamıyorum ama Anna'nın yatağın kenarından sarkan elini, kısa kesilmiş, acemice kırmızı ojeyle boyanmış minik tırnaklarını hatırlıyorum. İçeri girmediysem nasıl görmüştüm? Nasıl olur da hiç haykırış ya da çığlık olmamıştı? Bu olaylar arasında ne kadar zaman geçmişti? Neden Hayalet Adam beni sağ bırakmıştı?

Konuşmayı bitirdiğimde Ed uzun süre sessiz kaldı. Ardından bana o gece olanlarla ilgili Garda'nın ne düşündüğünü anlattı. Bana gösterebilmesi için üst kata çıktık.

Hiç kimse olayların kesin sıralamasından emin olamazdı ama bir soruşturmacı bakışıyla ilk Anna'nın öl-

müş olması mantıklı geliyordu. Hayalet Adam onu kendi yastığıyla boğmaya çalışmış ve biraz gecikmeyle de olsa başarmıştı. Hastaneye kaldırıldığında komadaydı ve hiç uyanamadı.

Bizim yatak odamız üst kata çıktığınızda karşınıza çıkan ilk odaydı, onun ilk gireceği oda. Ed'le birlikte kapının eşiğinde duraksadık. Artık odada hiç yatak yoktu ama o sıralarda Anna'nın yatağı odaya girdiğinizde tam karşıda, pencerenin altındaki duvara dayalıydı. Benimki onun karşı tarafında, kapının arkasındaydı.

Bunu söylememin ardından Ed bana anlamını gayet iyi bildiğim bir bakış attı. Bana zaten bildiğini, suç mahallinde bulunduğunu, saatler boyu hiç durmadan fotoğrafları incelediğini hatırlatan bir bakış... Muhtemelen Ekim 2001'de evimin nasıl görüldüğünü benden daha iyi biliyordu.

Ebeveynlerimin odasına geçtik, yine eşikte durduk. Yatak odalarına girmeye pek niyetim yoktu. (Evde kaldığım zamanlarda alt katta, eskiden babamın ofisi olan odada uyuyordum.) Bu oda boştu ama kiracılar yeşil üstüne pembe çiçekli, cafcacflı duvar kâğıdı kaplamışlardı. Kalorifer peteği de yeniydi ama eskisiyle aynı yere yerleştirilmişti. Ed eliyle işaret edip babamın bağlandığı yerin orası, peteğin altındaki boru olduğunu söyledi. Bunu, boruda buldukları parçalanmış mavi ipten biliyorlardı.

Ed, babamın kendini oradan kurtarmayı başardığını ama el ve ayak bileklerinin hâlâ bağlı olduğunu söyledi. Eğer merdivenlerden düştüyse muhtemelen sebebi buydu. Düşmesinin ölümüne yol açmasının sebebi de buydu;

çünkü düşüşünü yavaşlatmak için kollarını kullanamamıştı. Bağlar olmasa muhtemelen yaralanıp berelenir, en kötü ihtimalle kolunu ya da bacağını kırardı. Ancak bağlı olduğundan boyun bölgesinde omuriliği kırılmıştı. Evde sadece tek telefon vardı, sabit hatlıydı ve mutfağımızdaydı. Tahminen ona ulaşmaya çalışıyordu.

Annem yatakta yüzükoyun hâlde, yorgan başına çekilmiş vaziyette bulunmuştu. On dört kez bıçaklanmıştı, çoğunlukla da sırtından ve omuz bölgesinden. El ve ayak bilekleri tıpkı babamınki gibi bağlanmıştı ama Hayalet Adam onu yatakta tutmak için ya kaba kuvvetini ya bıçağını ya da belki de tabancasını kullanmış olmalıydı. Ona tecavüz etmişti. Bunu düşünmeye katlanamıyorum. Bu paragrafı okuyamıyorum bile.

Ansızın çıkıp alt kata, mutfağa gittim. Ed de peşimden geldi. Bir bardak musluk suyu içip ardından çay için su ısıtıcısını açtım. Konuşabileceğimden emin değildim. Son on dakika, olay olduğundan beri bu evde olanlar hakkında düşündüğüm en uzun süreydi.

Sersemlediğimden, ateş bastığından ve dizlerimin beni taşıyacağına güvenmediğimden tezgâha dayanarak Ed'e döndüm. Onu buzdolabının yanındaki duvara asılı telefona bakarken yakaladım. Aynısı değildi ama yeni modeli aynı yere asılmıştı.

"Bizi hiç aramadı," dedim. Ed'e baktım. "Değil mi?"

Saldırı gecesinde rahatsız edici telefon aramaları yapıldığını hatırlamadığımı söylemiştim ama bu, yapılmadığı anlamına gelmezdi. Telefonları açmam yasaktı,

yani bu tarz aramalar yapıldıysa annem cevap vermiş olmalıydı. Ya da sadece unutmuştum.

Ed, “Aramış olabilir,” dedi. “Belki...” Bana 2001’de Optik Operasyonu üyelerinin telefon kayıtlarımızı didik didik ettiğini, evimize gelen bir dakikadan kısa her aramanın izini sürdüğünü anlattı. Soruşturmaya değer dikkat çeken beş tane bulmuşlardı. Bunlar günün çeşitli zamanlarında gelmişti ama her biri Cork şehrinin merkezindeki ya da banliyölerindeki telefon kulübelerinden yapılmıştı. İçlerinden ikisi Patrick Caddesi’ndeki aynı telefon kulübesindendi ama bunun ötesinde herhangi bir uyum, sebep ya da izlenen bir sıra yokmuş gibi görünüyordu. Hiçbiri Hayalet Adam’ın Christine Kieran ve Linda O’Neill’ı aradığı Gal sporları stadyumunun civarında değildi. “Bu, o olabilir,” dedi Ed, “ama hiçbir zaman bilemeyeceğiz.”

Çay fincanlarımızı alıp oturma odasına gittik, Ed koltuğa ben de kanepeye oturdum.

O sırada aklıma gelen başka bir soruyu sordum.

“Bizi aramadıysa,” dedim, “o gece buraya gelenin Hayalet Adam olduğunu nereden biliyorsun?”

“İp,” dedi Ed. “Esas olarak. İlaveten suçun tabiatı, zamanlaması ve yeri. İp medyada hiçbir zaman tarif edilmedi.”

“Yani aslında ardında *bir* şey bıraktı...”

“O marka birçok yerde bulunuyordu. Ülke çapında yüz elliden fazla hırdavatçının stoklarında vardı. Cork bölgesinde ve şehir merkezine iki saatlik mesafede olanların her birini ziyaret ettik ama onlara, ‘Son zamanlarda bu

tür ip alan ya da herhangi bir zaman bolca alan birini hatırlıyor musunuz?’ diye sormaktan başka yapacak bir şeyimiz yoktu. Bir sonuç çıkmadı.”

“Ya bıçak?”

“Bıçak o kadar yaygın değildi ama yine de elimizde sadece hiç saldırıya uğramamış birinin verdiği tarif vardı. Christine Kiernan’nın komşusu... Diğer evlere de aynı bıçağı mı götürdü, bilmiyoruz. Patolog kadının verdiği tarife dayanarak burada, annenin üzerinde kullanılanla aynı olabileceğini söyledi ama...”

“Öyleydi. Öyle yaptı.”

Ed’in yüzü değişti. “Ne demek istiyorsun?”

İp ve bıçağı bulmamdan haberi olmadığının farkına vardım çünkü henüz ona anlatmamıştım. Hiç kimseye söylememiştim. Makalemde yoktu, bunun sebebi yayımlanmasının ve diğer makaleleri okumaya başlayışımın sonrasına kadar önemini fark etmemiş olmamdı. Böylece ona şimdi anlattım. Saldırıdan birkaç hafta önce Anna’yla oynadığımız oyunu... Kanepenin minderini kaldırdığımda ip ve bıçağı gördüğümü... O gecenin aksine bunları ayan beyan hatırlayabiliyordum ve detaylarıyla tarif ettim. Mavi örgülü ipi. Fisher Price oyuncaklarını hatırlatan sarı sapını. Parlayan, tertemiz bıçağı.

Ed ayağa kalkıp birkaç adım attı ve ardından yeniden oturdu. Garda not defterini çıkarttı, çevirerek kapağını açtı ve kalem için elini gömleğinin cebine attı. Söylediğim her şeyi tekrar etmemi istedi.

Başta bu tepkiye şaşırdım. Az önce bana ip ve bıçaktan nasıl bir sonuç çıkmadığını anlatıyordu, öyleyse

onları bir kere görmüş olmamdan neden bu kadar heyecanlanmıştı?

Ama onu ateşleyen bilginin kendisi değil, on dört yıl sonra bu bilgiye gerçekten ulaşmış olmasıydı. Onu heyecanlandıran şey verdiğim bilginin *niteliği*ydi. Bütün bu zaman boyunca bunu biliyordum ama son döneme kadar öneminin farkına varmamıştım.

Onca yıldan sonra bir şeyler hâlâ gün yüzüne çıkabiliyordu.

İşte böylece son saldırısından yıllar sonra en son görüldüğü yer olan tam bu evde Hayalet Adam soruşturmasının yeni bir safhası başladı. Onu zihnimde belki de karısının mutfakta meşgul olduğu, çocuklarının ya da çocukları olmuşsa bu noktada elbette artık büyüdüklerinden, *torunlarının* etrafta koşuşturduğu bir başka evde canlandırdım. Adamı belki de hâlinde memnun, tüm bu yılları yakalanmadan atlattığına, artık kimsenin onu almaya gelmeyeceğine emin, kendini güvende hissederken hayal ettim.

Fakat onun için geliyordum, yanımda Ed'le birlikte. Onu bulmam an meselesiydi.

Altı aydır Centerpoint'te salı günü kadar ağır geçen başka gün olmamıştı. Jim sadece sıkılmamış, üst üste iki gece çok az uyuduğundan bitkin düşmüştü. Vardiyasında zamanını imza etkinliğinde, Jim'in Hayalet Adam'ın öznesi olduğundan habersizken Eve Black'in birkaç santim uzağında durduğunu hayal ederek geçirmişti. Sonrasında tüm gün çalıştığına dair söylediği beyaz yalan ona yine arabasını marinaya çekme fırsatı kazandırmıştı. Bu sefer zamanını biraz kestirmek için kullanmıştı. O kadar birkindi ki başka bir şey yapacak hâli yoktu. Nihayet *-nihayet-* saat altı olmuş ve Noreen'le birlikte şehre inmek üzere yola koyulmuşlardı.

Noreen bir söyleşiden bahsettiğinde arabayla rıhtımda ilerliyorlardı.

"Söyleşi mi?"

"Evet." Noreen yolcu koltuğunun penceresinden dışarı bakıyordu. "Önce söyleşi yapacak, sonra da kitaplarını imzalayacak."

Jim bakışlarını yoldan ayırmadı. "Söyleşi hakkında hiçbir şey söylemedin."

Dükkândaki masaların ve kitap raflarının etrafından dolanan uzun bir insan kuyruğu olacağını, böylece bizzat kendisi oraya varmadan ve kadın onu görmeden önce Eve Black'e uzun uzun bakma fırsatı yakalayabileceğini hayal etmişti. Şimdi bu planı bir kenara atmak ve bunun yerine kadının yüzünün sıra sıra katlanır sandalyelere dönük olacağı, izleyicilere bakabileceği ve isterse her yüzü görebileceği bir görüntü koymak zorundaydı. Son dakika değişikliklerinden hoşlanmazdı. Hazırlıksız yakalanma hissini sevmezdi. Detaylar önemliydi. Hazırlıklı olmak onun için kilit noktaydı.

Jim, saat on ve iki vaziyetinde tuttuğu direksiyondaki ellerinin yerini değiştirdiğinde siyah derinin kendi teriyle parladığını gördü. Ellerini yeniden aynı yere koydu.

“Onunla kim söyleşi yapacak?”

“Bir gazeteci,” dedi Noreen.

“Hangisi?”

“Bilmiyorum.”

“İnternette bak.”

“Oraya gittiğimizde zaten öğrenmeyecek miyiz?”

“İnternette bak.”

Kadın iç geçirdi. “İyi.”

Jim arabayı Paul Caddesi'ndeki çok katlı otoparka kırdı.

Noreen yüksek sesle telefonunun ekranından, “Daniella Kennedy” diye okudu. “Burada kadının *Irish Times*'ın muhabiri olduğu yazıyor.”

Birinci kattaki asansörlerin yakınına park edip arabadan indiler. Kitapçı artık sadece birkaç dakikalık yürüyüş mesafesindeydi. Jim yaptığı şeyin ağırlığını omuzlarında hissedebiliyor, aklının bir köşesinde bunun kötü bir fikir olduğunu, durması gerektiğini söyleyen cılız sesi duyabiliyordu.

Ama gitmesi gerektiğini, milyon sene geçse kadının onu tanıyamayacağını, bunun zaruri bir keşif olduğunu söyleyen çok daha yüksek bir ses vardı.

Güvendiği ses oydu.

Paul Caddesi'nde, arka girişten kitapçıya girdiler. Birkaç adım önündeki Noreen kapıyı açar açmaz Jim sırtındaki kasların gevşeyip rahatladığını hissetti. Dükkân hıncahınç doluydu, içeri girerlerken yüzden fazla sıcak vücudun ısısı, gürültüsü ve durmadan konuşan insanların uğultusu bir dalga gibi onlara çarptı.

Noreen'in tepkisiyse Jim'in tersiydi. Kalabalık, gürültülü ortamlardan hoşlanmazdı ve bu yüzden o tür yerlerden sakınırdı. Fakat tam da bu yüzden şartlar onu böyle bir ortama girmeye zorladığında üstesinden gelebilecek donanıma sahip değildi. Jim ondaki değişikliği görebiliyordu; ani gerginlik, boş bakan gözler, yüzüne vuran endişe...

Noreen hafifçe Jim'e dönerek, "Ah," dedi. Bir dakika öncesine göre daha solgun görünüyordu. Ancak bu dükkân-daki şiddetli ışıktan da olabilirdi. Belli belirsiz beyaz kılların uzamasına mütemadiyen izin verdiği üst dudağında beliren birkaç ter damlasının sebebi belki de kalabalığın yaydığı vücut ısısıydı. "Böyle olacağını bilmiyordum. Düşündüğümünden çok daha kalabalık..."

Noreen yardım için Jim'e baktı.

Jim, "Geldik bir kere." dedi. "Gitmiyoruz."

Noreen'in etrafından dolanıp uzaklaşarak dükkânın içlerine, insanların en yoğun olduğu yere doğru ilerledi.

Sıralar hâlinde katlanır sandalye dizilmişti ve her biri çoktan dolmuştu. Bu, ayakta durmak zorunda kalacağı ve Eve Black odanın yan tarafındaki küçük masanın her iki yanına yerleştirilmiş iki deri koltuktan birinde yüzü sandalyelere dönük olarak yerini aldığı daha fazla göze çarpacağı

anlamına geliyordu. En azında sahne ya da yüksek tabureler yoktu, kadının izleyicileri görüş açısı onların seviyesinden olacaktı. Masanın üzerinde iki şişe su vardı, kenarındaysa içine çiçek konmuş küçük bir vazo ve *Hayalet Adam*'ın bir kopyası duruyordu.

Jim insanların arasından sıyrılarak dükkânın ön tarafına doğru ilerlemeye devam etti. Ana girişin hemen iç tarafında yarısı şarap ve su bardaklarıyla, kalanıysa kitabın tepeleme yığılmış kopyalarıyla dolu başka, daha büyük bir masa olduğunu görebiliyordu. Hemen arkasında, defterlerin olduğu vitrinin yanında küçük bir boş alan vardı. Orada durursa onu görmeye yetecek kadar yakın ancak kadının onu görmesini –imkânsız kılmasa bile– zorlaştıracak kadar uzak olabilirdi.

Jim o noktaya doğru kendine yol açarak ilerlemeye başladı. Derken biri omzuna dokundu.

Noreen ya da geçen gün buradayken kısa da olsa konuşma hatasına düştüğü dükkân çalışanlarından biri olduğunu zannettiğinden dönmeyecekti.

Ancak o sırada bir sesin, “Jim?” dediğini duydu.

Erkek sesiydi. Tanıdık bir ses.

Döndü.

Ed Healy.

Kahrolası serseri.

“Ed!” Jim yüzüne zoraki bir gülümseme kondurup elini uzattı. “Görüşmeyeli uzun zaman oldu.”

“Çok uzun.”

Üç kez sert bir şekilde sallayarak tokalaştılar.

Jim, “Hayat nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Güzel, güzel. Bir şikâyetim yok. Senin?”

“Ah... Bilirsin işte.”

İki adam olması gerekenden biraz daha uzunca bir süre dikkatle birbirlerine baktılar.

Ardından Jim, “Sanırım hâlâ meslektesin?” dedi.

“Ah, aslında... şu sıralar istirahatteyim. Noel’de işi bırakacağım. Otuz yılı doldurunca bırakmayı düşünüyordum ama işler değişti, bir sabah kalktım ve hayatımı yaşamayı beklemek yerine bunu yapmak istediğimin farkına vardım, anlıyor musun?”

Jim, Ed’in ne saçmaladığını anlamamış olmasına rağmen başını evet anlamında salladı.

Ed, “Ya sen?” diye sordu. “Bugünlerde neler yapıyorsun?”

“Özel güvenlik.” Bu, eski meslektaşlarıyla karşılaştığında Jim’in verdiği klasik cevaptı.

Emekli meslektaşlarının da ona söylediği buydu ama onların kastettiği kahrolası bir alışveriş merkezinde güvenlik görevlisi olmak değil, *zengin bir salağın kişisel korumalığını* yapmaktı.

“Aa öyle mi?” dedi Ed. “Yerel mi?”

“Evet.”

“Hiç özlüyor musun?”

“Asla.” Jim kahkaha gibi çıkmasını umduğu bir ses çıkardı. “Ee, sen burada ne yapıyorsun?”

Ed soramadan önce Jim sormuştu.

Yaşça genç olan adam çenesini kaldırarak Jim’in arkasındaki bir şeyi işaret etti.

“Onunla birlikteyim,” dedi.

Kimi kastettiğini anlamak için arkasına dönmesine gerek yoktu. Sırtına vuran soğuk bir nefes gibi kadını hissedebiliyordu. Bakmak için döndüğünde ortamda kadından başka herkes bulanıklaşarak uzun bir çizgiye dönüştü, insanlar birbirinden ayırt edilemez oldu.

Sadece o vardı.

Son birkaç dakika içinde ortaya çıkmış olmalıydı. Koltukların yanında dikilmiş, bir adam ve bir kadınla konuşuyordu. Adam önceki gün Jim’in konuştuğu müdür yardımcısıydı,

tuttuğu iki mikrofon ve bir tomar kâğıda bakılırsa kadın da gazeteci olmalıydı.

Eve Black beklediğinden daha uzundu, Jim'in tahminince 1.78'di ve sıradan insanlarla dolu bir ortamda göze uhrevi geliyordu. Televizyonda olduğu kadar zayıf görünmüyordu. Muhtemelen yayında öyle görünmesinin sebebi giydiği kıyafetlerin –katlı elbise ya da etekti– vücut hatlarını kundak misali sıkıca sararak kumaşın nerede bitip gerçek vücudunun nerede başladığını anlamayı imkânsız hâle getirmesiydi. Elleri cebindeydi, önkolları elbisenin katları arasında gözden kaybolmuştu. Bu akşam daha fazla makyaj yapmıştı, teni sıcak ve canlıydı. Parlak kırmızı rujun yerini daha doğal ve pembe bir renk almıştı. Taktığı uzun ve sarkan altın küpelerdeki bir sürü hareketli, minik parça başını çevirirken tepesindeki ışıkların altında parılıyordu. Ve gözleri daha iri görünüyordu, her nedense daha farklıydı...

Kadın doğruca ona bakıyordu.

Ve şimdi de el sallıyordu.

Kısacık bir an karşılık olarak içinden kendi elini kaldırmak geldi ama sonra göz ucuyla *Ed'in* elini kaldırdığını gördü.

Kadın ona değil, Ed'e bakıyordu.

Jim, "Onu tanıyor musun?" dedi.

Eve kendi sohbetine geri döndü.

"Şey, evet..." Ed kaşlarını çattı. "O, Eve Black."

"Eve Black?"

Ed'in yüz ifadesi muğlaktı, Jim acaba bu sahte bilmezlik numarasını fazla mı abarttım, diye merak etti.

"Hayatta kalan," dedi Ed, "Passage'daki evden." Yakında duran *Hayalet Adam*'ın kopyalarıyla kaplı masayı işaret etti.

"Ah..." dedi Jim. "Ah. Tanrım. Üzgünüm, Ed. Seni biraz geç anladım. Karım beni buraya sürükleyerek getirdi, anlarsın

ya. Kitabın ne hakkında olduğunu yolda anladım. Benim ilgimi çekecek bir şey değil.”

Ed kaşlarını kaldırdı. “Değil mi?”

“Yok. Bilirsin. Otuz yıl bu işi yaptıktan sonra isteyeceğin en son şey geride bıraktıkların hakkında bir şeyler okumaktır. Haksız mıyım?”

Ed, “Hımm,” dedi ama yeni, birkaç dakika önce yüzünde olmayan bir ifadeyle gözlerini dikmiş Jim’e bakıyordu.

Onu inceliyordu.

“Demek kitap üzerinde çalıştın, öyle mi?”

Ed evet anlamında başını salladı. “Sen de Optik Operasyonu’nda çalıştın, değil mi? Yani o sıralarda?”

“Sadece bir noktada hepimizin çalışmış olması bakımından. Sanırım telefon hatları konusunda birkaç kez yardım ettim.”

“İşte buradasın!”

Terden şakakları parlayan Noreen Jim’in solundaydı, başını kaldırmış ona bakarken duyduğu sıkıntı vücudundan dışarı yayılıyordu.

Ed’e, “Selam. Ben Noreen, Jim’in eşiyim.” dedi.

Ed kadına ters bir bakış attı.

Jim, Noreen’i ilk defa gören Ed’in ne gördüğünü zihninde canlandırdı. Kısa, şişko ve gösterişsiz. Kadın, Jim’e göre masa örtüsünden bozma cicili bicili desenli bir elbisenin altına parlak beyaz spor ayakkabı giyiyordu. Kuş yuvasına benzeyen kısa ve kabarık gri saçlarıyla hiç ilgilenmez, asla makyaj yapmazdı. Kahrolası pasaklının tekiydi.

Jim kadının suratına okkalı bir tokat indirmek ve ardından başını en yakın sert cisme çarpmak istedi. Onu yerinde tutacak bir acı hissi, o anda içinden geldiği gibi davranmasını önlemek için alt dudaklarını ısırırdı.

Ed kendini tanıtır Noreen’in elini sıktı.

İyi niyetle, “Onu buraya sürükleyen sensin,” dedi.

Noreen konuşmak için ağzını açtı, sonra durdu ve onu yönlendirmesi için Jim'e baktı.

Salonun diğer tarafından, "Tamam millet," diye bir ses duyuldu. "Başlamaya hazır mıyız? Eğer hemen yerlerinizi alırsanız..."

Bu ses tam zamanında yetişmişti.

Jim Noreen'in koluna girip tenini sert bir şekilde çimdikledi.

"Gidip bir yer bulsak iyi olur," dedi. "Buradan bir şey göremeyiz. Seni görmek güzeldi, Ed. Sonra seni bulacağım, tamam mı?"

Jim çoktan arkasını dönüp uzaklaşmaya başlamıştı, Noreen'i de beraberinde sürüklüyordu.

Duracakları yeni bir yer bulana kadar kalabalığın içinde dükkân boyunca Noreen'i çekiştirdi.

Ta ki Eve'i görebilecekleri ama kadının onları göremeyeceği bir yer bulana kadar...

Canlı yayın yapan bir kameranın önünde oturmadığında Eve Black farklıydı. Kaygılı görünüyordu ama huzursuz değildi. Başlamak için gazeteciye –Danielle bilmem ne– beklerken öz güvenli ve rahat bir görünüşle gayet sakin oturuyordu. Tanıtım sırasında (‘...yazar, sağ kalan kişi ve dedektif’) Eve muhtemelen tanıdığı yüzlere gülümseyerek, hafifçe el sallayarak ya da arada sırada başıyla selamlayarak kalabalığın üzerinde gözlerini gezdirdi.

“Düşündüm ki,” dedi Danielle, “biraz okuyarak başlayabiliriz?”

Eve başıyla onayladı. Eğilip koltuğunun bacağına dayalı büyük el çantasından bir kitap aldı. Bu hem *Hayalet Adam*’dı hem de değildi. Karton kapaklıydı ve sırtına yazılı ‘Hayalet Adam’ kelimeleri dışında üzeri boştu ve siyahtı.

Suyundan zarif bir yudum alıp boğazını temizledi.

“Herkes iyi akşamlar,” dedi. “Geldiğiniz için teşekkürler. Sanırım yapacağım şey, kitabın en başından, tanıtım kısmından birazcık okumak olacak. Yeterince güvenli. Hiç kimsenin şeyleri dinlemek zorunda kalmasını istemiyorum... Bilirsiniz.” Duraksadı. “Herhangi bir ürkütücü detayı.”

Kalabalık arasında fısıltılar yayıldı. Kuşkusuz bir kısmı –belki de çoğunluğu– sadece bunlar için buradaydı.

Jim bu beklentidekilerin hayal kırıklığına uğradığını umdu. Bu fikir ona keyif verdi.

Eve yeniden boğazını temizledi ve ardından koltuğunun yanındaki masada duran, besbelli unuttuğu mikrofona ihtiyaç duymaksızın gür ve salonun her köşesinden duyulacak kadar yüksek bir sesle okumaya başladı.

‘Karşılaştığımızda, muhtemelen kendimi size Evelyn olarak tanıtır, “Tanıştığınıza sevindim,” derim. Uzattığınız elinizi sıkmak için bardağımı diğer elime alırım ama bunu pek beceriksizce yaptığım için ikimizin de üzerine beyaz şarap damlar. Özür dilerim, muhtemelen mahcubiyetle yüzüm de kızarır. Elinizi sallayıp buna, “Hayır, hayır. Sorun değil, gerçekten,” diye karşı çıkarsınız ama büyük olasılıkla bu buluşma için kuru temizlemede temizlettiğiniz gömleğinize baktığınızı, gizlice hasarı ölçtüğünüzü görürüm. Bana ne iş yaptığımı sorarsınız, bu konuşmanın uzamasından ötürü hüsrana mı uğradım yoksa rahatladım mı bilemem...’

Jim bunları duymazdan geldi, durumun garipliğinde kaybolmuştu.

Eve Black onun hakkındaki kitabını yüksek sesle ona okur, Hayalet Adam soruşturmasına öncülük eden (ama hiç yarar sağlamayan) Ed Healy yakınında dururken o işte buradaydı.

Dahası Noreen de yanındaydı.

Duyduğu his; binlerce kilometre yüksekteki bir uçağın açık kapısında, bacakları dışarı sarkık hâlde oturmuş, atlama işaretini bekleyen hava dalışçılarının hissedeceğini hayal ettiği duyguydu: Olası ölüm tehlikesi nedeniyle her zamankinden çok daha canlı. Ama aynı zamanda her şeyin planlandığı şekilde gideceğine, tehlike olmadığına, herhangi bir bedel ödmeden bu duyguyu yaşayacaklarına dair kendilerinden emin.

“Biriyle tanıştığım da hep bundan korkarım,” diye Eve devam etti, *“çünkü ben oyum. O kızım. Bir adam evimize zorla girip annemi, babamı, o sıralar yedi yaşında olan ve artık ebediyen öyle kalacak kız kardeşimi öldürdüğünde on iki yaşındaydım...”*

Jim kalabalığa göz gezdirerek aniden Hayalet Adam’ın burada, aralarında, tam da bu salonda olduğunun farkına varsalar tepkileri ne olurdu diye merak etti.

Kaçarlar mıydı?

Yoksa bunun yerine döner, *ona* sorular sorup *onun* hikâyesini dinlemeyi mi beklerlerdi?

Cevabını bildiğine emindi. Eve Black kimsenin umurunda değildi. Gerçekten değildi. Bütün bu insanların istediği şey kadını olduğu kişiye dönüştüren, *önemli biri* yapan o adam hakkında bir şeyler öğrenmekti. *Onu* daha fazla tanımak istiyorlardı. Zodiac Katili ve ondan önce benzer şeyler yapanlar gibi onun da aklından basına gitmek geçmişti fakat burası Amerika değildi. İrlanda bu türden tuhaf gösteriler için çok küçük bir sahneydi, dahası, adli tıp artık ilerlemişti.

Ancak yine de içinde *kendi* hikâyesini anlatabilmeyi dileyen bir yanı vardı.

Burada dikilip bu saçmalığı dinlemek yerine.

“Bizler bu adamın saldırdığı son aileydik ama ilk değildik. İki yıl içinde gerçekleştirdiği saldırılardan beşincisiydik. Dediklerine göre Garda’nın elinde adam hakkında hiçbir şey bulunmadığı için medya ona Hayalet Adam ismini verdi...”

Tam önünde duran adam –o an Jim adamın personelden biri olduğunu fark etti– ani bir hareketle başını yazar kasaya doğru çevirdi. Uzakta bir telefon çalıyordu. Adam telefona yanıt vermek için Jim ile Eve arasında açık bir boşluk bırakarak alelacele gitti.

Kadın şimdi başını kaldırsa doğruca ona bakıyor olacaktı.

“...On iki yaşımda onları kaybettiğim zamana kıyasla şimdi, otuzumda, aslında ne kaybettiğimi çok daha iyi anlıyorum. Bunun sorumlusu alan canavar hâlâ dışarıda bir yerlerde, hâlâ serbest ve hâlâ kimliği meçhul. Belki de bütün bu zaman boyunca ailesiyleydi. Bu ihtimal –bunun olma olasılığı– içimi öyle yoğun bir öfkeyle dolduruyor ki kötü geçen günlerde bunun üstesinden gelemiyorum. O günlerin en kötülerinde, keşke beni de öldürseydi, diyorum.”

Jim aklından, ben de öyle, diye geçirdi. Ben de öyle.

Ama doğru olanı yapmak için hiçbir zaman geç değildi.

Eve başını kaldırıp kalabalığın ortasına baktı.

Okumayı bırakarak, “Evet, ben Hayalet Adam’dan sağ kurtulan küçük kızdım,” dedi. “Onu bulacak olan kadın da benim.”

Yirmi yıl, diye hatırlattı Jim kendi kendine. Bally’s Yolu’ndaki evi aradığı Yeni Yıl gecesinden bu yana aşağı yukarı yirmi yıl geçmişti ve hiç kimse onu yakalamanın yanından bile geçmemişti.

Ne An Garda Síochána’nın kaynakları ne geri zekâlı Ed Healy. Bunu, bir başına sefere çıkmış bu kadın da başaramayacaktı.

Eve başını soluna doğru birkaç derece çevirdi.

Etrafı inceliyordu.

Bakışları Jim’e geldiğinde durdu.

“Ve,” dedi, “İnanın bana, onu bulacağım!”

Salonda alkış patlaması oldu.

Jim dayanmak için en yakındaki kitap rafına uzandı ama bunu yaparken salağın tekinin rafın ucuyla bir sıra vejetaryen yemek kitabı arasındaki iki parmaklık yere bıraktığı bir kadeh şarabı devirdi. Bacaklarının arkasına içki dökülen Noreen yerinden sıçrayınca beş altı kişi ne oluyor diye görmek için arkasına döndü. İçlerinden birkaçı yeniden önlerine dönmeden önce Jim'in yüzüne imalı gözlerle baktı.

Jim buz kesti ama aynı zamanda *içi yanıyordu*. Ağzı kupkuruydu, dili şişmiş, kalınlaşmış gibi geliyordu. Avuçları soğuk ve terliydi.

Bu da neyin nesiydi?

Kadın onu *tanımış* mıydı?

Eve kalabalıktaki çeşitli insanlara durmadan teşekkür ediyordu. Yanında duran Danielle de ok gibi yerinden fırlayıp alkışladı ve ardından, "Pekâlâ. İşte gördünüz. Ve bu daha giriş kısmı!" dedi.

Daha fazla, daha yüksek alkış geldi.

Eve mikrofonunu alıp, “Teşekkür ederim,” dedi. “Herkes çok teşekkür ederim. Çok teşekkürler.” Yanaklarında hafif bir pembeleşme belirdi. Mahcup olmuştu.

Ya da öyleymiş gibi davranıyordu.

Danielle notlarını karıştırarak, “Şimdi sadede gelelim,” dedi. “Sıklıkla kitapların, içlerine sığdırılan bürün o karmaşık şeyleri saklamak konusunda bilhassa iyi olduklarını düşünürüm.” Aralarındaki küçük masanın üzerinde duran *Hayalet Adam*’ın kopyalarından birine eliyle dokundu. “Bu gösterişli, bitmiş ürün elimizde ki tekrar söyleyeyim, sizi bu gece geç saatlere kadar ayakta tutacak gerçekten *hayret verici* bir okuma. Ama şimdi nasıl ortaya çıktığını konuşalım. Seni gerilere götüreyim, Eve, sürecin başına. *Hepimizin* internette okuduğu o makalede olduğu gibi birçok kişi *Hayalet Adam*’ın kökeniyle tanışacak. Fakat aslında yazı hayata bir İngilizce makale olarak başladı?..”

Jim etrafına bakındı. Yakındaki bir rafta dibinde biraz su kalmış, ağız kısmında ruj izi olan bir bardak duruyordu. Eski sahibi görmesin diye bir dikişte içti. Su dilini ıslattı ama boğazındaki yanan, iğne gibi batan kuruluk kaldı. Etrafı kalabalık tarafından sarılmıştı, kıpırdamak, dikkatleri daha fazla üzerine çekmek istemiyordu. Şakaklarında can sıkıcı bir ağrı oluşmaya başlamıştı. Sadece sığ nefesler alabiliyordu.

Noreen’e baktı.

Kadın eğilip bükülüyor, eteğinin arkasındaki hasarı ölçmeye çalışıyordu. Can sıkıntısıyla yeniden önüne döndü. Ardından başını kaldırıp Jim’i gördü ve yüzü değişti.

Önce gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Sonra yüz hatları endişeyle yumuşadı.

“İyi misin?” diye fısıldadı.

Jim onun ellerine baktı. Boştu. İçki almamıştı.

Ona sağlayabileceği bir fayda yoktu.

Noreen'i duymazdan gelerek başını çevirdi.

Eve suyundan bir yudum aldı ve anlık gecikme için Danielle'den özür diledi.

Danielle nazıkçe, "Sorun değil," dedi. "Hiç acele etme."

Gecikmiş makalesinin hikâyesi birkaç dakika sürdü. Eve makalenin yaklaşan ve son âna kadar unuttuğu teslim tarihini, bu tarihin Anna'nın doğum gününe denk gelişini ve profesörünün yazdığı makaleye verdiği tepkiyi açıkladı. Profesörden kitabında kullandığı ifadenin aynısıyla, 'ünlü romancı' diye bahsetti. Böyle bir şey yayımlamanın, bunca yılın ardından katilin yakalanmasına yardımcı olabilme ihtimalinin kimliğini ifşa etme korkusunu yenmesini nasıl sağladığını açıkladı. Cevabını Danielle'e anlatırken ellerini sallıyordu. Kısa ve öz konuşuyordu. Ettiği her kelimeyi salondaki her bir kişi mest olmuş hâlde can kulağıyla dinliyordu.

Nerdeyse herkes...

Jim onu izliyordu, bekliyordu.

Yeniden ona bakmak için Eve'in başını Danielle'den çevirmesi, sol omuzunun üstünden bakması gerekirdi. İlkinde de böyle mi yapmıştı? Başını söyleşi yaptığı kişiden, izleyicilerin büyük çoğunluğundan çevirip ona doğru mu bakmıştı?

Yoksa bütün bunları hayal mi etmişti?

Onu tanıması nasıl mümkün olabilirdi? Kız merdivenlerin tepesindeyken o alt katta gölgelerin arasında, en alt basamaktan neredeyse birkaç metre uzakta duruyordu.

On sekiz yıl olmuştu.

Kız daha *on iki* yaşındaydı.

Danielle şimdi, "Çok zor olmuş olmalı," diyordu, "geçmiş yeniden hatırlamak. İtiraf etmeliyim, bölüm bölüm okumak bile bana bir hayli zor geldi. Ama sen yaşadın. Bunu yazma aşamasına nasıl geldin? Özellikle de o geceyi – gerçi kitapta

da yazdığın gibi senin için duyduklarına dayalı bir deneyimdi. Hiçbir şey görmedin, ta ki... Ta ki sonrasına kadar.”

Eve bir tutam saçını sol kulağının arkasına atarken yüzük parmağında bir şey parladı. Jim, Ed’in kullandığı tuhaf ifadeyi hatırladı. *Onunlayım*.

“O gece hatırladıklarımı açıklamak zor geliyordu, hâlâ öyle. *Nasıl* hatırladığım... Aklımdan geçen bir dizi görüntü gibi. Bunu şeye benzetiyorum, kare kare ilerleyen animasyonları biliyor musunuz? Mesela, şey, *Noel Gecesi Kâbus*’u?” Danielle evet anlamında başını sallayarak hafifçe güldü, ardından kalabalıktaki birkaç kişi de ona katıldı. “Şey, bu onun kötü bir versiyonu gibi. Kesintisiz değil, atlayarak gidiyor. Düzensiz. Çünkü bazı kareler eksik. Belki de çoğu öyle. Ancak kesinlikle hatırlıyorum. Bu sefer de diğer problem *ne* hatırladığım. Oradaydım ama değildim. Bir banyoda, karanlıkta saklanıyordum. Bir şeyler duyuyordum ama o sırada bunların ne olduğunu bilmiyordum. Korkuyordum, evet ama muhtemelen daha çok aklım karışmıştı. Ve...” Eve yutkundu. “Herkesin bildiği gibi, sonrasını gördüm.”

Salon tamamen sessizdi.

“Ama onu değil,” dedi Danielle. “Hayalet Adam’ı görmedin.”

Eve başını salladı, *hayır*. “Başka kimseyi görmedim. Yalnızca ailem ve onları da sadece şey olduktan sonra...”

Sesi biraz titremeye başlamıştı, Danielle ona anlayışla gülümserken bir yudum su aldı.

Balona ucu sivri bir şey batırır gibi ortamdaki gerginliği söndürerek, “Haydi, devam edelim...” diye başladı. İzleyiciler artık almak için geldikleri şeyi elde edemeyeceklerini anlayıp toplu olarak yerlerine oturmuşlardı.

Eve yalan mı söylüyordu? Yoksa cidden hatırlamıyor muydu?

Az önce olanlardan sonra, kadının ona bakış şekli, Jim'e onun her şeyi eksiksiz bir şekilde hatırladığını düşündürmeye başlamıştı.

"Sonrasında," diye devam etti Danielle, "başını alıp batırıp gittin. büyükannenin yanına. Ne oluyordu, neler olmuştu. başlangıçta bunların ne kadar farkındaydın?"

"Çok değil," dedi Eve. "Büyükanнем birçoğunu benden sakladı. Annemin, babamın ve Anna'nın öldüğünü, kötü bir adamın evimize girdiğini ve onlara bir şeyler yaptığını tabii ki biliyordum. Ancak gerçekte *anladığımı* sanmıyorum. ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Galiba anlamak istemedim. Ayrıca çok gençtim. O sıralarda bunu kaldırabilecek güce sahip olduğumdan emin değilim."

Danielle, hımm, dedi. "Ve bazı gazeteciler izini sürüp seni buldu?"

"Sanırım ninem birkaçının kasabada dolanıp bizimle ilgili pek de tesadüfî olmayan sorular sorduğuna dair laflar duydu. Hatta biri bizzat kıyıdaki evimize geldi." Eve gözlerini devirdi. "Şey, ikisi. Biri fotoğrafçı, biri muhabirdi. Birlikte çalışıyorlardı. Kumsala giden yoldan döndüğümüzde evin bahçe kapısında bekleyen bir adamla bir kadının bana sorular sorduğunu hatırlıyorum. Adımı bilmeleri çok garip gelmişti. Beni tanıdıklarını sanmıştım. Tam cevap verecekken ninem evden koşup geldi ve onlara bağırıp çağırırken bana da içeri girmemi söyledi."

Danielle, "Başkalarının olduğunu biliyor muydun?" diye sordu. "Hayalet Adam," havada tırnak işareti yaptı, "hakkında aklında herhangi bir fikir var mıydı?"

"Ortaokula kadar yoktu. Nasıl olduğunu hayal edebilirsiniz. Ergenlerin fısıltıları... Büyükanнем beni korumak için elinden geleni yaptı ama interneti hesaba katmamıştı. Eskiden internette ebeveynlerimin isimlerini aratmak için

gizlice kütüphaneye giderdim. Fakat hiçbir zaman bulduklarımı okumaya cesaret edemedim. Bu kulağa tuhaf geliyor ama iki evren var gibiydi. Biri benim bulunduğum, diğeri de Hayalet Adam'ın kurbanı oldukları için gazetelere çıkan ebeveynlerimle kız kardeşimin bulunduğu. Bu çok şey geliyordu... Ayırık? Bilmiyorum. Açıklaması zor. Ama İspanyol Burnu'nda geçirdiğim yıllarda kendimi bütün bunlardan ayrı ve uzak hissettim."

"Şimdi." Danielle saatine göz attı, "zamanın farkındayım ve daha izleyicilerden birkaç soru alacağız. Ancak bitirmeden önce... Sanırım Hayalet Adam'ı araştırırken onun kimliğini ortaya çıkaramadığını söylemek sürprizbozan olmaz..."

"Olmaz."

"...ama çok sayıda yeni bilgiye ulaştın. Öyle değil mi?"

Eve başıyla onayladı. "Biz ulaştık. Biz diyorum çünkü bunu tek başıma yapmadım. Yıllar boyu bu soruşturmada çalışan Ed Healy'ye yardımları için minnettarım. Aslında Ed ortada bir seri katil olduğunu anlayan kişiydi. Olayları birbirine bağlayan oydu; ilk o yaptı." Eve başını kaldırıp salonda göz gezdirdi. "Neredesin Ed?"

Kalabalık da döndü ve eğilip doğrularak onu aradı.

"İşte orada!" Danielle, Jim'in Ed'i bıraktığı köşeyi işaret etti. Yeniden salona seslendi. "Sizi temin ederim kitabı okuduktan sonra Ed'in kendini nasıl bu olaya, bu canavar katili bulmaya adanmışa hayran kalacaksınız. Hâlâ aynı özenle arayışına devam ediyor."

"Bence alkışı hak ediyor," dedi Eve.

İzleyiciler buna uydu.

Jim, Ed'i göremedi ama izleyicilerden birçoğunun aynı yere doğru gülümsediğini görebiliyordu. Neyi alkışlıyorlardı tam olarak? Ed, Hayalet Adam'ı bulamamıştı ve şu anda onunla aynı salonda olduğundan haberi bile yoktu.

Danielle nezaketle bir süre bekledi ve ardından, “Peki şu yeni bilgi hakkında bize ne söyleyebilirsin? Biliyorum, muhtemelen...”

“Kurbanlarını nasıl seçtiğini biliyoruz,” deyiverdi Eve.

İlgi yüklü bir uğultu salona dalga dalga yayıldı.

Jim’in dünyası aniden, zınk diye durdu.

Danielle, “Vay canına!” diye fısıldadı.

Bunu bilemezdi. Bilemezlerdi. Kimse bilemezdi. Mümkün değildi.

Noreen’in ona bir şeyler fısıldadığının fark etti.

“Jim, Jim, sorun ne? Başını sallıyorsun.”

Eve gülümsüyordu. “İtiraf etmeliyim ki bundan dolayı çok sevinçliyim.”

“Olmalısın,” dedi Danielle. “Yani... o kısma geldiğimde aklım başımdan gitti. Ayrıca ip uçlarını bir araya getirip sonuca varış şeklin... sanki bir polisiye roman okuyormuşum gibiydi!” İzleyicilere döndü. “Bu konuda daha fazla bir şey söylemeyeceğiz. Sizin için sürprizi bozmak istemiyorum.”

Jim’in kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atıyordu.

Noreen hâlâ ona bakıyor, bir cevap bekliyordu.

Danielle, “Son soru,” dedi. “Peşine düşmesinden” –sahnedeki heyecanı artırmak için ümitsiz bir çabayla duraksadı– “hiç endişelenmiyor musun? Yani... bildiğimiz kadarıyla hâlâ dışarda bir yerde. Sence hâlâ burada, Cork’ta mı? Sence kitapran haberi var mı?”

Eve düşünceli bir şekilde derin bir nefes aldı.

“Ne düşünüyorum biliyor musunuz?” dedi. “Hâlâ hayattaysa muhtemelen hâlâ burada ve hâlâ buradaysa büyük ihtimalle kitapran haberi var. Ama buradaysa, haberi varsa ne olmuş? Ondan korkmuyorum. Artık yaşlı bir adam. Yaklaşık yirmi yıldır hiçbir şey yapmadı. Ayrıca bu yirmi yıl boyunca erişilen imkânlar suçluyu bir solukta yakalayacak hâle geldi.

İnanıyorum ki işlediği suçları bugün yapmaya kalkışsa onu birkaç günde yakalardık. Eğer hâlâ hayattaysa bunu biliyor olmalı. Sanırım bu yüzden durdu çünkü paçayı kurtarmaya devam edemeyeceğini biliyordu. Son derece korkaktı. Hâlâ korkak. Ama ben değilim ve ensesindeyim. Kitabı bitirdim diye araştırmam sona ermedi. Gerçekten de kitabın –insanlar onu okuyor, tepki veriyor, olayı hatırlıyor– yeni ip uçlarını ortaya çıkaracağını düşünüyorum. Sorunun cevabına gelince hayır, endişelenmiyorum. Ama kararlıyım. Onu *bulacağım*.” Eve duraksadı. “Bulacağımı ve bunun fazla sürmeyeceğini biliyorum.”

Danielle izleyicilerden Eve’i alkışlamasını istedi ve bu alkışın gürültüsünde Jim Noreen’e dönüp, “Gitmemiz lazım. *Hemen*,” dedi.

“Ama Katie’nin kitabını imzalatmam gerekiyor.”

Katie.

Neden orada olduklarını tamamen unutmuştu.

“Tamam,” dedi. “Ama çabuk hallet. Seninle arka kapıda buluşurum.”

Noreen itiraz etmek üzereymiş gibi görünüyordu. Kadın bu fırsatı bulamadan Jim arkasını dönüp gitti. Dört bir yanındaki insanlar sandalyelerinden kalkıyor, dönüp birbirleriyle konuşuyor, Eve Black’in hâlâ oturduğu koltuğun önünde uzun bir sıra oluşturmak üzere ilerliyorlardı.

Jim arka kapıların olduğu yöne doğru kuyruktan uzaklaştı.

Kitapçı dükkânı uzun ve genişti, orta kısmında hafifçe kavisleniyordu. Jim kitap masalarını, yazar kasaları, ince lifli kumaştan süslemeler yapılmış çocuk bölümünü geçti. Ön taraftan uzaklaştıkça kalabalık giderek azaldı, kaynakça bölümüne geldiğinde artık yalnızdı.

Nihayet.

En yakınındaki kitap rafına yaslandı ve birkaç dakikadır aldığı ilk solukmuş gibi gelen derin bir nefes aldı.

Kurbanlarını nasıl seçtiğini biliyoruz.

Ama bilemezlerdi. Bu kesinlikle mümkün değildi.

Kitaba dönüp okumaya devam etmek için eve gitmesi gerekiyordu.

“Jim! İşte buradasın.”

Bu, Ed Healy’nin sesiydi. Yine. Yakından gelmişti. Adam tam arkasında duruyor olmalıydı. Jim memnun bir ifadeye bürünerek yüzünü döndü.

Eve Black.

Çok yakınındaydı, aralarında elli altmış santim ya var ya yoktu. Kadının yanaklarındaki ince tüyleri görebiliyordu. Göz kapaklarındaki parlak makyajı... Boynunun kökündeki minik çukura tam oturan zarif altın kolyenin altında atan nabızı... Eve gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Ardından Jim’e inci gibi dizili, beyaz dişlerini göstererek kocaman gülümsedi.

Ed, “Bu Eve” dedi. “Eve, bu da Jim Doyle.”

Kadın ne elini uzattı ne de ona doğru hamle yaptı. Hiç kıpırdamadan durmuş, dikkatli gözlerle ona bakıyordu.

“Seni hatırlıyorum,” dedi.

Jim’in dizlerinin bağı çözülecekmiş gibi oldu. Bacaklarını kumanda etmek için bilinçli olarak beyninden onlara gereken mesajları göndermek zorunda kaldığını fark etti. Ağzını açtı ama tek laf çıkmadı.

Artık söylenecek hiçbir söz yoktu. Zihni bomboştu, tamamen boşalmıştı. O an kendini sanki vücudunun içinden çıkmış, yakında bir yerde durup bu olanları izliyormuş gibi hissediyordu.

“Beni hatırlamıyor musun?” Kadının onu inceleyen gözleri hâlâ üzerindeydi. “O sıralarda çok farklı görünüyordum. Saçım uzun ve koyu renkliydi.”

Jim hiç kalp krizi geçirmemişti ama şimdi geçiriyor olabileceğini düşündü. Göğsünü saran ani ağrı, boğazını daraltan asidik yanma... Tamamen nefesi kesilmiş hâldeydi. Panik uzaktan bir tsunami gibi yaklaşıyordu.

Eve meraklı gözlerle ona bakıyordu.

Bir şey söyle. Bir şey söyle. BİR ŞEY SÖYLE.

Kelimeler Jim’in ağzından zorlukla döküldü. “Ben... ben hatırlamıyorum.”

Eve’le Ed kısa bir an bakıştılar.

Eve, “Sorun değil,” dedi. “Bu bir suç değil.”

Jim bütün vücudu alev almış gibi hissetti. Dilinin ucuyla dudaklarını ıslatmaya çalıştı. “Ne... Nereden...?”

Eve, “Togher Garda Karakolu’ndan” dedi. Jim’e hafifçe gülümseyip önemsemeyen bir ifadeyle elini salladı. “Çok kısa bir andı, merak etme. Beni hatırlamanı beklemezdim zaten. Sadece yüzleri hatırlamak konusunda iyiyimdir.”

Jim soğuk suyun altına girmiş gibi ani bir şokla o günü hatırladı. İki üç yıl önceydi. Togher’de danışma masasındaydı. Kadın, sonradan ortaya çıktığı üzere, şimdilerde Dublin’de Harcourt Meydanı’ndaki GUSB’de –Garda Ulusal Soruşturma Bürosu– çalışan memur Aisling Feeney’le konuşmak için gelmişti. Önemsizdi. En fazla üç ya da dört dakika sürmüştü.

Jim’in bu karşılaşmayı hatırlamasının tek nedeni Aisling Feeney’di. Aisling, Covent Court’taki kadını ziyaret edip bulduğu bıçak ve ipi alan iki memurdan biriydi. Bunları resmî kanıt olarak teslim eden oydu, delil torbalarında onun imzası vardı.

Jim bunları delil odasından alıp ortadan kaldırdığı tarihten beri isimden haberdardı.

Ama bu yıllar önceydi, üstelik Garda her türlü işle ilgileniyordu, hem Jim'in bildiği kadarıyla Aisling Feeney'yi soran kişi akrabasıydı...

Oysa kahrolası Eve Black çıkmıştı.

Ed, "Noreen'i mi arıyordun?" diye sordu. Ardından Eve'e, "Bu gece buraya karısı tarafından zorla getirilmiş. Muhtemelen karın seni imza kuyruğunda bekliyordur," dedi.

Eve, "Ya, gerçekten mi?" dedi. Jim'e dönüp, "Noreen mi? Gözüm onda olacak. Ona kocasının kitabı yazmama yardımcı olduğunu söyleyeceğim. Hayalet Adam'ın adını bulup ortaya çıkarmaya... Kitapta yazıyor."

Kitapta yazıyor.

Jim hemen, "Nasılsın?" dedi. Bunu, böyle bir durumda normal bir insanın sorması gereken şey olduğunu düşündüğü için sordu. Eve için endişelenirlerdi. Onun için üzülürlerdi. Her şeye rağmen olanlardan sonra iyi bir hayata sahip olmanın yolunu bulduğunu ümit ederlerdi. "Yani..." Boğazını temizledi. "Şimdi nasılsın, bugünlerde?"

Bir an Eve dalıp gitmiş gibi göründü.

"Ben..." Başka bir şey söyleyemeden biri omzuna dokundu. Personelden birine benziyordu. Fısıltıyla ona kuyruk hakkında bir şey söyledi, kadın tamam anlamında başını salladı ve hemen geleceğini söyledi. Yeniden Jim'e döndü. "Görünüşe bakılırsa revaçtayım. Oraya gidip insanların kitaplarına adımı çiziktirmeye başlasam iyi olacak. Seninle karşılaşmak hoştu, Jim. Ayrıca lütfen kendini üzme. Sadece sana takılıyordum. Beni hatırlamanı beklemezdim. Yine de yardımın için teşekkürler. Takdir ediyorum. Seni övmek için Noreen'i dört gözle bekleyeceğim." Şimdi gerçekten uzanmıştı ama elini sıkamak için değildi. Bunun yerine parmaklarını Jim'in sol bileğine sarıp sıkıca kavradı. Kadının gözleri onunkilerle buluştu. "Geldiğin için teşekkürler. Umarım yine görüşürüz."

Jim'in kafasının içindeki ses, bütün riskli işlerin iyi fikir olduğunu söyleyen diğer ses, derinlerden çıkıp geldi ve...

"Umarım onu yakalarsın."

...sözleri dudaklarından döküldü.

"Teşekkürler." Eve gülümsedi. "Umarım şansım yaver gider."

Sonrasında Eve gitmişti, Ed vedalaşıyordu, Jim ise kafasının içinde giderek artan bir uğultu duyuyordu. Kalabalığı yararak dükkânın dışına doğru hareketlendi, kalabalık şimdi dükkânın her yerine dağılmıştı, birçoğu ellerinde kitabın kendilerine ait kopyasını tutuyordu. Jim döner kapıdan geçip dışarı, sokağa çıktı, hava kararmıştı, kaldırım taşları çiseleyen yağmurla parılıyordu. Nefesini sakinleştirmeye, kalp ritmini yeniden düzene sokmaya çalıştı.

Biliyor.

Onun Hayalet Adam olduğunu *biliyor*.

Fakat *bilemezdi*. Bu mümkün değildi.

Ama ona isminin kitapta olduğunu söylemişti. Üç yıl önce onunla birkaç dakika konuşmuş biri hakkında neden yazsındı ki?

Ya bağlantıyı buldukları hakkındaki o saçmalık da neydi? O da mümkün değildi.

Evine gitmesi lazımdı. Kitabın kalan kısmını okuması gerekiyordu.

Arkasındaki kapı hızla açıldı ve Noreen dışarı çıktı.

"Eh," dedi, "beklediğin için sağ ol."

Jim içerinin çok havasız olduğu hakkında bir şeyler mırıldandı.

Caddede aşağıya doğru yürümeye başladılar, Noreen soğuğa karşı paltosunun düğmelerini ilikliyordu.

Jim, "Kitabı imzalattın mı?" diye sordu.

"Evet."

“Kadın sana bir şey söyledi mi?”

“Kim?”

“Yazar?”

“Ne demek istiyorsun?”

Jim’in içinden çılgılık atmak geliyordu.

Kelimeleri tek tek vurgulayarak, “Kitabı imzalatmak için ona gittiğinde,” dedi, “sana ne söyledi?”

Noreen’in dönüp ona baktığını hissedebiliyordu ama bakışlarını ileriye dikip kadın yanında yürümek için acele etmek zorunda kalsın diye adımlarını hızlandırdı.

“Bana sadece hangi ismi yazacağını sordu ve geldiğim için teşekkür etti. Başka ne söylemesini bekliyordun?”

Katie.

Kitabın üstüne yazılan isim Katie’ninkiydi. Eve’in ona bir şey söylememiş olmasının sebebi buydu çünkü o Noreen adında bir kadın bekliyordu.

Arabayla eve dönerken neredeyse hiç konuşmadılar. Eve girdiklerinde Jim, Noreen’den kitabı istedi. Kadın yüzünü astı ama yine de verdi.

Baş sayfasını açtı. Katie’nin adı ve Eve’in imzası aynı kıvrımlara ve yayvanlığa sahip kargacık burgacık bir el yazısıyla imzalanmıştı.

Noreen de bakıyordu.

“Çok mutlu olacak,” dedi.

Jim oracıkta sayfayı yırtıp bin parçaya bölmek için kendini zor tuttu.

Bağlantı

Kitabın üzerinde hemen çalışmaya başlamak istiyordum ama hâlâ yüksek lisansımı bitirmek zorundaydım. Birkaç ay aklımı Hayalet Adam'dan uzak tutmaya çalıştım ama büyük kısmında umutsuzca başarısızlığa uğradım. Bir an önce Cork'a dönmek ve uygun şekilde o adamlarla ilgili araştırmamıza başlamak istiyordum. Son işimi hallettikten sonraki gün Bernadette'le yeniden buluşup kitap için anlaşmayı imzaladım. Ardından bavulumu toplamak ve dairemi haftalar ya da aylar sürececek yokluğuma dayanacak şekilde hazırlamak için eve gittim.

Ayrılmadan önce yaptığım son şey, arkadaşlığımızı birkaç aydan uzun bir süre devam ettirmeyi başardığım yegâne dostlarım Jo ve Rhiannon'la sessiz, üzücü bir akşam yemeğini araya sıkıştırmak oldu. Galway İrlanda Ulusal Üniversitesindeki uyum haftasında o bar senin bu bar benim gezerken tanışmıştık ve böylece artık benim en eski, en uzun süreli arkadaşlarım olarak tescillenmişlerdi. İkisi birbiriyle benim onlardan herhangi biriyle görüştüğümden çok daha sık görüştüğü için aramızda eşit bir samimiyet yoktu. Ancak onları kaybetmek istemiyordum. Makale ortaya çıktığından beri benden uzaklaştıklarını hissediyordum. Bu yemeğin kutlama havasında geçmesi gerekiyordu. Fakat onlar

hâlâ benim ünlü suç kurbanı olarak ortaya çıkışıma sıkıntılı bir şekilde alışmaya çalışıyorlardı. Hiçbirimizin içinden, hayatımın önümüzdeki en az bir yılını ailemin ve tabii ki diğer dört ailenin başına gelen en kötü şeyi eşelemekle geçirecek olmamın şerefine şampanya patlatmak gelmiyordu.

Ayrılırken Cork'ta beni ziyaret etmeleri, gelip bir hafta sonu benimle kalmaları gerektiği söyledim. Bu öylesine, gelişigüzel, üzerinde düşünülmeden yapılmış bir davetti.

Jo, "Nerede kalacaksın?" diye sordu.

Gösterdiğim tereddüt sorusunu cevaplayınca rengi attı. Rhiannon duyduğu rahatsızlığı saklayamayarak bakışlarını kaçırdı.

Arkadaşlığımızın bunu atlatabileceğinden emin değildim. Daha da kötüsü aslında pek umurumda olmamasıydı. Gerçek şuydu ki onlardan uzaklaşmaya, yeniden yola düşmeye, Ed'e, Cork'a ve meselenin en karanlık derinliklerine dönmeye can atıyordum. Diğer her şey bir oyalamacaydı. Yetişkin hayatımın tamamını gerçekte kim olduğumu gizlemeye çalışmakla geçirmiştım ama artık bütünüyle kendim olmaktan başka bir şey istemiyordum.

Keyif veriyordu. Korkutuyordu.

Ertesi sabah ilk iş arabaya atlayıp Cork'a gittim.

Orada sahip olduğum tek yer evimdi ve kitabı yazma işinin herhangi bir kısmını evimin duvarları arasında yapmak küfür gibi geliyordu. Ed'in ofisini kullanma imkânıysa sınırlıydı, bir sivil olarak istediğim zaman Angelsea Caddesi'ne elimi kolumu sallayarak giremezdim. İçeriğin hassas tabiatı, çalışabileceğimiz mahrem bir

yere ihtiyaç duymak demekti. Bu yüzden kahve dükkânları ve kütüphaneler de liste dışıydı. Ancak şans eseri, Eglinton Caddesi'nde, Ed'in sözde ofisine beş dakikalık yürüyüş mesafesinde bir açık çalışma alanı¹⁷ vardı. Ellerindeki en küçük kişisel ofisi kiralayıp iki çalışma masası, bir kitap rafı ve kilitleyebildiğim üç evrak dolabı yerleştirdim. Kocaman bir beyaz tahta astım ve küçük bir kahve makinesi getirdim. Duvarlara istediğimiz her türlü şeyi serbestçe asabilmek için perdeleri kapattım. Bina müdürüne İrlanda siyaseti hakkında bir kitap yazdığımızı ve ofisi kendimizin temizleyeceğini söyledim.

Kasım 2015'in ilk salı gününde, Ed tekerlekli bir arabada bir yığın mavi plastik kutuyu peşinden sürükleyerek çıkageldi. Üzerlerinde An Garda Síochána damgası vardı ama ofis komşularımız arasında merak uyandırmasın diye damgalar bant yapıştırılarak kapatılmıştı. Sekiz teslimatın ilkiydi. Ed'in amiri ofisimizi güvenli tutmak, yerini ve faaliyetlerimizi soruşturmada doğrudan bize yardım edenler dışında kimseye ifşa etmemek, Angelsea Caddesi'ne iade etmek dışında başka bir yere taşımamak şartıyla bunları vermeyi kabul etmişti. Ed üst makamların muhtemelen buna sevindiğine dair espri yaptı. Artık tozlu bilgisayarlar ve yazıcı kabloları için daha fazla yerleri vardı.

17 Serbest çalışma alanı: Genellikle serbest meslek sahipleri, bağımsız çalışanlar veya farklı işverenler için çalışanların kullandığı ofis vb. birimlerden oluşan, bilgi, fikir ve ofis ekipmanlarının paylaşılması amacıyla hazırlanmış çalışma alanı. -ç.n.

Saatlerce dosyaları çıkarıp düzene koyduk. Ed, İngiliz Haritacılık Dairesi tarafından basılan Cork şehri ve civarını gösteren bir haritayı duvara asıp üzerine kırmızı keçeli kalemle noktalar koyarak işaretledi. Ben çalışma masamın üzerine en sevdiğim aile fotoğrafını koydum: ninem, ebeveynlerim, Anne ve ben, Ağustos 2001'de Clare'deki son tatilimizde birlikteydik. Bu aynı zamanda beşimizin birlikte olduğu son fotoğraftı.

Kabaca bir plan yaptık: Yaza kadar kendimizi Hayalet Adam hakkında olabildiğince fazla bilgi toplamaya verecektik. Kontrol edilecek şeylerin, konuşulacak kişilerin, ziyaret edilecek yerlerin listelerini yaptık. İşlerin büyük kısmı benim tarafımdan yapılmak zorundaydı, Ed yine tam gün çalışacak ama elinden geldiğince zaman ayıracaktı. (Ortaya çıkacağı üzere takip eden on sekiz ay boyunca *tüm* boş zamanlarını bu işe verecekti.) Ardından eylülde kitabı gerçekten yazmaya başlayacaktım.

Ertesi sabah, idareten yatak odası olarak kullandığım odada alarmdan çok önce uyandım. Bir şey farklıydı. Gece birinin eve girdiğini düşünerek yerimden sıçradım. Ama durum bu değildi. Farklı olan *bendim*. Bir şekilde kendimi daha iyi hissediyordum. Enerjik. Neredeyse... heyecanlı mı? Evet, öyle. Ed'le birlikte girişmek üzere olduğumuz şeyden ötürü heyecanlıydım, bu beni biraz utandırdı.

Ancak yatakta kalamazdım. Evde bile duramazdım. Bir an önce başlamak istiyordum. Bunca şeyden sonra buna *ihtiyacım* vardı. Arabayla karanlık, ıssız yollardan

şehre indim, uyandırma alarmı çaldığında masamdaydım ve ilk kahvemi yarılamaştım.

İlk yaptığımız şey soruşturmanın tam raporunu baştan sona heyecanla incelemek oldu. Bu asıl soruşturma sürecinde oluşturulmuş her bir kâğıt parçasını –ifade, rapor, harita vs.– taze bir bakışla incelemeye çalışarak gözden geçirmeyi kapsıyordu. İlerleyişimizi sekteye uğratan iki etken vardı: Teknik konularda Ed’in orada olmasına duyduğum ihtiyaç ve onun zamanının kısıtlı olması, bir de çok fazla miktarda evrak bulunması. Mesela ihbar hattına beş binden fazla arama gelmişti, yani bu aramaların beş bin sayfalık özetlerine yeniden tek tek bakılması gerekiyordu. Üniversiteden eski bir arkadaşım Boston’da büyümüştü, babası da orada polislik yapmıştı. Artık bir yetişkin olan kızın polis uygulamalarındaki serbestlikleri eksik bırakan her kurguya –TV programları, kitaplar ya da filmler– yüksek sesle sövme huyu vardı. “Bu gerçekçi değil” diye bağıırdı. “Olan bu değil.” Eglinton Caddesi’ndeki küçük ofisimizdeki o aylarda birçok defa aklıma o geldi. Zira bunların herhangi biri *hakikaten* gerçeği yansıtır olsaydı insanlar kısılmış gözlerle kâğıt parçalarına bakarak saatler harcardı ve bu son derece sıkıcı olurdu.

En uygun bilgiler olduğunu düşündüğümüz şeyleri koyduğumuz bir ana dosya oluşturmaya başladık. Ed’den içerikleri bakımından gereksiz ifade, kanıt vb. şeyleri çıkarıp bunların yükünden kurtulmanın son derece önemli olduğunu çabucak öğrendim. Yine de iş bir şeyin hangi

kategoriye ait olduğuna karar vermeye gelince tereddüt ettim, o anlarda soruşturmayı çözecek açık bir delili kaçırmak üzere olduğumuz fikriyle felç geçirmiş gibi kalakaldım. Bazen kararın verdiği rahatsızlıkla geceleri gözüme uyku girmedi.

Hedefimiz samanlıkta iğne bulmak, kuvvetle muhtemel tüm olayı aydınlatacak bilgiye ulaşmaktı: Hayalet Adam'ın kurbanları arasındaki bağlantı. Böyle bir bağlantı olmaması ihtimali beni endişelendiriyordu. Karanlıkta arabasıyla dolaşıp rastgele insanları hedef almış olamaz mıydı? O'Sullivanlar iki yetişkin ve dört çocuktan oluşan bir aileydi, Cork şehir sınırından on dört kilometre mesafedeki bir yerleşim yeri olan Carrigaline'in hemen dışında yaşıyorlardı. Christine Kiernan Cork şehrinin güneybatı banliyölerinde yalnız yaşıyordu. Linda O'Neill otuz beş kilometre uzakta, Cork bölgesinin kuzeyinde bir kasaba olan Fermoy'da kocasıyla birlikte yaşıyordu ama kocası evde yokken saldırıya uğramıştı. Westpark'ta, Hayalet Adam banliyödeki bir toplu konutta yaşayan çifte saldırmak için şehre dönmüştü ve ardından on kilometre uzakta, Passage West'te bize saldırmak için yeniden şehirden ayrılmıştı. Evlerden üçü müstakil, ikisi yarı müstakil ve bir diğeri de iki yanında komşuları olan bitişik nizam konuttu. Kadınlar yirmilerinde, otuzlarında ve kırklarındaydı. Olağan çekicilikleri dışında paylaştıkları ortak bir fiziksel özellikleri yoktu. Ayrıca Westpark'taki evde Hayalet Adam bir erkeği öldürmüştü. Benim evimde bir erkek, bir kadın ve bir çocuk ölmüştü.

Ancak Ed benzerlikler olduğuna işaret etti. Görünüşte dağınık olan mevkileri bir haritaya işaretlerseniz –ki biz bunu yaptık– biri hariç hepsi nispeten Cork bölgesinin güneybatısında küçük bir dairenin içine giriyordu. Buna uymayan tek yer Fermoy’du. (Hayalet Adam bu bölgede mi çalışmış ya da yaşamıştı? Bölgeye aşina olduğundan mı orada faaliyet göstermişti?) Kadınların ortak nokta olduğu aşikârdı. İlk üç saldırısı bir kadına odaklıydı ve içinde kadın olmayan hiçbir saldırısı yoktu. Bir de kurbanlar arasında son derece belirgin, göze batan, *apaçık* ortada olduğundan daha önce hiç aklıma gelmeyen bir bağlantı vardı. Bütün kurbanlar kendi evlerinde saldırıya uğramıştı. Onları yoldan almamış ya da ikinci bir yere götürmemişti. Annem dâhil ikisi kendi yataklarından bile oynatılmamıştı.

Benim koltuğumuzun minderinin altında bıçak ve ip bulmamdan ve Christine’in komşusunun da aynı şeyle karşılaşmasından dolayı Hayalet Adam’ın ev sakinlerine saldırmak için gelişinden *önce* evleri, muhtemelen birden fazla kez, ziyaret ettiğini biliyorduk. Telefon aramaları onun kurbanlarını taciz etmekten ve korkutmaktan hoşlandığını gösteriyordu, ayrıca onların telefon numaralarını biliyor olması gerçeği, kurbanları hakkında bilgi topladığı anlamına geliyordu. Adlarını biliyordu. Bally’s Yolu’nda bir tehdit olarak Alice O’Sullivan’ın kulağına dört çocuğunun hepsinin adlarını fısıldamıştı. Ed Hayalet Adam’ın kurbanlarını onlara saldırmadan önce haftalarca, hatta belki de aylarca gizlice izlediğine emindi. Ayrıca Westapark’ta insanlar oturmaya başlamadan önce boş

ama tamamlanmış olan evleri maymuncukla kilit açma, cam kırma ve karanlıkta etrafta dolaşma gibi şeylerde alıştırmaya yapmak için kullanmıştı. Çok dikkatliydi, olay yerinde travma, yas ve asla işe yarar bir doku ya da DNA örneği vermeyen en sevdiği mavi ipin liflerinden başka bir şey bırakmıyordu. Sadece bir kez görülmüştü, O'Sullivanların evinin dışındaki yolda Claire Bardin tarafından... Ancak kadının tarifiyle çizilen robot resimdeki kişiyi teşhis eden kimse olmamıştı.

Bütün bunlar bize Hayalet Adam'ın kim olduğu, nasıl çalıştığı ve ona bunları yaptıran dürtü hakkında bir sürü şey söylüyordu. Bu, eylemleri üzerinde çalışan ve hazırlanan, araştırma yapan bir saldırgandı. Kendini üstün hissediyordu ve kurbanlarından da Garda'dan da daha zeki olduğuna inanıyordu. Eve önceden yaptığı ziyaretler içindeki röntgencilik eğilimlerinin ipuçlarını veriyordu; muhtemelen suç kariyerine bir röntgenci olarak başlamıştı. Bütün bunların dışında kurbanlarını rastgele seçmesi hiç akla yatkın değildi. Bir şekilde onları *buluyordu*. Bunun bir *nedeni* vardı. Ancak asıl soruşturma bunu bulamamıştı ve şimdi Ed'le ben de soruşturmaya ilgili gayri resmî incelememizde başarısızlığa uğramıştık. On ay sonra başladığımız yere dönmüştük, çıkmazdaydık.

Artık Eylül 2016 olmuştu. Hava sıcaklığı ne olursa olsun, İrlanda yazı en fazla okulların yeniden açıldığı haftanın gelişine kadar dayanabilirdi. Ed ve ben nadiren Bachelor's Rıhtımında akşam güneşinde bir barın dışında oturmak için mola veriyorduk. Mekân ceketsiz, çıplak bacaklı, sandalyelerinde arkalarına yaslanıp yüzlerini

güneşe çeviren büro çalışanlarıyla dolu olurdu. Neden orada olduğumuzu, Ed ile ne yaptığımızı kolaylıkla unuttuk ve o akşam bir parçam bunu yapmayı istiyordu. Bütün bunlar ümitsiz gelmeye başlıyordu. Her şeye bakmış ve yeni hiçbir şey görmemiştik. Farkında olmadan buğulanan bira şişelerimizin etiketlerini soyup aldığımız yudumlar arasında birbirimize sırayla, “Düşünmediğimiz bir şey olmalı,” deyip duruyorduk.

Ardından aklıma bir şey geldi. Soruşturma dosyalarında yeni bir şey bulmamıştık ama onlara yeni bir şey bulduğumuz için bakıyorduk: Yıllar önce minderin altında ip ve bıçağı keşfettiğim için. Bu, elimdeki bilmecenin bir parçasıydı ama yakın zamanlara kadar buna sahip olduğumu bilmiyordum.

Acaba *onlar da* bilmeden bir parçaya sahip olabilirler mi, diye diğer sağ kalanlarla konuşmaya değer miydi?

Bu kolay olmayacaktı. Christine Kiernan Hayalet Adam’ın ziyaretinden ötürü o kadar sarsılmıştı ki birkaç hafta sonra kendi canına kıymıştı. Linda O’Neill yeniden evlenmişti ve San Francisco’da yaşıyordu. Telefonda Ed’e, Hayalet Adam’ın kimliğini ortaya çıkarmak için ona duyduğum ihtiyacı anlayışla karşılamakla birlikte hayatının o dönemine geri dönmekle hiç ilgilenmediğini söyledi. Bizden evlendikten sonra aldığı yeni soyadını ifşa etmememizi isteyip özür dileyerek telefonu kapattı. Westpark saldırısından sağ kalan yoktu. Böylece geriye artık Bally’s Yolu’ndaki evde yaşamadığını çabucak öğrendiğimiz, Hayalet Adam’ın ilk kurbanı Alice O’Sullivan

kaldı. Çeşitli telefon görüşmeleri ve bir sürü sonuçsuz girişimden sonra nihayet Dublin bölgesinde ona ait bir numaranın izini bulduk. Aradığımızda bize üzüntü verici bir şekilde Alice'in iki yıl önce kemik kanserinden öldüğü söylendi. Telefondaki şimdi yirmi yedi yaşında olan kızı Nancy'ydi.

Nancy evli ve iki çocukluydu, ailenin Bally's Yolu'ndan doğruca taşındığı evde yaşıyordu. Babası da beş yıl önce geçirdiği kalp krizi sonucu vefat etmişti. Ancak taşınıp Malahide'a yerleşmenin aileye o gece olanları çok gerilerde bırakıp hayata devam etme imkânı verdiğini, sonrasında da ebeveynlerinin aile, yurt dışı ziyaretleri ve neşeyle dolu iyi bir hayat sürmeyi başardığını söyledi. Nancy adaleti sağlamaya duyduğum ihtiyacı derinden anlıyordu ve yardım etmekten mutluluk duyuyordu ama sahip olduğumuz bilgiye ilave edebileceği pek fazla bir şey yoktu. Olay sırasında yatak odasındaydı ve evin içindeki olaylardan tamamen habersizdi. O zamanlar on yaşındaydı, o âna dair fazla bir şey hatırlayamayacak kadar küçüktü. Fakat bir öneride bulundu. Ağabeyi Tommy'yi aramamı söyledi. Sadece daha fazlasını hatırlayacağından değil, aynı zamanda 1999 yeni yıl akşamında Hayalet Adam'la şahsen konuşmuş olmasındandı.

Tommy bizimle konuşmaya hevesliydi. O'Sullivan ailesinin en büyük çocuğu olarak saldırı sonrası yaşanan olayın daha fazla içinde olmuştu. Nancy ebeveynlerinin mutlu bir hayat sürmeyi başardıklarını söylediğinde samimiydi ama bu onun gerçeği, onun bakış açısıydı. Yaşça büyük olan Tommy'ninkiyse başkaydı. Bize annesinin

onu elden ayaktan düşüren depresyon krizleri çektiğini ve kanser teşhisi konana kadar haftalık olarak Travma Sonrası Stres Bozukluğu terapi seanslarına katıldığını anlattı. Hayalet Adam onların hayatında sadece bir saat geçirmiş olmasına rağmen bunun travması, tedavisi olmayan bulaşıcı bir hastalıktı. Adam annesinin zihninin bir köşesine çökmüş yüzü olmayan bir canavardı ve bundan sorumlu olan kişinin cezalandırılmak bir yana, hiç yakalanmamış olması Tommy'yi öfkeliyordu. Kitabı ve Ed'le yaptığımız araştırmayı memnuniyetle karşıladı. Ancak artık Abu Dabi'de yaşıyordu. Noel için eve dönmesine ve tercih ettiğimiz gibi onunla yüz yüze konuşabilmemize üç uzun ay vardı. Hem Ed hem de ben telefon görüşmelerinin ya da görüntülü konuşmaların yüz yüze gelmekle aynı olmadığı konusunda hemfikirdik ve bir seyahat de ayarlayamıyorduk. Kendimizi sonu gelmeyen listemizdeki diğer detaylara verip beklemeye başladık.

Aralık ortasında Tommy'yle buluşmak için Dublin Havaalanı'na gittik. İnsanlar kayar kapılardan çıkıp kollarını açmış kendilerini bekleyen sevdiklerine doğru sel gibi akarken gelen yolcu bölümünde bekledik. Her yanımız sevinç çığlıkları, gözyaşları ve hatta birkaç el yapımı EVE HOŞ GELDİN tabelasıyla çevriliydi. Bense hiç tanımadığım bir adamın isminin yazdığı bir tabela tutuyor, onunla her ikimizin de hayatlarının akışını değiştiren bir katil hakkında konuşmayı bekliyordum. Bana şiddet içeren bir suçun kurbanı olmanın sıklıkla hissettirdiği tipik duygu buydu. İyi görünüyordum, normal görünüyordum;

herkesle uyumlu olabilirdim. Ancak beni diğerlerinden ayıran, beni Öteki yapan bir sırrım vardı. Etrafımdaki insanların hayatları benimkinden gerçeğe bilim kurgu arasındakiler kadar farklıydı. Ailem için asla gelen yolcu bölümünde beklemeyecektim. Bütün ailemi kaybetmiştim. Gelecekte bir şekilde kendi ailemi kurmanın bir yolunu bulursam –bunun olması için atmam gereken tüm adımları düşündüğümde son derece imkânsız görünüyordu– herhangi bir yere bensiz gitmelerine asla izin vermeyecektim. Bundan çok korkardım çünkü hep birlikte evde bile olsanız güvende değildiniz. Bunu ilk elden deneyimlemiştim.

Tommy O’Sullivan artık otuz üç yaşındaydı ve bir havacılık şirketinde mühendis olarak çalışıyordu. Siyah saçına ve gür sakalına aklar düşmüştü. Kot pantolonuyla sıradan giyinmiş, bir omuzuna deri evrak çantası asmıştı. Uçakla Abu Dabi’den Londra’ya, Londra’da da buraya gelmişti ama bavulları Londra’da kalmıştı. Alyans takıyordu. Karısı Amanda’nın ailesi İngiltere’deydi ve Nancy’nin Malahide’daki evinde kocasına katılmadan önce birkaç günü onlarla geçirecekti. Tommy sıcak ve içten, konuşması kolay biriydi, zaman konusunda cömert davranıyor, sürekli gitmek için acelesi olmadığı konusunda bizi temin ediyordu. Asmakattaki barda masa bulup kahve söyledik. Konuşmalarımızı telefonuma kaydedebilir miyim diye sorduğumda kabul etti.

Bize bugünü çok uzun zamandır beklediğini söyledi. On yedi yıl ve aşağı yukarı birkaç hafta.

Garda, Tommy'yi evde sorgulamıştı ama bunu kısa bir şekilde ve olaydan sonraki sabah –kendi deyişiyile– Tommy'nin hâlâ akli karışıkken yapmıştı. Aylar sonra, *Crimecall* programı telefon sapığı aramasının olanlarla bağlantılı olduğunu fark etmesini sağladığında onlarla yeniden konuşmuştu. Fakat bu görüşme de kısa olmuştu. Daima ondan aldıkları bilgiden fazlasını bildiğine inanmıştı. Tommy olanların rastgele bir saldırı olmadığına, ailesinin hedef olarak seçildiğine inanıyordu. Kullandığı kelime 'seçilmiş'ti. Şimdi bile, bunca yıl sonra, *neden* diye eziyet çekiyordu. Neden onlar? Bu adam yaptıklarını neden yapmıştı? Ve neden asla yakalanmamıştı?

Tommy bize o geceyi, onun için gerçekte sadece sabahın erken saatlerinde, Hayalet Adam gittikten sonra başlayan olayların nasıl cereyan ettiğini anlattı. Erken saatte ve yan odada olmasına karşın telefonunun çalışını ve babasının sesini duyuşunu tarif etti. Kilitli yatak odası kapısını... Babasının dışarı çıkışını ve ardından Tommy'ye Garda'yı araması için seslenişini. Göz ucuyla kısmen açık banyo kapısından annesinin geceliğini görmesini... O gün hastaneden temizlenmiş, steril ve sargılar içinde taburcu edildiği geç saatlere kadar onu göremeyişini... Garda'nın verdiği tepkiyi... Onların ve babasının çabucak bunun rehinenin suça karışmaya zorlandığı başarısız bir kaçırma eylemi olduğu sonucuna varışını.

Tommy ellerini kaldırarak bize, "Fakat *nasıl* başarısız?" dedi. Bunca yıl sonra bile bu varsayımın yarattığı öfke hâlâ kabararak yüzeye çıkıyordu. "Rehinenin suça karışmaya zorlandığı kaçırma eyleminde işe bir çete ve

bir araç dâhil olur. Bunlar neredeydi? Bildiğimiz kadarıyla bir adam vardı ve araba yoktu. Yani tam olarak hangi noktada *başarısız* oldu? Asla başarılı olmadı çünkü hiçbir zaman kaçırma eylemi değildi. Buna dair sıfır kanıt vardı. Akla gelen tek sebep babamın bir banka müdürü olması ve hata yapıp bunu onlara söylemesiydi. Tavırları, “Ah, harika. Gizem çözüldü. Bu rehinenin suça karışmaya zorlandığı bir kaçırma eylemi. Sonrakine geçelim!” gibiydi. Saldırıdan iki hafta önceki, yeni yıl akşamında onunla dalga geçen bir arkadaşının telefon sapıklığı yaptığını sandığı aramaya geri döndü. Sesi tarif etti ve taklidini yaptı. Ses gıcık, tuhaf, yapmacıktı. Abartılı bir fısıltıydı. *Haydi bir oyun oynayalım. Crimecall’u izlemesini –sıkınlıkla kanallar arasında gezinirken tesadüfen yakalamıştı– ve aramanın bunun bir parçası olduğunun, aslında Hayalet Adam’la konuştuğunun farkına vardığında aniden hissettiği ürpertiye tasvir etti.*

Ona evde tuhaf bir şey bulup bulmadığını sordum, özellikle de saldırıdan önceki haftalarda. Ona benim bıçak ve ip hakkındaki kendi keşfimden bahsettim. Ancak Tommy, Bally’s Yolu’ndaki evde buna benzer bir şey gördüğünü hatırlamıyordu.

Ed her şeyden önce neden Tommy’yle görüşmek istememizi, neden olabildiğince fazla sağ kalan kişiyle görüşmeyi umduğumuzu açıkladı. Önceliğimiz Hayalet Adam’ın seçtiği insanlar arasında bir bağlantı bulmaktı. *Bir şey olmak zorundaydı ama tam olarak neyi aradığımızı bilmediğimizden bulmak zordu.*

Fakat Tommy ve ben vardık, ailelerin birbirinden sadece birkaç kilometre uzakta büyüyen iki en büyük çocukları. Saldırının olduğu zamanlarda ailelerimizin yaşantılarından hatırlayabildiğimiz her şeyi paylaşırsak ortak bir noktayı tesadüfen bulabilirdik belki. Bu, Hayalet Adam'ın bakışını tersinden ele almak gibiydi ve uzun soluklu bir işti. Ancak elimizdeki tek şey buydu.

Temel şeylerden başladık: okullar ve öğretmenler, arkadaşlar, akrabalar, kulüpler ve diğer faaliyetler. Sonra genişlettik. Sıklıkla gittiğimiz restoranlardan, sinemalardan, tekrar tekrar dönüp uğradığımız alışveriş merkezlerinden bahsettik. Annelerimizin haftalık alışveriş yaptığı yerlerden... Tatile gittiğimiz yerlerden... Güneşli günlerde nereye gittiğimizden. Otobüs yollarından, kuförlerden, hastanelerden. Eve dağıtımı yapılan şeylerden... Tommy'nin hafızası benden kayda değer ölçüde iyiydi ama ne de olsa benden büyüktü. Ailesinin gittiği kütüphaneyi, iki küçük kardeşinin piyano öğretmeninini adını ve annesinin en sevdiği bahçe malzemelerini satan dükkânın nerede olduğunu hatırlayabiliyordu. Annesi Tommy'yi yanında götürdüğünde oradaki kafeteryada ona ne ismarladığını bile hatırlıyordu. Ancak bizi birbirimize bağlayan hiçbir şey bulamadık.

Hayalet Adam evlerine geldiğinde Tommy benden dört yaş büyüktü. Ailesinin dışındaki bir yaşamın başlarındaydı. Arkadaşlarıyla epey zaman geçiriyordu. Bu onun dünyasını genişletmişti. Ailesi pazar öğleden sonrasında arabayla bir yerlere gitmek, tatile çıkmak, güzel havalarda denize girmek için kumsala gitmek gibi

birlikte bir sürü şey yapıyordu. Tıpkı benim ailemin öğle yemeğine ninemin evine gitmesi ya da bir süre dışarda oyun oynaması gibi bu türden sayılabilecek faaliyetler. Annemin yapacağı işler varsa, normalde bizi yol üstünde büyükannemize bırakır ve dönüşte alırdı. Bu tüm taraflar için uygundu. Hafta sonları arkadaşlarımla evlerine giderdim ama okul dışında bir etkinliğim yoktu. Anna'ysa böyle şeyler için çok küçüktü. Tommy'nin geniş bir aileye sahip olmasına karşın benim ebeveynlerim ailelerinin tek çocuğuydu ve aile büyüklerimizden tek kalan ninemdi. Bu nedenle milenyumun başlangıcında dünyalarımız Venn Diyagramındaki¹⁸ kesişen iki daire gibiydi, onun dairesi benimkinden birkaç kat genişti ve kesişim kümesine koyacak hiçbir şey yoktu.

Konuşacak şeyler tükenene kadar her şeyi didik didik edip inceledik. Tommy'nin bitkin düştüğü ortadaydı, buna karşın daha uzun kalabileceğine dair bizi temin ediyordu. Bağlantıyı bulmakta kararlı görünüyordu. Bir tur daha kahve söyledik.

Sohbetin bu bölümündeki kayıtlarımda seramik fincanların içine çarpan çay kaşıklarının böldüğü bir sürü sessizlik oldu.

Bütün bu süre boyunca çoğunlukla sessiz kalan Ed nihayet konuştu.

"Belki o size geldi," dedi. "Belki evin dışında karşılaştığınız biri değildi. O sıralarda evinize gelen herhangi

18 Venn Diyagramı: Her biri daire olarak temsil edilen kümeler arasındaki olası mantıksal ilişkileri görsel olarak sergileyen şema. -Ç.n.

bir ziyaretçi hatırlayabiliyor musun? Yabancılar ya da belki ebeveynlerinin bir daha gördüğünü hatırlamadığın yeni arkadaşları? Herhangi bir satıcı, yardım toplayan birileri, işçi – bunun gibi şeyler?”

Tommy çok sessiz bir şekilde, “Bir memur vardı,” dediğinde Ed’in tarifine uyan bir şeyi, herhangi bir şeyi bulmak için hafızamı gözden geçiriyordum.

Ed birden dikkat kesildi. “Memur mu? Saldırıdan önce mi?”

Tommy başıyla onayladı. “Evet. Birkaç ay önce.” Hatırlayabildiği şuydu:

Bir akşam kapı çaldı, hava henüz kararmamıştı ama geç saatlerdi. Annesi okul kıyafetlerinin gömleklerini ütülerken Tommy oturma odasında televizyon izliyordu. Bunlar naylon paketlerinden çıkmış yeni gömleklerdi, annesi kırışıklıkları ütülüyordu. Tommy’ye göre bu durum olayın tarihini okulun başlangıç dönemine denk düşürüyordu, yani Eylül 1999’a.

Koltukta oturduğu yerden, oturma odasının açık kapısı ve koridor üzerinden evin girişinin son on beş santim kadarı Tommy’nin görüş alanı içindeydi. Annesi ön kapıyı açtığında şüphe götürmez bir şekilde Garda üniforması giyen birinin sağ kolunu ve omzunu görebiliyordu. Meraktan kulak kabartmak için TV’nin sesini kapattı. Bölgede gerçekleşen soygunla ilgili bir şeyler söyleyen bir erkek sesi duydu. Garda, muhit sakinlerini kapı kapı dolaşarak onları durumdan haberdar ediyor, gerekiyorsa kendi güvenlik sistemlerini kurmaya teşvik ediyordu. Belli bir noktada Tommy’nin babası da kapıya gitti.

Tommy, “Bu yüzden hatırlıyorum,” dedi. “Çünkü annem ona dönüp, ‘Sana *söyledim*, evin önündeki kapalı teras kapısını onartmamız gerekiyor,’ dedi. Garda’nın önünde. Annem durmadan o kahrolası kapıyı kafasına takıyordu, babamsa hep baktırmak için birini çağıracağını söylüyor ama bir türlü yapmıyordu... Ardından, sadece birkaç ay sonra, Hayalet Adam o kapıdan içeri girdi. Civardaki soygunu duyduktan sonra bile, Garda memuru gelip uyardıktan sonra bile bu konuda hiçbir şey yapmamalarına lanet etmiştim. Fakat şimdi düşünüyorum da...” Tommy duraksadı. “Belki de adam gerçek bir memur değildi.”

Ed, “Arabasını gördün mü?” diye sordu.

Tommy gördüğünü ya da sesini duyduğunu hatırlamadığını söyledi.

“Kim olduğunu, kimin soyulduğunu hatırlıyor musun?”

“Hayır.”

“Adamın görünüşünü tarif edebilir misin? Yüzünü gördün mü?”

“Üzgünüm, hayır. Tahminimce babamla aynı boydaydı ama hepsi bu.”

Hayal kırıklığıyla dolu kısa bir an geçti.

Derin bir nefes aldım.

“Sanırım bir polis memuru bize de gelmiş olabilir,” dedim. “*Sanırım.*”

İki adam bana dönüp öyle bir gerginlikle baktılar ki bu lafları ettiğime hemen pişman oldum çünkü hatırladığım şey gerçek bir olaydan ziyade bir *olasılıktı*.

Karanlık çöktükten sonra çalan kapı zili, bunun o saatte garip ve huzursuz edici gelmesi. Bu alışılmadık olayın ilgimi çekmesi, görebilmek için ev ödevimi bırakıp merdivenlerin tepesine dikilmem. Ancak hızla aşağı inip kapıyı kendim açmamam gerektiğini de gayet iyi bilmem. Koridordan gelen ışık. İçinde uzayan bir gölge. Bir adamın ne olduğunu çıkaramadığım bir şeyler söylemesi. Ardından annemin, “Aman Tanrım, kim? Ross mu? Collette mi?” –annemin daha önce kullandığını duymadığım, babamın ve büyükannemin ilk adları– gibi şeyler söylemesi. Görünmeyen adamın daha fazla şeyler söylemesi ve annemin içinin rahatladığını belirten sesler çıkarması. Ardından kapıları bile kilitlemediği hakkında bir şeyler söylemesi...

“Bütün hatırladığım bu,” dedim. “Ne zaman olduğunu bilmiyorum ama bu bir polis memuru olabilirdi, değil mi? Annem adamın ona birinin öldüğünü, bir kaza olduğunu söylemek için geldiğini sandı. Fakat adam ona –muhtemelen– bir hırsızlık olayından bahsediyordu. Değil mi? Kulağa böyle olabilmemiş gibi gelmiyor mu?” İki adam da bana cevap vermedi. Mahcubiyetle yüzüm kızardı. “Biliyorum, biliyorum, hepsi de çok belirsiz. Bunu rüyamda görmediğimden bile yüzde yüz emin değilim. Boş verin.”

Ed bakışlarını benden Tommy’ye çevirdi.

Tommy ona baktı.

Ed, “İşte bu. İşte bu. İşte bu,” dedi.

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.

Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

Kelimeler Jim'in gözlerinin önünde süzülüyordu. Kitabı kapattı, gevşek tuttuğundan kucağına düşürdü. Elleri titriyordu.

Yani biliyorlardı. Biliyorlardı da bilmiyorlardı. Bilmecenin parçalarını bir araya getirmişlerdi ve artık bunları birleştirmeleri sadece an meselesiydi. Ne kadar zamanı kaldığını ölçmek zordu ama zaman *işliyordu*.

Şimdi bunu görebiliyordu.

Hissediyordu.

Jim oturma odasında, Katie'nin *Hayalet Adam* kopyasını okuyordu. Noreen, etkinlikten dönmelerinin üzerinden pek fazla zaman geçmeden başının ağrıdığıyla ilgili bir şeyler mırıldanarak saatler önce yatağa gitmişti. Pek sevdiği o ağrı kesicilerden birini aramıştı, zira yan etkilerinden biri de iyi bir gece uykusuydu. Jim daha önce yaptığı gibi kulübeğe gitmeyi düşünmüştü ama orası soğuktu ve kitabın Katie'ye ait kopyası *buradaydı*, sıcaktı ve rahat bir koltuk vardı.

Bunu yapacağından şüpheliydi ama Noreen aşağı inse bile cevap vermek zorunda kalacağı bir soru olmayacaktı. Sadece şöyle bir göz gezdirdiğini söyleyecekti. Ed'i tanıyordu.

Kitabı için araştırma yaparken tesadüfen Eve Black'le Togher karakolunda karşılaştığı ortaya çıkmıştı.

Kadın *onu* ararken.

Henüz Jim'i bulmamış olabilirdi ama onun yöntemine giden yolu bulmuştu.

Jim kitabı bir kenara koyup ona pek tanıdık olmayan içki dolabına yöneldi. Neredeyse hiç içmezdi. Fakat gerginliğini atmak, beyninde çakan elektrik kıvılcımlarını yatıştırmak, sakinleşip biraz daha sağlıklı düşünebilmek için bir şeye ihtiyacı vardı.

Tozlu, yarısı içilmiş bir şişe viski seçti ve ağzına kadar buzla dolu küçük bir bardağa bir miktar doldurdu. Koltuğuna dönerken yanında götürüp masanın üzerine bıraktı. Bir süre buğulanmasını izledi, buğu damlaları bardağın dışından aşağı süzülüyordu. Buz erimeye başlamıştı.

Dudaklarının ucuyla olabildiğince küçük yudumlar aldı, tadı ve boğazından inen yanma hissi karşısında yüzünü ekşitti.

Jim kitabı yeniden aldı ama açmadı. Bunun yerine, daha önce yapmış olduğu gibi elini kitabın şömizinin üstünde gezdirdi. Tedbir amaçlı kendi kopyasının şömizini çıkarttığından beri bunu yapamamıştı.

Artık o kadar dikkatli olmaya gerek yoktu.

Harfler kabartmalı, pürüzsüz ve parlaktı. Onunla selamlaşmak üzere kalkmışlardı.

Hayalet Adam.

Artık gölgelerin arasından çıkıyordu. Bunca zaman sonra.

Ya da gölgelerin arasından sürüklenerek çıkarılıyordu.

Tabii buna izin verirse...

Bütün bunların sebebi Tommy O'Sullivan'ın söylediği sıradan bir yorumdu. O sıralarda yeni yetme olan çocuğun. Biri daha çıkmıştı! O ve Eve, iş birliği içindeydi.

Jim'in bütün işi, dikkati, becerileri, planlaması, *dehası* – hepsi büyümüş iki çocuk tarafından bozuluyordu.

Tamamen çileden çıkmıştı.

Bu fikir aklına Temmuz 1990'da gelmişti.

O zamanlar Jim, Mallow karakolundaki yeni adamdı. İlk atandığı yer olan Templemore'dan sonra, üç yıl görev yaptığı Millstreet'teki amiriyle arasında çıkan olaydan ötürü buraya atanmıştı. Tek yaptığı kulplu bir bardağı alıp duvara atmaktı ama amiri duvarın önünde duruyordu ve bardak sıcak çayla doluydu. Jim, yedi yaşında bir çocuğun on camdan fırlayarak yedi sekiz metre ötede yola düştüğü ve oracıkta ters yönden gelen tırın altında kaldığı olay yerinden yeni dönmüştü. Çocuğun parçalarını kazıyarak topladıklarından cesedini kaldırmaya gerek kalmamıştı. Jim gördüğüne davanamadığını söylemiş ve inandırıcılığını artırmak için birkaç zoraki gözyaşı dökmüştü. Bu performans disiplin cezası alınmasına ve Mallow'a gönderilmesine neden olmuştu. Fakat işin doğrusu aptallar tarafından kendisine aptal gibi muamele edilmesi canına tak etmişti ve o gün en sonunda artık tepesi atmıştı.

Karakolun dışında hak ettiği saygıyı görüyordu. Uniforma fark yaratan bir güçtü, onu geri zekalı insanlardan ve suçlu serserilerden, aşırı hız yapan, içkiyi tazla kaçııp kapanma saatinde sendeleyerek bardan çıkarken sırt ters baktılar diye

diğer salakları yumruklayan dangalaklardan ayırıyordu. Ne zaman başparmakları yeleşine takılı, üzerinde asılı diğer şeylerin ağırlığıyla kemeri kalçalarına kadar sarkmış hâlde sokakta yürüse kendini iyi hissediyordu. Daha uzun boylu. Daha güçlü. Gelip geçenlerin çaktırmadan ona baktıklarını, yeşil ışık yanmadan geçtikleri ya da arabayı uygunsuz bir yere park ettikleri için pişmanlık duyduklarını görebiliyordu. Küçük şeylerdi, evet ama onu fark etmeleriyle ilgiliydi.

Onu görmeleri.

Ona *saygı duymaları*.

Ne zaman bir olay yerinde görevlendirilse, tanıkları sorgulasa ya da birini kelepçeleyip arabanın arka koltuğuna tıksa aynı duygu doruk noktasına çıkıyordu. Bir hoparlörü titretecek güçteki bas vuruşları, gerçekte duyamıyor ama göğsünde hissedebiliyordu. Bu anlar ona bütün hayatı onu bu yere, bu noktaya, bu mesleğe getiren bir dizi olaydan ibaretmiş gibi hissettiriyordu. Yaptığı iş, yapması gereken şey buydu.

Karakolun içinde olay başkaydı. Hiyerarşide en alttaki görevliydi. Hatta alay konusuydu. Ona kimse saygı duymuyordu. Hiç umurunda olmasa da kimse onu sevmiyordu. Ona *tahammül ediyorlardı* ve arkasından alay ettiklerinden şüphelenmeye başlamıştı. Adamlardan birinin Millstreet'ten yakın bir arkadaşı vardı ve Jim'in araba kazasındaki çocuk yüzünden allak bullak olduğunu tüm karakola anlatmıştı. Olay yerinden gelen diğer memurlardan birkaçı bir kulplu bardak isteyip fırlatacak bir amir aramış, ağlıyormuş gibi yapıp gözyaşlarını silmişti.

Bunun tek sebebi onlardan iyi olması ve bunu bilmeleliydi. Bunu biliyorlardı ve çekemiyorlardı.

Hatta *o gün*, o her şeyin başladığı gün, Meadowbrook'tan ihbar gelip de Jim ve David'e Twomey'ye kapı kapı soruşturmaya yardıma gitme talimatı verildiğinde, diğer adamın

eşleşmeden dolayı surat ettiği Jim'in gözünden kaçmamıştı. Arabayla olay yerine buz gibi bir sessizlik içinde gitmişlerdi. Bunun sebebi muhtemelen David'in kötü bir şoför olması ve Jim'in onun dikkatini dağıtarak işleri daha da kötü hâle getirmek istememesiydi.

Şöyle olmuştu: Bir gece önce, geniş bir alana yayılmış uygun fiyatlı yarı müstakil evlerin bulunduğu Meadowbrook adlı yerleşim bölgesinde sakinleri uykudayken üç ayrı ev soyulmuştu. Hırsızlar oturma odasındaki elektronik eşyaları, nakit paraları ve yatakların kadınların uyuduğu tarafında bulabildikleri her türlü mücevheri almışlardı. Hedefler yerleşim alanının her yanına serpiştirilmişti ama bunu yapan her kimse hızlı hareket etmiş, peşi sıra birinden diğerine geçmiş ve kimse orada olduklarını bile fark etmeden girip çıkmışlardı. Önceden planlandığı açıktı. Beyaz bir kamyonet son haftalarda çeşitli zamanlarda ve olay sırasında bölgede görülmüştü. Jim ve David, bu beyaz kamyoneti Twoney bölge sakinlerinden başka gören olmuş mu diye öğrenmek için her kapıyı çalarak yürütülen soruşturmaya yardım ediyorlardı.

Bunu iki kişi beraber yapabilirlerdi –zaten olay yerinde yeterince insan vardı– fakat olay yerindeki sorumlu memurla görüştüklerinde David bir öneriyi gündeme getirdi: Ayrılabilir ve aynı süre içinde iki kat alanı gezebilirlerdi. Bu mantıken doğrudu ama Jim, David'in neden bunu söylediğini biliyordu. Adam ondan kurtulmak istiyordu. Jim'in işine gelirdi çünkü o da bu boktan görevden kendini kurtarmak istiyordu.

Jim caddenin bir tarafındaki, David de diğer tarafındaki evleri gezmek üzere uzayıp giden sıralı evleri ikiye böldüler. Çalınan ilk dört kapı sıkça rastlanan tarzdaydı. Garda'ya yardım etmek için aşırı bir heves vardı. Bu yüzden insanlar kapı eşiklerinde onu lafa tutuyor ya da içeri davet ediyor, günlerinin süreğen tekdüzeliğinde üniformalı adama suna-

bilecek bir şey, *herhangi bir şey* bulmak için kafa patlatarak onu bekletiyorlardı. Jim'in kendilerinden memnun kalmasını, etkilenmesini istiyorlardı. *Onların* da önemli olduğunu düşünmesini istiyorlardı. Ancak hiç kimsede kayda değer bir bilgi yoktu.

Ardından, beşinci kapıda, Alba vardı.

Kadın dikkati dağınık, bitkin, çoktan kendini arkasındaki boşluktan gelen çığlık çığlığa seslere geri dönmeye hazırlamış bir hâlde kapıyı açtı.

Jim'in gözüne kızın koyu renkli gözleri ve ince dalgalar hâlindeki karmakarışık saçları ilişti.

Kız onun üniformasını fark edince yüzü değişti. Öne, ışığa doğru çıktı...

Ve Jim, karşısında Jean'in durduğunu gördü.

Elbette Jean değildi. Olamazdı. Gerçeği söylemek gerekirse iki kızın birbirine pek benzediği bile söylenemezdi. Bu daha çok verdiği benziyormuş *hissiydi*. İçinde, derinlerde bir yerde bir kapı açıldı. Meadowbrook'taki evin kapı eşiğinde o âna kadar sadece Jean'in o anahtara sahip olduğunu düşünmüştü.

Jean onun bakıcısıydı. Yedi ile on dört yaşları arasında, neredeyse iki haftada bir cumartesi akşamları, teyzesi Agnes o hafta artık hangi çocukla gönül eğlendiriyorsa onunlayken Jim'e bakmaya gelirdi. Jean eğlenceliydi. Karmaşık oyunlar düzenler, seyretmeleri için komik filmler getirirdi. Jim'e, içeriğinin kendisinin tescilli sırrı olduğunu söylediği ballı, peynirli tostlar yapardı. Karanlıkta parlayan bir ışık gibiydi ve her ziyaretinden sonra Jim yeniden geleceği günü iple çekerdi.

Ancak bir noktada ikisi de büyüdü. Jean daima ondan hayli büyük göstermişti ama yıllar geçtikçe, biraz da aralarındaki etkileşimle, Jim'e, sanki ona yetişebilirmiş gibi gelmeye başlamıştı. Cumartesi gecelerini değerli kılan yılların ardından Jean diş tellerini çıkarıp saçlarını değiştirdi ve onu

farklı gösteren şeyler giymeye başladı. Artık *farklıydı*, vücudu farklı bir şekle bürünmüştü. Jim –Jean ona Jimmy derdi– bunu fark etmeye, ona karşı farklı duygular beslemeye başladı. Yanında olmadığı zamanlarda onun geri dönmesini beklemek dışında da hep Jean’i düşünüyordu. Bu kız geldiğinde farklı davranmasına sebep oluyor, birlikte geçirdikleri cumartesi akşamlarına yeni, güven vermeyen bir gerilim yüklüyordu – en azında kendi açısından.

Jim onun için yanıp tutuşuyordu. Tek ilacı Jean’i düşünmek, onun hayaliyle banyo yapmak, gözlerini kapatıp bu hayallere dalmaktı. Hayallerinde sürekli birlikteydiler. Fantezilerinde, Jean gözlerini kapatmış inlerken soluk pembe ete dokunabiliyor, elini sütyeninin altına sokuyordu. Sonraki adımlar bulanık ve belirsizdi, sürecin tamamı ona karışık geliyordu. Fakat sonrasında birlikte yatakta olduklarını, Jean’in başı boynuna gömülmüşken onunla yattığını görebiliyordu. Bazen bunu rüyalarında görüyor, çarşafların altında onu ayıplayan soğuk, yapışkan bir ıslaklıkla yapayalnız uyanıyordu.

Derken o son yaz, bir gece Jean mutfakta pizza yapıyordu. O sırada eşofman üstünü çıkartmak için uzandığında tişörtünü de kaldırıncı Jim’e önce soluk tenini ve sağ yanının düzgün kıvrımlarını, sonra da sütyeninin mavi renkli alt kısmını belli belirsiz görme fırsatı verdi. Hareketinde bir şey vardı; tuhaf şekilde yavaş ve kastiydi, *bilinçliydi*. Bu Jim’e hareketin kendisi için yapıldığını düşündürdü. Öyle olduğuna ikna etti. Jean ona bir mesaj gönderiyor sandı. Jim’in hissettiği her neyse onun da aynı şeyi hissettiğini belirtiyordu.

Fakat bu bir yalandı. Bir alay. Çünkü Jim televizyonda gördüğü adamların kadınlara davrandığı şekilde ona doğru uzandığında Jean kendini geri çekti.

Sonra sinirlendi.

Sonra da *güldü*.

İki büklüm olup gözlerinden yaşlar gelinceye kadar güldü. Yanık yemek kokusu mutfağı doldurup dumanı tüten fırını açmaya gitmek zorunda kalıncaya kadar güldü. Jim'in vücudunun her bir hücresi berbat, acı bir utanç yüzünden korku gibi yanan bir ateş topuna dönüşünceye kadar güldü. Jim dönüp koşarak üst kata çıktı ve ardından odasına girip elleri uyuşuncaya, yara açılan parmak boğumları duvar kâğıdında kırmızı lekeler bırakıncaya kadar duvarları yumrukladı. Bütün bunlar olurken Jean hâlâ gülüyordu.

Jean o geceden sonra bir daha gelmedi. Kimse gelmedi. Agnes, Jim'e 'küçük sapık' diye ad taktı, ona artık evde yalnız kalabilecek kadar büyüdüğünü söyledi. Fakat kadın bunun sadece gece yarısına, eve geldiği ve buluşmak için dışarı çıktığı her kimse onu da yanında getirdiği âna kadar olduğuna inanıyordu. Jim odasına gönderiliyor, onlarsa oturma odasında kalıyorlardı. İlk seferinde garip sesler duyup adamın pek iyi davranmadığını ve Agnes'in yardıma ihtiyacı olduğunu düşünerek merakla aşağı inmişti. O anda kadını kurtarmak Jean'le olan hadisenin yarattığı hasarı biraz azaltabilirdi. Ancak kadının bir sorunu yoktu. Açık oturma odası kapısından görebildiği kadarıyla Agnes adamın yaptığı şeyden hoşlanıyordu. Birkaç dakika merdivenlerin gölgesinde saklandıktan sonra Jim seyretmekten hoşlandığını fark etti.

Yıllardır Jean'i düşünmemişti. Şimdi ondan yaşlıydı, kırışmış, pörsümüştü, tüm kadınlar gibi çocuk yaptıktan sonra şişmanlamış ve bozulmuş olmalıydı. Ama burada, Meadowbrook'taki kapı eşiğinde duran Alba'ydı. Muhtemelen on yedi, on sekiz yaşındaydı. Kız konuştuğunda ağır bir İspanyol aksanı vardı. O evde yaşamıyordu, ev işlerine ve çocuk bakımına yardımcı olarak ailenin yanında kalıyordu. Hiç beyaz kamyonet görmemişti ama belki evin sahipleri görmüş olabilirdi. Anne ve baba, ikisi de o akşam ilerleyen

saatlerde evde olacaktı. Derin V yakalı tişörtünün etek ucu kot pantolonunun beline tam yetişmiyordu, açıkta bıraktığı teni pürüzsüz ve koyu renkliydi. Jim dokunmak istiyordu. Kızı, Jean'i arzuladığı gibi arzuluyordu.

Fakat artık on dört yaşında değildi. Kız ondan küçüktü, çok küçüktü.

Ayrıca artık bir polis memuruydu, kızın karşısında üniformasıyla duruyordu.

Kız ona gülmezdi. Buna cesaret etmezdi.

O gece akşam yemeğinden sonra Jim, Noreen'e bir saatliğine karakola gitmek zorunda olduğunu söyledi. Bir çantada üniformasını yanına aldı ve Cork-Dublin yolu üzerinde bir park yerinde üstünü değiştirdi. Ardından arabasıyla Meadowbrook'a gitti. Yerleşim alanının arkalarındaki bir dönüş arabasını park edip indi ve Alba'nın evine doğru, oraya varana kadar şapkasını takmadan yürümeye başladı.

Ancak enine boyuna düşünmemişti. Şimdi işverenleri evdeydi, kızın kapıya çıkmasına gerek yoktu. Ev sahipleri mutlu, meslek sahibi, şehirde çalışan otuzlu yaşlarında bir çiftti. Onlara beyaz kamyonetler ve şüpheli tipler hakkında sorular sordu ama hiçbir şey görmemişlerdi.

Koca, "Neredeyse hiç burada değiliz," dedi. "Maalesef. Alba'yla zaten konuşmuşsunuzdur, değil mi?"

Jim konuştuğunu söyledi. "O sizin, ıhh..." –not defterine bakıyormuş gibi yaptı– "ev işlerine ve çocuk bakımına yardımcı olarak yanınızda mı kalıyor?"

Çift coşkulu bir şekilde evet anlamında başını salladı ve kızın ne kadar muhteşem olduğu, o olmadan nasıl hiçbir şeyin üstesinden gelemeyecekleri, son kızdan daha uzun süre onlarla kalmasını nasıl arzu ettikleri hakkında bir konuşma başlattı. Jim'e kızın kaç yaşında olduğundan (on dokuz), nereli olduğundan (Girona, İspanya) ve hangi günler izinli oldu-

ğundan (ellerinden geldiğinde cumartesi yarım gün ve pazar tam gün) bahsettiler. Ona, tek fazla yatak odası üst kattaki küçük ardiye odası olduğundan garajı küçük bir müstakil stüdyo daireye çevirdiklerini ve Alba'nın orada kaldığını anlattılar. Yine de oldukça küçük bir yer olduğunu, çiftin iki çocuklarıyla birlikte Londra'ya adamın ailesini ziyaret etmeye gidecekleri ve bütün evin kendisine kalacağı gelecek haftayı Alba'nın dört gözle beklediğini söylediler. Bir de, diye eklediler, *tamamen* kendisine kalmayacaktı, birkaç günlüğüne kalmak üzere Girona'dan kız kardeşi geliyordu.

Jim, insanların bu kadar aptal olması karşısında düşüncelere daldı.

Sonraki hafta üç farklı vesileyle Alba'yı ve kız kardeşini evin dışındaki gölgelerden izlemek için geri geldi. Son defasında kızlar uyurken eve girdi. Mutfaktan geçip kirli çamaşır sepetinden birkaç zarif şeyi cebine attı, Alba'nın uyuduğu odanın kapı ağzında dikildi. Kızın uykusunda dönüşünü, çıplak bacağını yorganın üstüne atışını izledi. Alba kalkıp banyoya gitmiş ve Jim koridordaki bir girintide saklanırken onun orada olduğunu bile hiç bilmeden tam yanından geçmişti.

Bu, o gece Jim'i çok heyecanlandırdı. Onu harekete geçirdi, hayata döndürdü. Böyle geceler olduğu sürece günlerinin ne kadar berbat olduğu umurunda değildi. Başka yerde olan her şey; solgun, mankafa Noreen, karakolda karşılaştığı zırvalık, gece gözlerini kapadığında Agnes teyzenin yaptığını gördüğü şeyler aklından uçup giderek buhar oldu.

Jim, dünyadaki herkes yaşamayı bu şekilde öğrenmiş olmalı, diye düşündü. Yüzlerinde gülümsemeyle her gün boka batarken ortalıkta sakince dolaşmayı böyle başarıyorlardı. Bir çıkış yolu, bir çare, bir panzehir bulmuşlardı. Tek açıklaması buydu.

Ve şimdi o da kendisinininkini bulmuştu.

Fakat Meadowbrook bitmişti. Alba'ya üçüncü ve son ziyaretinin ertesi sabahı işe geldiğinde, bir komşunun önceki gece gizlice etrafta dolaşan birini ihbar ettiğini keşfetmişti. İki meslektaşının bulunduğu bir arabaya yakalanmaktan *kıl payı* kurtulmuştu.

Başka bir yer bulması gerekiyordu.

Ondan sonra da başka bir yer.

Jim'in ihtiyaç duyduğu şey malzemeydi.

Bundan kısa süre sonra bir gece Noreen'e bir denetleme görevinde olduğunu ve arabayla şehrin on beş dakika dışında yeni bir toplu konuta gideceğini söyledi. Yol kenarında park edip üstünü değiştirerek üniformalarını giydi. Kapıları çalmaya başladı.

Ev sakinleri açtığında kısa bir anlığına kimliğini gösterdi. Altındaki şeffaf kabın içine yeni bir kimlik kartı sokmuştu. Üzerinde kendi resmi fakat farklı bir isim vardı. Kendi kimlik kartının fotokopisinin detaylarını elle düzeltmiş, ardından bunun fotokopisini çekmişti. Sadece silik mürekkepli bir kâğıt parçasıydı ve incelense sahte olduğu anlaşılırdı. Ancak karanlık bastıktan sonra parmaklarıyla kısmen kapatırken bir kapı eşiğinde –ve sadece kısa bir an gördüğünüzde– gayet iyi işe yarıyordu. “Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama bölgede bir soygun oldu. Son birkaç hafta ya da ay içinde garip bir şey fark ettiler mi, şüpheli herhangi bir araç gördüler mi, türünden şeyler için bölge sakinlerinin bilgisine başvuruyoruz.”

Bu yöntemle bir şey açıkça ortaya çıktı: Bütün sorular ona yöneltiliyordu. Çünkü gerçekte bir soygun olmamıştı, ev sakinleri bir soygun olduğunu ilk defa duyuyorlardı. Şaşkın ve endişeliydiler, daha fazla detay öğrenmek istiyorlardı. Jim ilk iki evi yüzüne gözüne bulaştırdı ama üçüncüsünde kendini yerel sakinler birliğinin başkanıyla yüz yüze buldu. Ertesi gün adam karakolu arayıp olması gereken soygun hakkında

sorular soracaktı. Jim şanslıydı, telefonu açan kişi o olmuştu. Fakat benzer bir şeyin yeniden olmasını göze alamazdı.

Göz önündeyken kendini saklanmanın daha kolay olduğunu fark etti. Jim küçük semt olaylarını kollamaya başladı: soygun, hırsızlık, vandalizm. Bunlar bazen gerçekten kapı kapı bilgi almayı gerektirirken bazen de gerektirmiyordu. Soruşturmanın kendi kendine tıkanmış olduğundan ya da sönüp gittiğinden emin oluncaya kadar bir hafta ya da daha fazla bekliyordu. Ardından akşam, değiştirilmiş kimliği ve arka koltukta duran üniformasıyla bölgeye gidiyordu. Onları 'uyardığı' soygunlar zaten olmuştu ama ziyaretlerinin bunlarla ilgili olmayan üç hedefi vardı: oturanları değerlendirmek, evleri gözlemlemek, bilgi toplamak.

Kendisi için.

Jim gittikçe cesaretlendi. Gece boyunca hoşuna giden evlere dönmeye, bazen dışardan izlemeye, bazen de içeri girmeye başladı. Arada sırada yataklarından birkaç santim uzakta durarak uyuyan kadınları seyretti. Bir evde, orada yaşayan kadın lavabonun önünde makyajını silerken kendisi düşün içinde, çekili duş perdesinin arkasında durdu.

Fakat zamanla eski berbat duygular geri döndü: eziklik, öfke, utanç. Eğer gece yaptığı faaliyetler yaşamının verdiği acıya karşı bir panzehirse o hâlde yaşam bir direnç geliştirmeye başlıyordu. Noreen bir kolunu kırdı. İş yerinde başka bir olay oldu. Bu defa Cork şehrine, masabaşı işlerle sınırlı olacağı Togher Garda Karakolu'na gönderiliyordu.

Jim'in yeni bir şeye ihtiyacı vardı. Daha güçlü bir şeye...

Şifre

Soygun. Neredeyse yirmi yıl sonra, nihayet bütün Hayalet Adam soruşturmasını çözecek şifreyi bulduğumuzu düşündük.

Artık yapmamız gereken şey, Tommy'nin ve benim olayları doğru hatırladığımızı kesinleştirmek, ardından da diğer üç Hayalet Adam evinde aynı şeyin olup olmadığını belirlemektir. Eğer bizde ve onlarda aynı şeyin olduğunu tespit edebilirsek bir sonraki adımımız bu ziyaretlerin mahiyetini incelemek olacaktır. Bu adam gerçekten bir polis memuru muydu? Gerçekten soygunlar olmuş muydu? Bu *nasıl* bir bağlantıydı?

Ed hakikaten de Tommy'nin Bally's Yolu'ndaki aile evinin yakınlarında Eylül 1999'da bir soygun olduğunu çabucak doğruladı. 5 Eylül öğleden sonra, bir mülk hayli yaşlı eski sahibinin cenazesi sırasında soyulmuştu. Binlerce pound değerinde çok sayıda antika çalınmıştı, tahminen o sıralarda bölgede görülen, üzerinde (sahte) bir nakliyat şirketinin arması bulunan beyaz bir kamyonetle. Hırsızlık haberlere çıkmıştı, ölen adamın oğlu yerel radyoda canlı yayında konuşurken çocuk gibi ağlamış, vefat eden babasının bir ömür boyu topladığı eşyaların geri dönmesi için halka yalvarmıştı.

Bu Garda'nın sipariş üzerine hırsızlık olarak adlandırdığı türden bir suçtu. Öyle alelade ev soygunlarından biri değildi. Bunu her kim yaptıysa evde ne olduğunu ve sonrasında malları nasıl satacağını biliyordu. Bu türden suçları çözmenin yolu antika satıcılarının iş birliğinden geçerdi. Birisi onlara bir ya da daha fazla sayıda eşya satmaya çalışacak, onlar da Garda'ya haber verecekti. Garda en başa, onları çalan kişi ya da kişileri bulana kadar geriye doğru satıcı satıcı eşyanın izini sürecekti. Aynı soruşturmada yer alan birinin yerel evleri bu konuda uyarmakla görevlendirilmesinin hiçbir mantıklı yanı yoktu. Onlar da antikalarla dolu evlerini ailecek bir cenazeye giderek sahipsiz bırakmayacaklarsa aynı kaderi yaşama ihtimalleri sıfırdı. Garda da bu yüzden bunu yapmamıştı. Hedef mülke doğrudan komşu olup hırsızlığı takip eden saatlerde sakinlerinin tanık ifadeleri alınan evler dışında herhangi bir yere gönderilen hiçbir teşkilat mensubu kaydı yoktu.

Christine Kiernan'ın uğradığı saldırıdan önceki haftalarda ve ebeveynleriyle bu hassas konuda yaptığı konuşmanın sonrasında bir polis memuru tarafından ziyaret edildiğine dair hiçbir kayıt yoktu. Ebeveynlerine de böyle bir şeyden bahsetmediğini saptadım. Ancak site girişine ana kapıların monte edildiği sıralarda bölgede son dönemde meydana gelen bir soygundan dolayı konuşmalar olmuştu. İpi ve bıçağı bulan komşuyla, Maggie Barry'yle, zaten konuşmuştum. Ancak bu konu ya da bir memurun ziyareti hakkında bir şey hatırlıyor mu diye sormak için onu yeniden aradım. Hayır dedi. Fakat

Maggie o sıralar Covent Court Sakinleri Birliği'nin sekreteriydi ve görevlerinden biri yönetim kurulu toplantıları ile özel olarak yapılan toplantıların tutanaklarını da içeren birliğe ait dosyaları muhafaza etmekte. Bunları gözden geçirip Haziran 2000'de, Christine'e saldırılmasından altı hafta önce, tam da bu sorunun özel bir toplantıda gündeme getirildiğini buldu. Toplantı tutanakları 'Blackrock Yolu'nda hırsızlık amacıyla bir eve girme olayına' atıfta bulunuyordu. Bunları her kim kaydettiye sonuna parantez içinde 'Florida' kelimesini yazmıştı.

Ed gidip araştırdığında 29 Nisan 2000'de Blackrock Yolu'ndaki müstakil evde yapılan hırsızlıkla ilgili bir rapor buldu. Aile, Orlando'daki iki haftalık Walt Disney Dünyası tatilinden döndüğünde evlerini tamamen altüst olmuş ve tahrip edilmiş hâlde bulmuştu. Ne ben ne de Ed medyada bu olaydan bahseden herhangi bir şey bulabildik. Bunun üç anlamı vardı: Medyada *yer almıştı* fakat Ed bulamamıştı, Covent Court sakinlerinden bir ya da daha fazlası ilgili aileyi veya onları bilen birini tanıyordu ve bu yolla duymuştu ya da bir veya daha fazla Covent Court sakinine Garda'dam bir uyarı ziyaretinde bulunulmuştu. Bunlardan hiçbirisi ihtimal dışı değildi. Ayrıca Ed'in söylemekten hoşlandığı gibi delil yokluğu, olmadığının kanıtı değildi. Bunun bir şekilde kurbanlar arasındaki bağlantı olduğuna dair teorimiz hâlâ geçerli olabilirdi.

Ed, evimize yapılan ziyarete dair silik hatıramı destekleyen iki muhtemel olay buldu. Monkstown'daki bir çiftlikten birtakım malzemeler çalınmıştı ve Passage

West'in eteklerinden geçen Monastery Yolu'ndaki bir evden elektronik eşyalarla nakit para alınmıştı. Her iki olay da ailemin öldürülmesinden sonraki altı hafta içinde olmuştu. Soruşturma yapan Garda tarafından tutulan kayıtlar eksikti ama ilgili dedektiflerden biri hâlâ meslekteydi ve Ed'e, malum olduğu üzere, hedef evlere doğrudan komşu olanlar hariç, bu olaylarla ilgili hiç ev ziyareti hatırlamadığını söyledi. Pek fazla bir şey değildi ama bulabildiğimizle yetinmek zorundaydık. Ed'e, Garda mensuplarının resmî soruşturmalardan ayrı olarak insanların mülkiyet suçlarına kurban gitmelerini önlemek amacıyla evleri ziyaret ettiği bir ev güvenliği girişimi olup olmadığını sorduğumda bana güldü. Hiçbir zaman, hiçbir yerde Garda'nın bunu yapacak kaynağa sahip olduğu bir durum olmamıştı.

Gidip Westpark ya da civarındaki hırsızlık olaylarını araştırmamıza gerek yoktu, zira Ed bunlardan birçoğunu bizzat incelemişti. Ama o zamanlar sakinler henüz evlere yerleşmemişti. Daha sonrasında böyle olaylar olduğuna dair hiçbir rapor bulamadı. Elbette, Marie ya da Martin'e bir polis memurunun ziyaret edip etmediğini soramazdık.

Toplamda beş Hayalet Adam saldırısı vardı. Bunların ikisinde, elimizde saldırıdan önce bölgedeki hırsızlığa karşı uyarıda bulunmak için bir polis memurunun tek başına yaptığı ziyaretler mevcuttu. Ama bunlardan birisi kapıda anneme, babamın ve büyükannemin ilk isimlerini söyleten bir adamın belirsiz hatırasına dayanıyordu. Dördünde, saldırılar öncesinde soygunların civardaki

bir yerlerde olduğunu doğrulayabiliyorduk ama hırsızlık oldukça yaygın bir suçtu ve zaman içinde herhangi bir tarihte rastgele beş Cork evini seçseydik muhtemelen *bunlar* arasında da bağlantı kuracak benzer olaylar bulurduk.

Bu, gerçekten de Hayalet Adam'ın kurbanları arasındaki bağlantı, neden bizi seçtiğine dair gizemi çözecek anahtarsa uzak bir hayaldi.

Ama hâlâ elimizde soruşturacak Fermoy'daki Linda O'Neill vardı.

Aylar süren cevapsız aramalar, e-postalar ve hatta çalıştığı yere gönderilen elle yazılmış bir mektuptan sonra Linda O'Neill'le yeni irtibat kurmuştuk. Dublin Havaalanı'nda Tommy'yle görüşmeden kısa süre önce kadından umudu kesmiş ve kaderime razı olup kendimi onun hakkındaki bölümü elimdeki malzemeye, yani Garda raporları ve o sıralarda medyaya verdiği röportajlarla tamamlamayı kabullenmiştim. O zaman Ed resmî yetkilerine dayanarak devreye girdi ve nihayet telefonla ona ulaştı. Fakat kadın telefonda sadece ona –ve bana– bu kitap işine bulaşmak istemediğini söyleyecek kadar kaldı. Fermoy'daki evde onu bir polis memurunun ziyaret edip etmediğini sormak için onunla yeniden temas kurmak pek makul değildi. Dürüst olmak gerekirse ahlaki yönden benim için bir sorun teşkil etmese bile onun izini bulmak için bir altı ay daha uğraşmayı kaldırarak gücüm yoktu. Bunun yerine Ed, saldırının yaklaştığı haftalarda evde

çok vakit geçiren ve bizimle konuşmaktan memnuniyet duyan birine gitti: Ustabaşı Johnnie Murphy.

Johnnie hâlâ inşaat işindeydi ancak artık kendi işinin başındaydı ve kendisinin şiirsel ifadesiyle inşaat alanlarında ayazda kalmış it gibi titremek yerine prefabrik yapılarda kendini iliklerine kadar sıcak tutuyordu. Ed, “Saldırıdan önce O’Neilllerin evine yapılan bir Garda ziyaretini hatırlıyor musun?” diye sorduğunda Johnnie hemen, “Evet, o küçük pisliği hatırlıyorum,” dedi.

Ziyaretin tam tarihini bilmiyordu ama bunun kendisiyle ekibinin alanda çalışmaya başlamasının üzerinden pek uzun zaman sonra olmadığını düşünüyordu. Bu da O’Neilllerin tadilat dilekçesinin onaylandığı zamanlara, Mart 2001 başlarına denk geliyordu. Günün geç saatleri, muhtemelen beş ya da altı sularıydı. Johnnie zemin katta mutfağın bitişiğindeki çamaşır odasındaydı. Orayı idari işler için kullanıyordu. O akşam bazı evrak işlerini yapmak için mesaiye kalmıştı ve inşaat alanındaki tek kişiydi. Linda ve Conor birkaç banyo armatürü almak için Cork’a gitmişti. Mutfaktan gelen sesleri duyduğundan onların beklenenden erken döndüklerini sandı. Ancak bakmaya gittiğinde üniformalı bir memurla burun buruna geldi.

Johnny hayatı boyunca Fermoy’da yaşamıştı, Gal oyunlarında yan çizgilerde ve birilerinin yerine baktığı yerel barlarda toplum içinde sık rastlanan bir simaydı. Oralarda karşılaştığı ve etrafta gördüğü için Fermoy karakolundaki memurları tanıyordu. Ancak bu polis memurunu tanıyamadı ve adamla evin içinde karşılaşmak

hoşuna gitmedi. Johnnie adamın kimliğini gördüğü kısa anda incelemeye özen gösterdi ve kimlikteki isim hafızasına işlendi: Garda Ronan Donoghue. Kimliğin biraz şüpheli olduğunu düşündü ama bir kimliği yakından hiç görmemişti ve nasıl görünmeleri gerektiğini bilmiyordu. Ayrıca memurun kimliğinin içinde bulunduğu iki kapaklı cüzdan resmî gibi görünüyordu. Johnnie ergenlik çağlarında, hayatının derin pişmanlık duyduğu zamanlarında polislerle bazı sorunlar yaşamıştı. Bir yetişkin olarak onlarla ilişki türü saygılı, itaatkâr ve nazikti.

Johnnie, "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu.

Donoghue bölgede bir ev soygunu olduğunu belirtti. Özellikle de inşaat işi devam ederken ve 'her türden insan' gelip giderken evlerinin güvenliğini sağlamaları için ev sahipleriyle konuşmak istediğini söyledi. Tipik bir örnek olarak açık ön kapıdan yürüyerek içeri girebilmişti. (Johnnie kapıyı açık bıraktığını sanmıyordu ama emin de değildi, bu yüzden sesini çıkarmadı.) Donoghue ev sahipleri hakkında sorular sordu: kimdiler, bölgede yeni miydiler, çocukları var mıydı, tadilat yapılırken orada mı yaşıyorlardı?

Johnnie, Donoghue'nün onun ve ekibinin inşaat alanının güvenliğini sağlamakta özensiz davrandığını ima ederek kendisini eleştirdiğini hissetti ve bundan hoşlanmadı; özellikle de adam apaçık şehirde yeni biri olmasına karşın kendisi buradaki daimî demirbaşlardan biriyken. Donoghue konuştukça Johnnie'nin canı daha da sıkılıyordu. Fakat bunu içinde tutmak zorunda kaldı. Karşı çıkacak herhangi bir şey söyleyemeyeceğini his-

setti. Donoghue gittiği zaman Johnnie'nin kulaklarından gerçekten de buhar çıkıyordu. *Bu pislik kim olduğunu sanıyor, ha? Kiminle konuştuğunu sanıyor? Bi' tarafına koyduğumun herifi!*

Johnnie bu ziyaretten Linda ya da Conner'a bahsettiğini sanmıyor ama ilkokul öğretmenliği yapan bir arkadaşına, Gerard Byrne'e kesinlikle söylemişti. Byrne, Johnnie'nin aşırı tepki gösterdiğini ve paranoyaklık ettiğini düşündüğünü söylemişti. Fakat aynı zamanda bildiği kadarıyla –ve böyle şeyleri bilmeye yatkın biriydi– Fermoy karakolunda Donoghue adında bir Garda yoktu.

Johnnie bu bilgiyle hiçbir şey yapmadı. Kontrol etmek için karakolu aramadı. Birinin An Garda Síochána kılığında dolaştığını bildirmedi. Gerard Byrne'den başkasına ziyaretten bahsetmedi. Linda saldırıya uğradıktan sonra bile... Bana göre bu ziyaret çok daha büyük ve endişe verici derecede feci bir öneme sahipti. Johnnie bunu öylece unuttu. Ed onu arayıp özellikle böyle bir şey oldu mu diye sorana kadar aklına bile geldiğini sanmıyordu.

Bu hikâyede zamanı geriye alıp Johnnie Murphy kapı eşiğinde durduğu ve Garda Ronan Donoghue olduğunu iddia eden adamın gidişini izlediği âna tehlike çanları koymayı umutsuzca diliyorum. Tehlike çanını da geçtim, hava saldırısı sirenlerini kullanalım. Çünkü an, o andı. Bir ormanda, iki yolun birbirinden ayrıldığı ve diğerini seçsek onu yakalayacağımız, ailemin hâlâ hayatta olacağı an buydu.

Fakat bundan sonra olacakların bilincindeyim. Birinin eşyaların yerini değiştirmek, karıştırmak ve bir şeyi –Lin-

da'nın günlüğünü- alıp götürmek için O'Neilllerin evine gireceğini biliyorum. Linda'nın kendi evinde, neredeyse onu öldürecek korkunç bir saldırıya uğrayacağını biliyorum. Birkaç aylık zaman içinde Ed'in soruşturmayı, benim aile üyeleriminki de dâhil, diğer dördüyle bağlantılandıracağını ve bundan yaklaşık yirmi yıl sonra onunla benim, polis gibi davranan birinin bu işin içinde olduğuna dair başka bir bağlantı bulacağımızı biliyorum.

Fakat Johnnie bunların hiçbirinden haberdar değildi. Bir gün beş dakikalık sıkıcı bir konuşma yapmış ve bunu bir arkadaşına dert yanmıştı, arkadaşı da ona yerel karakolda böyle bir polis memuru olmadığını belirtmişti. Ne olmuştu yani? Sıradan bir günün önemsiz bir olayındaki küçük bir detaydı ve kısa süre sonra tamamen Johnnie'nin aklından çıkmıştı.

Bir akşam kapınızı açtığınızda karşınızda üniformalı bir polis memuru buluyorsunuz. Sorun yok, merak etmeyin. Bu sadece resmî bir ziyaret. Bölgede bir hırsızlık olayı olmuş ve onlar da bir sonraki ev sizinki olmasın diye sizi haberdar ediyorlar. Kapılarınızı ve pencerelerinizi kilitleyin. Değerli şeyleri ortalıktan kaldırın. Eve alarm yerleştirmeyi düşünün. Birkaç dakika konuşuyorsunuz. Arkadaki kapının kilitlenmediğini belirtebilirsiniz. Yahut gerçekte orada yalnız yaşadığınızı. Ya da bu inşaat alanının sahibi olan çiftin iş devam ederken burada yaşadığını - veya şey, birinin öyle yaptığını çünkü kocasının gelecek hafta birkaç haftalığına San Francisco'ya döneceğini. Belki de hiçbir bilgiyi açık etmiyorsunuz

ama siz konuşurken o yine de bunları topluyor: Sokak kapısının kilidinin sağlamlığını... Giriş katının planını... Sizi beğenip beğenmediğini... Başkalarına yaptığı şeyleri size de yapmak isteyip istemediğini...

Onları işte böyle seçiyordu, bundan emindik. Üzerine Garda üniforması geçirip gerçek bir ev soygunundan sonraki süreçte kapı kapı ziyaretler yapıyordu. Fakat gerçekten de polis miydi?

Ne Tom ne Johnnie bir Garda arabası gördüğünü hatırlıyordu. Sıradan bir vatandaşı aslında benzer bir üniforma giymenize karşın gerçek bir Garda üniforması giydiğinizize ikna etmek nispeten kolaydı. Aynı zamanda elinde gerçek bir üniforma da olabilirdi; masum insanları öldürmeyi göze alabiliyorsa muhtemelen kıyafet çalmaya da hazırды. Dahası bu hizmetteki bir memur için inanılmaz büyük bir risk olurdu; bu küçük, alçakça keşif görevlerinin çökmesi için birilerinden yerel karakola gelecek tek bir telefon bile yeterdi.

Ed bana bundan hiç bahsetmedi ama Hayalet Gardamızın gerçek polis olması teorimize bir başka itirazı daha olduğunu hissettim. Bir Garda'nın hiçbir şekilde bunu yapamayacağını düşünüyordu. Linda O'Neill'e tecavüz edip sonra da onu ölüme terk eden türden bir adam aynı zamanda sivilleri kendisi gibi adamlardan koruyan bir teşkilatta çalışmak ister miydi? Ed evet cevabına inanmayı kendine yediremiyordu.

Kabul etmeliyim, ben bunu daha kolay buldum. Gerçek bir polis memuru, öyleymiş gibi davranandan çok daha iyi iş çıkarırdı. Raporlara ve soruşturma de-

taylarına erişim imkânına sahip olurdu. Bir yerde ev soygunu olduğunu ve meslektaşlarının resmî olarak kapıları çalmaya gittiğini bilirdi. Aynı zamanda soruşturma yöntemlerine aşina olur ve ardında fiziksel bir kanıt bırakmamanın önemini bilincinde olurdu. Dahası gerçek bir üniforması ve kimliği olurdu.

‘Garda’ Donoghue’nün yaklaşık resmini elde edebilmek için Johnnie Murphy’yle birlikte bir polis ressamı ayarladık. Fakat Johnnie’nin adamın yüzüne ilişkin hatırladıkları, yaptıkları konuşmaya dair hafızasında kalanlar kadar detaylı değildi. Buna karşın, adamın üniforması hakkında gerçekten de bir sürü şey hatırlıyordu. Üzerine numaralar dikilmiş apoletlerden bahsetti ve ne olduklarını hatırlayamamasına rağmen birinin eğreti durduğunu ve kelimenin tam anlamıyla bir ipin ucunda sarktığını anımsadı.

Bu, Ed’in, adam gerçek polis olmasa da üniformasının gerçek olduğunu düşünmesine sebep oldu. Numaraların gevşemesi yaygın bir sorundu, üniforma giydiği zamanlarda Ed’in kendisi de bunun acısını çekmiş, her ihtimale karşı yanında birkaç tane çengelli iğne bulundurmuştu. (Numaraları çabucak tutturmak için en iyi yol buydu.) Sıradan Garda mensupları aksesuarları kaybolduğunda ya da yerinde olmadığına bunu amirlerine bildirmek zorundaydı. Ama yaklaşık yirmi yıl sonra böyle bir şeyin peşine düşmek ancak aptalların işi olurdu. Buna karşın bu senaryonun ortaya atılması Ed’in aklına başka türden bir kayıp eşya raporunu getirdi: delil niteliğinde eşya.

Sık rastlanmamakla birlikte bazen suç mahalliyle delil odası arasında bir şeyler kayboluyordu. Çoğunlukla da para ve uyuşturucu. Yolsuzluk toplumun diğer her alanında olduğu gibi teşkilata da bulaşmış bir hastalıktı. Bu fark edilse bu defa da bunu bildirecek cesarete sahip ilkeli bir meslek mensubu gerekiyordu. Şu işe bakın ki bu gerçekten oldu. Ed –zaten çok yardımı dokunan– amiri Kevin Taylor’a gitti ve onun vasıtasıyla Hayalet Adam’ın ilk saldırısının on iki ay öncesinden itibaren Cork bölgesindeki bu tür raporlara göz atmayı başardı. Taylor, Ed ve benimle aynı şeyi istiyordu: sonunda olayı çözmek.

Ekim 1999’da Ringaskiddy baskınında ele geçirilen on üç silahın içinden bir tabanca, bulunduğu çiftlik eviyle teslim edilmesi gereken delil odası arasında kaybolmuştu. Bunun Hayalet Adam’ın kullandığıyla aynı olup olmadığını bilmenin hiçbir yolu yoktu. Ancak Linda O’Neill tarafından verilen silah tanımına da uymuyor değildi. Hayalet Adam bir suç mahallinden delil olarak alınan silahı mı çalmıştı? Öyle yaptıysa o zaman cevabımızı almıştık: O *gerçek* bir polis memuruydu. Fakat kayıp olanla O’Neilllerin evinde kullanılan silahın bire bir aynı olduğuna dair elimizde bir delil yoktu. Ahlaki ya da lojistik yönden olmasa bile bu defa kuşkusuz yasallık ve uygulanacak işlemler bakımından yaklaşık yirmi yıl önce teoride o silaha erişim imkânı olan her An Garda Síochána mensubunu soruşturmak Ed’in atabileceği adımın çok ötesindeydi.

Böylece kendimizi başka bir çıkmazda bulduk.

Başka ne yapabiliirdik? İnsanlara yirmi yıl önce üniformalı bir polis memuru tarafından kendilerine beş dakikalık bir ziyaret yapıp yapılmadığını soran bir ilan mı verecektik? Böyle bir şeyi hatırlayan biri çıksa bile sadece bu ilanı yaymak için değil, aynı zamanda gelecek cevapları etkin bir şekilde toplayıp üstesinden gelecek bir grup insana ihtiyacımız olurdu.

Buna pek inanamıyordum –başta inanmayı reddetmiştim– fakat yeni bilginin bu heyecan verici coşkusunun yatışmasının ardından Ed ve ben bir kez daha çıkmazdaydık. Bizi Hayalet Gardamıza götürecek bir araştırma yapmıştık ve sonu tamamen boş çıkmıştı.

Soygun. Yaklaşık yirmi yıl sonra, nihayet Hayalet Adam olayını bütünüyle çözecek şifreyi bulduğumuzu sanmıştık.

Fakat olmadı.

Hayalet Adam

Dr. Nell Weir, Dublin Trinity Üniversitesinde adli tıp psikolojisi dalında öğretim üyesi. Galler'de, Port Talbot'ta doğmuş ve kırklı yaşlarının ortasında. Üniversitenin sitesindeki profil sayfasını ziyaret ederseniz diğer meslektaşlarının tamamının tercih ettiği türden bir vesikalık fotoğrafıyla karşılaşmayacaksınız. Bunun yerine Dr. Wier tatil anısı gibi görünen, 1892'de Borden'in babasının ve üvey annesinin balta yaralarıyla kaplı cesetlerinin bulunduğu Massachusetts, Fall Nehri'ndeki Lizzie Borden evinin önünde çekilmiş bir fotoğraf seçmiş. Orası bugün hem ürkütücü bir turistik cazibe merkezi hem de kusursuz bir pansiyon hizmeti veriyor. Fotoğrafta sadece minik bir ışık parıltısı gibi görünüyor ama Dr. Weir paltosunun yakasında en sevdiği aksesuarlarından birini takıyor: şeklen büzüşük dudakların üzerinde *Haydi seri katilleri konuşalım* yazan bir rozet. Birinci sınıf öğrencilerine yönelik eğitimin 'Sıradan Canavarlar: Seri Katillerin Zihninin İçi' adlı bölümünde Dr. Weir işte bunu yapıyor. Eğitime rağbet son derece yüksek olduğundan talebi karşılamak için yılda iki kez veriyor. O zaman bile adaletli davranmak için başvurulara öğrenci numarası çekilişiyle karar verilmesi gerekiyor. Dr. Weir bana e-posta ile "Öğrencilerin içeri gizlice girmesini

önlemek için dışarıda birini görevlendirmek zorunda kaldığımız tek ders kesinlikle bu,” demişti.

Ocak 2017’de bir salı sabahı tanıtım dersine katıldım. En az yüz kişilik bir amfide yapılıyordu. Ben erken geldiğimi düşünürken –Dr. Weir’in konuşacağı zamandan tam on dakika önceydi– amfi çoktan herkesin ayakta olduğu bir salona dönüşmüştü. Ergenlik yaşlarındaki bir grup kız hâlîme acıyıp sıralarına oturabilmem için sıkışincaya kadar kapının yanında dikildim. Salon aşırı sıcaktı, her ne kadar Dr. Weir gelecek kırk beş dakikanın kan dondurucu detaylar içermeyeceği ve Hayalet Adam hakkında konuşmayacağı konusunda bana güvence vermiş olsa da kendimi gergin hissediyordum.

Dr. Weir gelip amfinin ortasından geçen basamaklardan salonun önüne indiğinde yanımdaki kızlar birbirlerine en sevdikleri gerçek suç konulu internet yayınlarının isimlerini söylüyorlardı (Bu, kaybolan çocuklar hakkında olanı. Tanrım o kadar güzel ki *takıntı* hâline getirdim!). Kadın projeksiyon ekranını açtığında Anthony Hopkins’in yemek, şarap ve insan eti tattığı en ünlü rolünden, Hannibal Lecter’dan bir yakın plan çekimle karşılaştık. Dr. Weir kürsünün arkasında yerini aldı ve bize gülümsedi. Herkesin susması için beklemek zorunda kalmadı. Zaten salona girdiğinde bu kendiliğinden olmuştu. Ortam aşırıya kaçan bir beklentiyle çalkalanıyordu.

Asıl konuşmasına başlamadan önce mevcut bilgimizi ölçmek istediğini açıkladı. Bir seri katilin ismini bilen herkesin elini kaldırmasını ve sıra onlara gelene ya da

söz verdiği başka biri daha önce aynı ismi söyleyene kadar havada tutmasını istedi.

Neredeyse salondaki herkes el kaldırınca Dr. Weir rastgele işaret etmeye başladı.

İrlanda'nın kendi Will Hurly'si, namıdiğer Kanak Katili, yeniden haberlere konu olmuştu, bu yüzden dile getirilen ilk ismin o olması şaşırtıcı değildi. Onu tüm Amerikan ve İngiliz şüpheli sanıklar takip etti. Ted Bundy. Jeffrey Dahmer. John Wayne Gacy. Ed Gein. Fred West. Peter Sutcliffe. Harold Shipman.

Bir öğrenci, "Hayalet Adam fakat *henüz* kim olduğunu bilmiyoruz," deyince içimden *henüz* dediği için kızı teşekkür ettim.

Bu isimlerden sonra ellerin zar zor yarısı hâlâ havadaydı. Ardından gerçek adlarından ziyade lakapları bilinenler geldi. Gary Ridgway, namıdiğer Green River Katili. Richard Ramirez, diğerk adıyla Gece Sapiğı. Dennis Rader, lakabı BiÖ (Bağla, İşkence Et, Öldür). Ted Kaczynski, takma adı ÜHA Bombacısı (Üniversite ve Havayolları Bombacısı).

Artık sadece üç el kalmıştı. Dr. Wier onlara söz verdiğinde Burç Katili sanığı Arthur Leigh Allen; Gianni Versace'yi silahla vurarak öldüren adam Andrew Cunanan ve 2002'de altı adamı öldürmekten idam edilen, ünlü *Canavar* filminde Charlize Theron tarafından canlandırılan Aileen Wuornos cevaplarını aldı.

Dr. Weir, "Çok etkilendim. Kendinizi alkışlamanızı istiyorum," dedi. Öğrenciler memnuniyetle buna uy-

dular. "Şimdi aynı şeyi tekrar yapalım ama *bu sefer* kurbanlarının isimlerini istiyorum."

Sessizlik oldu ve tek bir el bile kalkmadı.

Dr. Weir, "İlk adı olsa da olur," dedi.

Öğrenciler oturdukları yerde kıpırdandılar. Bazıları yanlarındakine dönüp karşılıklı olarak gergin bir şekilde gülümsedi. Birkaç boğaz temizleme ve öksürük sesi duyuldu.

"Kimse var mı?"

Dr. Weir onları bekledi, nihayet Andrew Cunanan ismini söyleyen öğrenci ona Versace'yi önerdi. Fakat Dr. Weir bunu saymayacağını çünkü bunu daha önce belirttiğini ve Versace'nin zaten başka şeylerle de ünlü olduğunu söyledi. Ön sıradaki bir kız el kaldırdı ve Caroline Ranch ismini söyledi, emin olmadığından bunu daha çok bir soru olarak ifade etmişti. *Caroline Ranch?*.. Dr. Weir ona bunun iyi bir deneme olduğunu ama hatırlamaya çalıştığı ismin, mucizevi bir şekilde Bundy'nin arabasından kaçan ve sonrasında onun aleyhine tanıklık yapan Carol DaRonch olduğunu belirtti. Bir başka öğrenci Kanal Katili'nin kurbanları arasında "Paula bilmem ne"nin (doğru değildi) olabileceğini düşünürken son günlerde David Fincher'in *Burç* filmini izleyen başka bir öğrenci, "Paul Avery," dedi. O, filmde Robert Downey Jr. tarafından canlandırılan, *San Francisco Chronicles* gazetesindeki bir suç muhabiriydi ve kesinlikle Burç'un bir kurbanı *değildi*.

"İşte," dedi Dr. Weir, "mesele bu."

Dr. Weir, Lizzie Borden evi fotoğrafı ve garip yaka rozetleriyle ne yaptığının tamamen farkında. (Koleksiyonunda *Hey! Ted Bundy seksi değil!* ve *Bana gerçek suçtan bahset!* yazan rozetler de var.) *Sapık, Yanımdaki Yabancı ve Kuzuların Sessizliği* gibi şeyleri belirli bir nedenden ötürü eğitim programındaki okuma listesine dâhil ediyor. Bunlar öğrencileri cezbediyor. Dr. Weir onları dersine soktuktan sonra gerçeği anlatarak devam ediyor: seri katiller hakkında bildikleri, düşündükleri her şey yanlış.

Dersin ardından ofisinde bana, “Seri katillere kendini kaptırmakta sorun yok,” diyor. “Ben kendim de öyleyim, malum olduğu üzere. Etkileyiciler çünkü tamamen geri kalanımız gibi görünmelerine rağmen bizlerin hiçbir zaman, asla yapmayacağı şeyleri yapıyorlar. Ancak özel bir zekâları yok. Davi Berkowitz’i biliyor musun? Sam’in oğlu? İşlediği suçların birinde suç mahallinde kendine park bileti aldığı için yakalandı. Geri kalanımızın daha ergenlik çağına bile gelmeden çözmeyi başardığı bir dünyada yaşamayı, sevmeyi ve duygularını yönlendirmeyi beceremeyen sıkıcı, sıradan, ezik adamlar – elbette hepsi erkek değil ama ağırlıklı olarak öyleler. Bunlar kara büyücü değiller. Özel yetenekleri yok. İnsanlar onların isimlerini *yakalandıkları* için bildiğimizi unutmuşa benziyor. Hatta, bunlar hakkında akılda kalan tek şey dünyadan aldıkları: Yani kurbanları. Asıl *onların* isimlerini bilmeliyiz.”

Dr. Weir'le öncelikle içimi yakan sorulardan birine cevap bulmak için görüştüm. *Hayalet Adam neden durdu?* Bunu nasıl yapabildi? Yoksa muhtemelen aslında durmamış, bunun yerine taşınmış veya yöntemlerini değiştirmiş ya da ölmüş müydü? Dersten sonra alacağım cevabın beklediğim gibi olmayacağından şüphelenmeye başlamıştım ve haklı çıktım. Onunla geçirdiğim bir saati aşkın zamanın ardından nihayet sorumu sordum. Dr. Weir omuzlarını silkip ellerini kaldırarak, "Sıkıcı gerçek şu ki muhtemelen sadece durdu," dedi.

Bana Ağustos 2005'te FBI'ın düzenlediği, seri katiller alanında yüzden fazla uzmanı bir araya getiren bir sempozyumdan bahsetti. Seri katilleri yakalamak için kolluk kuvvetlerinin özel türden bir mücadele vermesi gerekir. Ancak, yineleyeyim, muhtemelen aklınıza gelebilecek sebepler yüzünden değil. Yıllık olarak işlenen cinayetlerin sadece yüzde biri olduğu göz önüne alındığında seri cinayetler son derece nadirdir. Fakat kamuoyunun duyduğu sonu gelmez merak yüzünden çok büyük ilgi çekerler. Soruşturmaları başından itibaren baskı altına alan, böylece polisi hızlıca ilerleme sağlamaya zorlayan, sayısına göre aşırı orantısız bir ilgi...

Ancak seri cinayetlerin böyle nadir olmasından ötürü bunlar hakkında nispeten daha az bilimsel bilgi mevcuttur. Genel kamuoyu seri katiller hakkındaki edindiği bilgileri Hollywood filmlerinden, Netflix'ten ve semtlerindeki kitapçıların suç kitapları bölümlerinden alır. Bunda sorun yok, zira kamuoyunun geneli sadece eğlence aramaktadır. Oysa mesele, bilerek ya da bilmeyerek,

sıradan polis memurlarının da seri katiller hakkında aynı yerden bilgi edinmesidir ve bu bir sorundur çünkü onlar gerçek failleri aramaktadır. Bu FBI Seri Katil Sempozyumu, seri katillerin etrafında dönen en yaygın yanlış bilgi ve düşünceleri düzeltme, kolluk kuvvetlerini doğru bilgilerle donatma girişimiydi.

Sempozyumun *Seri Katil: Soruşturmacılar İçin Çok Yönlü Bakış Açısı* adlı 2008 raporu, seri katiller hakkındaki en yaygın yanlış fikirleri şöyle listeliyor:

- Seri katillerin hepsi toplumla sorunlu, münzevilerdir
- Seri katillerin tamamı beyaz erkeklerdir
- Bütün seri katiller seyahat eder ve şehirler arası faaliyet gösterir
- Bütün seri katiller kaçıktır ve şeytani bir zekâyâ sahiptir
- Seri katiller öldürmeden duramaz

Aslında seri katiller sıklıkla evli ve aile sahibidirler, bir işleri vardır ve kendi çevrelerindeki toplum hayatına karışırlar. Seri katillerin ırksal çeşitliliğiyle eylemlerini gerçekleştirdikleri toplumun nüfusuyla uyuma eğilimindedir. Büyük çoğunluğu suçlarını belirli bir coğrafi alanda ya da “konfor alanında” işler. Bu suçluların zihinsel durumlarında sakatlıkları ya da kişilik bozuklukları olabilir ama kaçık değiller ve bakıldığında grup olarak toplumun geneliyle aynı zekâ seviyesinde oldukları görülür. Seri katiller stres gibi hayatlarındaki tetikleyici şartları azaltan değişikliklere –mesela yeni, daha iyi bir evlilik– ya da

bunun yerine geçecek başka bir eylem bulmalarına bağlı olarak yakalanmadan çok önce öldürmeyi bırakırlar. Mesela Dennis Rader, namıdiğer BİÖ (Bağla, İşkence Et, Öldür), 1974’le 1991 arasında on kişiyi öldürdü ama 2005’e kadar yakalanmadı. Evliydi, iki çocuk babasıydı, orduda hizmet etmişti, yerel yönetimde bir işi vardı ve gittiği kilisenin önde gelenlerindendi.

Dr. Weir’in dediğine göre, diğer bir ihtimal de seri katiller basitçe “yaşlandıkları” için durması. Pedofili gibi diğer cinsel dürtülü suçların aksine elli yaşın üstünde birinin cinsellik içeren bir cinayet işlemesi son derece nadirdir. Muhtemelen bu katiller yarım asrı devirince öldürme dürtülerini tamamen yok etmese bile gittikçe azaltan testosteron seviyeleriyle karşılaşılıyorlar.

Dr. Weir, “Seri katillerin durması hakkında konuştuğumuzda,” dedi, “anahtar şey irade dışı yapılan eylemlerden neredeyse hiç bahsetmediğimizi aklımızın bir kenarında tutmak. Bize bu suçluları anlatan Hollywood şeylerinin bazıları aslında doğru. Gerçekten plan yapıyorlar ve hazırlanıyorlar. Fırsatını buluncaya kadar bekleyip ardından eyleme geçmeyi seçiyorlar. Bir çeşit delirmiş, kana susamış bir hayvan gibi karşı konulmaz bir öldürme dürtüsüne kapılmış hâlde etrafta dolaşmıyorlar. Kendilerini kaybetmiş durumda değiller. *Mecburen* değil, *istedikleri* için yapıyorlar. İstekle dürtü arasında büyük bir fark var. Yani yaşlandıkça, yorgunlaştıkça ve yavaşladıkça insanları öldürmeyi öylece bırakmaları tamamen mantıklı. Aynı şekilde, bir zamanlar bütün gece parti vermek istiyordum ama şimdi, ellime merdiven dayamış-

ken, saat onda yatakta olmak için can atıyorum. Seksi ya da Hollywood filmlerindeki gibi değil, pek heyecan verici de sayılmaz ama gerçek bu.”

Dr. Weir’a, işlediği suçlar hakkında bildiklerine dayanarak Hayalet Adam’ın nasıl biri olabileceği konusundaki fikrini sordum.

“Tanrım,” dedi, “bana adına” –havada parmaklarıyla parantez işareti yaptı– “*profil belirleme* denilen şeyi yaptırmaya kalkma. Fakat şunu söyleyeceğim, sıkıcı biridir. Sıkıcı, sıradan ve önemsiz... Arkadaşları olsa da onu gerçekten seven pek fazla kişi yoktur. Harika bir evliliği de yoktur. Herhangi bir şeyde başarılı değildir ve muhtemelen bıktıran, tatmin edici olmayan bir işi vardır. Yani öyle kanser tedavisi falan yapmıyordur. Esasen insanlara tecavüz edip öldürmesi dışında kayda değer hiçbir yanı yoktur. Hayalet Adam bir seri katil için fevkalade uygun bir isim, Eve. Onu bulduğunda gerçekten de nasıl bir *hayalet* olduğunu görüp şaşkına döneceksin.”

Geriye dönüp hayatımızı düşündüğümüzde zihnimizde anılarımızı derli toplu, bir çizgi gibi başlangıcı, ortası ve sonu olan hikâyeler şeklinde hayal etmeye eğilimliyiz. Joan Didion’ın yazdığı gibi; yaşamak için kendi hikâyelerimizi anlatırız. Benim burada yaptığım da bu. Yaşayabilmek, gelecekte geçmişte olduğundan daha iyi bir hayata sahip olabilmek için kendi hikâyemi anlatıyorum. Baştan alıp sonunda her şeyi düzgün bir şekilde birbirine bağlıyorum.

Fakat bir katili bulmaya çalıştığınızda ve bu sırada bir yayıncı kitabınızın taslağını teslim etmenizi bekliyorsa ve bir de üstüne onu (hâlâ) bulamadıysanız tercih ettiğiniz uygun yere 'SON' yazısını koymaktan başka şansınız yoktur. Ben de onu buraya koyacağım. Fakat bu son değil. Araştırmamız devam ediyor. Ben bu kelimeleri masamda yazarken birkaç metre ötede yorgunluktan bitap düşmüş olan Ed kıstığı gözlerini ovuşturup dizüstü bilgisayarının ekranına bakıyor. Neredeyse gece yarısı ama ikimizin de öyle kısa süre sonra çalışmayı bırakmayacağını biliyorum.

Yasal nedenlerden ötürü araştırmalarımız yoluyla Hayalet Adam hakkında elde ettiğimiz tüm içeriği bu kıtaba koyamam. Ancak şunu bilin ki hâlâ peşinde olduğumuz birkaç ipucu var. Bu ipuçları küçük ve gerçekten de ince bir tel kadar zayıf. Bunların bizi nereye götüreceğinden emin değiliz ama ikimiz de bizi gerçeğe yaklaştıracığından ümitliyiz. Özellikle bir ipucu epey umut verici.

Kitaplar raflarda yerini almadan çok önce bitirilmelidir ve muhtemelen bu kitap nihayet basımda olduğu sıralarda Hayalet Adam'ın adı çoktan öğrenilmiş olacak. Belki de sen, sevgili okur, onun görünüşünü bile biliyorsun. Belki de çoktan onun yüzünü haberlerde gördün. Bu dünyadan çıkarılıp *el ve ayak bilekleri* kelepçeli hâlde izbe bir hücreye sokuluşunu izledin mi? Ben orada mıydım? Ben de izledim mi? Umarım öyle olur. Beni ayakta tutan umut bu. Geçen aylar ve beni buraya getiren acı dolu, yalnız yıllar boyunca yoluma devam etmemi sağlayan

şey bu. Sona ermesi –gerçekten sona ermesi– daha önce hiç olmadığı kadar yakın.

Ancak henüz onu bulamamış olmamız durumuna karşı sizden bir iyilik istemeliyim. Bu bitirişi bir başlangıç yapmamıza yardım edin. Hayalet Adam hakkında elimizden geldiğince bildiklerimizi ortaya koyduk. Bu neredeyse asıl soruşturmadaki ve geçen birkaç yıldaki araştırmamızdan elde ettiğimiz her şeyi kapsıyor. Editörümün dediği gibi, bu çağ koltuk hafiyeleriyle amatör dedektiflerin çağı. Biliyorum çünkü arada sırada onların bir araya geldiği forumlara ve Facebook gruplarına gizlice göz atıyorum. Yani artık bayrağı size teslim ediyorum. Lütfen, onu bulmamıza yardım edin.

Birisi Hayalet Adam'ın kim olduğunu biliyor olmalı. O sıralarda veya şimdi robot resmi tanımış olabilirsiniz ya da uzun süredir birlikte yaşadığınız kişinin geceleri suç işlediğinden durmadan şüpheleniyorsunuzdur. Lütfen bizi düşünün, kurbanların ailelerini. Kendinizi düşünün. Lütfen telefonu kaldırıp Garda'yı arayın. 1800-666-111'den ulaşılabilen, bilgilerin gizli tutulduğu ihbar hatları var. Doğru şeyi yapmak için yanlış zaman diye bir şey yoktur.

İnsanlar bana şimdi nasıl olduğumu soruyorlar. *Şimdi* derken 'O Kız' makalesi sonrasında, Hayalet Adam'ın elinden canlı kurtulmam sonrasında, normal bir hayat sürmek için tüm çabalardan vazgeçip bunun yerine zamanımı ve kaynaklarımı ailemi benden alan adamı bulmaya adadıktan sonrasında nasıl olduğumu kastediyorlar. Cevaplaması zor, zira mevcut durumun olduğu hâliyle pek fazla sürmeyeceğinden eminim. Bu kitap

çıkıldığında, daha öncesinde olmadıysa bile o yüzü bilinmeyen katili yakalayacağız ve suçlarından ötürü hüküm giyip hapse tıklılacak. Bunun bana kötü bir şeyi sona erdirme fırsatı vereceğinden umutluyum.

O âna dek, sadece bunca zaman yaptığım şeye, ayakta kalmak için elimden geleni yapmaya devam etmeliyim. Hayata devam etmeliyim. Durumu gözden geçirmek için duramam. Bunu yapmaya korkuyorum. Duygularım, çalışan bir çamaşır makinesi tamburunun içindekiler gibi sürekli hareket hâlinde, değişiyor, tersyüz oluyor. Onları sabitlemek ve acıları birbirinden ayırmak zor ama bir gün, nihayet o tamburun *duracağını* biliyorum. Bu yüzden bana daha sonra tekrar sorun. Bana onu yakaladığımızda sorun. Fazla beklemeyeceğimize eminim.

Sonuç olarak henüz onun ismini bulamamış olabiliriz fakat şu isimleri biliyoruz: Alice O'Sullivan. Christine Kiernan. Linda O'Neill. Marie Meara. Martin Connolly.

Babam Ross ve annem Deirdre.

Küçük kız kardeşim Anna.

Lütfen, onları hatırlayın.

Jim öfkесinin içinde öylesine kaybolmuştu ki hareketlerinin hayal meyal farkındaydı. Bir şeyin küt diye oturma odasının duvarına çarptığını duydu, bunu kırılıp paramparça olan cam sesi takip etti. Ancak bunlar sanki çok uzaklardan geliyormuş gibiydi. Gece vaktinin keskin, şiddetli soğuşunu hissedene kadar dışarı çıktığının farkına varmadı. Neden kulübeye gittiğini bilmiyordu, ta ki alet dolabından Goblin marka eski elektrik süpürgesini alıp kılıfını sıyırarak içinden torbasını çıkarana kadar.

Hafif şişkindi ve ele ağır geliyordu. El yordamıyla arkasındaki kendi eliyle yaptığı yarığı buldu. Elini içine sokup yumuşak kumaşı ve bunun içindeki güven veren çelik şeyi yokladı.

Jim çömelip elektrikli süpürgenin yanına diz çöktü.

Eşyaları teker teker çıkartıp bunları düzgün bir sıra hâlinde kulübenin taş zeminine nazikçe serdi.

Maske.

Eldivenler.

Tabanca.

Bıçağı uzun süre önce Noreen, Katie ve kendisinin yaptıkları ilk –ve son– yurt dışı tatilinde onları Fransa'ya götüren yolcu gemisinin kış tarafından denize atmıştı.

Ama sorun değildi. Eve Black'in hakkından çıplak elleriyle gelecekti ve bunun her saniyesinden zevk alacaktı.

Kahrolası *sürtük*. Fırsatı varken onu öldürmesi gerekirdi.

Güneş yeniden doğduğunda bunu yapmış olacaktı.

İpe ihtiyacı yoktu, kadın o kadar uzun yaşamayacaktı. Başına taktığı eski feneri atalı on yıldan fazla olmuştu ama alet dolabında bir yerde yenisi vardı. Jim'in aklını bir şey kurcalamaya başladı...

Kitapta geçiyor.

Durdu.

Adı... Kitapta geçiyor.

Eve adının kitapta geçtiğini söylemişti.

Oysa sonuna kadar okumuş ama Jim Doyle'dan ya da düşündüğünde Eve'in Togher Garda Karakolu'nu ziyaretinden bahsedildiğine rastlamamıştı.

Yeniden gecenin karanlığına çıkıp bahçeyi geçerek verandanın kapısına yöneldi. Kitap, televizyonun arkasında, sırtı üstte kalmış ve açılmış hâlde yerdeydi. Şömizi yırtılmıştı.

Her yanda cam kırıkları ve viski saçıntıları vardı ama temizleme işi bekleyebilirdi. Her işin bir sırası vardı.

Jim, *Hayalet Adam*'ı aldı ve gözden kaçırdığı bir şey var mı diye kontrol etmek için kitabın bittiği sayfayı çevirdi.

Ancak son bölümün ardından gelen tek şey teşekkür yazısıydı.

Teşekkürler

Ed Healy, Jonathan Eglin, Bernadette O'Brien ve Iveagh Yayıncılık'taki tüm ekip olmadan bu kitabı yazmam mümkün olmazdı. Bu kadar zaman ayırdıkları ve yardımlarını esirgemedikleri için Maggie Barry, Gerard Byrne, Joan Connor, Aisling Feeney, Peter Fine, Elaine Grady, Graham Harris, Patricia Kearns, Jean Long, Johnnie Murphy, Denis Philips, Kevin Prendergast, Geraldine Roche, Kevin Taylor, David Walsh ve Dr. Nell Weir'a teşekkür ederim. Ayrıca Melisa Broadbent, Rae Broughton, Andy Carter, Kevin G. Conroy, Kent Corlain, Anne Marie Gleeson, Cathy Hanson, Iain Harris, Holger Hasse, Catherine Ryan Howard, Sheelagh Kelly, Christ McDonald, Henrietta McKerverey, Henry Molnar, Renee Nash, Marie O'Halloran, Johanna Pérez Vásquez, Sara Pickering, Frances Quinn, Sasha Reeds, Laura J. Roach, J. H. Siess, Sandie Smith, Nikki Telling, Oliver Troy, Heather Webb, Judith Whelan, Valerie Withford ve Crystal Williams'a da teşekkürler. An Garda Síochána'ya gösterdiği cömertlikten ötürü ayrıca minnettarım. Tommy O'Sullivan, Nancy Kerr, Brefanny ve Elizabeth Kiernan, Linda O'Neill: size ne kadar teşekkür etsem azdır.

İsmi orada yoktu.

Jim bir dizin bulunan arka sayfayı açtı. Her ihtimali gözden geçirerek minik harflerle yazılmış sütun hâlindeki yazıların üzerinde aşağı doğru parmağını gezdirdi. Kendi soyadı için D'nin altına baktı. İlk adı için J'nin. G'de *Garda* ve *An Garda Síochána mensupları*'nı buldu.

İsmi orada da değildi.

Eve'in tam olarak ne dediğini hatırlamaya çalıştı. *Ona kocasının kitaba yardımcı olduğunu söyleyeceğim. Okurken adına dikkat etmesini söyleyeceğim. Kitapta geçiyor.*

Doğru değilse bunu neden söylesindi?

Jim kitabın sayfalarını geriye doğru karıştırdı, Eve'in araştırmasına başladığı kısmın başına gidip ileriye doğru hızlı bir şekilde taramak ve kendi adını gözden kaçırmadığını bir kez daha kontrol etmek niyetindeydi. Ancak çok geriye gitti, kitabın başlığının bulunduğu sayfayı açıp en başa döndü.

Hayalet Adam.

Onun diğer adı.

Kendisinin seçmediği.

Onun adı olduğunu hiç kimsenin bilmediği.

Eve Black dışında hiç kimsenin. Kadın bir şekilde bulmuştu. Kitaba koymamıştı ve görünüşe göre Garda'ya bildirmemişti ama bildiğini Jim'in bilmesini istiyordu.

Nedeni neydi? Ona vermek istediği bir mesaj mı vardı? O gece olan her şeyi *aslında* hatırladığından haberi olsun mu istiyordu? Yoksa...

"Bitirdin mi?"

Noreen kapının ağzında duruyordu, elinde *Hayalet Adam*'ın bir kopyası vardı.

Bir tane daha.

Jim gözlerini kadına dikti, şaşırmıştı.

Noreen, "Satın aldım," dedi. "Bu gece. Katie'nin kopyasını imzalattım ve ardından çıkarken başka bir tane daha aldım." Kitabı kaldırıp kabına baktı. "Hepsini okumadım ama olabildiğince fazla okudum. Tanımlar... kısmını atlamak zorunda kaldım."

"Ne yapıyorsun, Nor?" Jim kırık bardağı kadının gözünden saklamaya yönelik bir girişimle bir adım öne çıktı. "Kendini pek iyi hissetmediğini sanıyordum."

"Hissetmiyorum."

"O hâlde neden..."

"Katie bunu okuyacak, Jim. Katie..." Arkasından gelmesi gereken sözler her neyse hıçkırıklara boğulmasıyla birlikte kaybolup gitti.

Akan gözyaşları Noreen'in yanaklarından aşağı süzüldü.

Jim, "Onunla konuşurum," dedi. "Uygunsuz olduğunu söylerim. Beni dinleye..."

Noreen çığlık attı.

Ses tiz, çiğ ve ilkeldi. Üstelik azap verecek kadar yüksekti.

Bir anlığına Jim şaşıracak ona baktı, kadının ağzından böyle bir ses çıkmış olması onu afallatmıştı. Onun bu tür bir şey yaptığını daha önce hiç duymamıştı.

Ardından, acaba sinir krizi mi geçiriyor, diye düşündü.
“Noreen...” diye konuşmaya başladı.

Fakat o anda kadın çığlıklar atarak ona doğru geliyordu, üstüne doğru. Sonrasında elindeki kitap havaya kalktı ve aşağı indi.

Noreen ona kitapla saldırıyordu.

Ona kitapla vuruyordu. Durmadan çığlıklar atarak hıçkıra hıçkıra ağlarken... Tekrar tekrar. Sertçe. Göğsüne, göğsünün yanlarına ve Jim kendini darbelerden korumak için kaldırdığında kollarının ön kısımlarına.

Hayır, çığlık atmıyordu.

Sadece çığlık değildi.

Anlaşılabilecek kadar tekrar ettikten sonra Jim, Noreen'in söylediklerini anlayabildi.

“Nasıl? *Neden?* Bunu bize nasıl *yapabildin?* *Katie*’ye? *Bana?*”

Jim kitabı elinden alıp odanın diğer ucuna fırlattı.

Ardından aynı şeyi Noreen’e de yaptı.

Sessizlik. Nihayet. Gözlerini kapattı.

Kadın sızlanarak ağlamaya başlayınca gözlerini yeniden açtı.

Noreen karşı duvarın önünde yere yığılmıştı, bir eliyle ihtiyatlı şekilde başının arkasına dokunuyordu. Elini çektiğinde parmak uçlarında parlak bir kırmızılık vardı.

Jim sakın bir şekilde, “Noreen” dedi, “Sana ne oldu bilmiyorum ama kendini topla. Saat sabahın dördü. Komşular duyacak.”

“Bunu yapmana izin vermeyeceğim.” Zorlukla nefes alıyordu ama bunun yanında sesi ürkütücü bir şekilde sakın çıkıyordu. “*Katie*’nin hayatını mahvetmene izin vermeyeceğim. Babasının ne olduğunu öğrenmesine izin vermeyeceğim.”

“Ne saçmalıyorsun sen?”

Jim’in hiçbir fikri yoktu.

Çünkü Noreen bilemezdi. Bu mümkün değildi.

“Katie’ye hamileydim.” Yavaşça dizlerinin üzerinde doğrulurken acıyla yüzünü buruşturdu. “Gecenin bir yarısı uyandım, acı içinde... bir terslik olduğunu düşündüm. Sana söylemek için karakolu aradım ama görevde olmadığını söylediler. Sonrasında eve geldiğinde... bir şekilde farklıydın. Bir şeyin seni heyecanlandırıldığını ya da özellikle sana keyif verdiğini düşündüm. Ayrıca üniformanı giymiyordun. Ama bana işte olduğunu söylemiştin.” Noreen’in yüzünde zayıf bir gülümseme belirdi. “Bir ilişkin olduğunu düşündüm.”

Jim lafı nereye getireceğini bilmiyordu ama bundan hoşlanmadı.

“Sarhoş musun, Nor? Bunların sebebi bu mu?”

“Üzerinde kendi kıyafetlerinle işten eve döndüğün bir başka sabah vardı. Yine mi oldu, diye merak ettim. *O şey* her neyse. Sen duşa girer girmez karakolu aradım. Telefona bakan kişi sesimi tanıımıyordu. Bir gece önce konuştuğum Garda ile irtibat kurmaya çalıştığımı, adının Jim, belki de Jim Doyle olabileceğini düşündüğümü söyledim. Kadın, “O olamaz” dedi. “Görevde değildi.”

Jim, “Kes şunu” dedi. “Kendini aptal durumuna düşürüyorsun.”

“Haberleri gördüğümde ne halt edeceğimi şaşırdım.” Noreen artık ona bakmıyordu. Bakışları doğruca ayaklarının yanına doğru yere yönelmişti. “O aile, Passage West’teki. İlk başta dört ölü olduğunu düşündüler. O da aklıma diğer zamanı getirdi. Nerede olduğunu sorma fırsatı bulamadığım, seninle yüzleşmek için cesaretimi toplayamadığım zamanı... Çünkü Maryborough Yolu’ndaki evde işlenen cinayet için çağırılmıştın... Neydi? Westpark mı? Şu genç çift hani. Adam arabasının altına sıkışmıştı ve karısı üst katta ölmüştü. Herkes görev başına çağırılmıştı ve sen de gitmek zorundaydın.”

Duraksadı. “Ve ardından Hayalet Adam hakkındaki tüm bilgiler yayımlandı, şu robot çizim her yerdeydi. Birdenbire kilona, bütün o egzersizlere, görünüşünü değiştirmeye takıntılı hâle geldin... Ancak gözler, Jim.” Noreen başını kaldırıp o gözlerin içine baktı. “O gözleri tanıyordum. Her yerde tanır-dım.” Hafifçe sendeleyince destek almak için sırtını duvara yasladı ve ardından güç bela ayağa kalktı. “Buna inanmak istemedim ama kalbimde doğru olduğunu biliyordum. Bir Garda’nın karısıydım, seni ihbar etmeye çalışsaydım işlerin nasıl yürüyeceğinin farkındaydım. Karakoldaki tüm arkadaşların benim yerime senin sözüne inanırlardı. Onları suçlamazdım. Garda’nın aradığı adamın kendi aralarında olduğuna kim inanırdı? Ayrıca sonrasında bana ne yapacağını biliyordum. Bu yüzden...” Noreen kaderine boyun eğmiş bir hâlde içini çekti. “Gidecek başka yerim yoktu ve Katie’nin dünyaya gelmesi yakındı, doğumuna günler kalmıştı. Tek seçeneğim vardı: Kalıp hiçbir şey söylememek. Onu korumak için. Kızımı korumak için...”

Jim, “*Bizim* kızımız,” diye düzeltti.

Noreen homurdanırken seçeneklerini değerlendiriyordu. Kadının sadece kafasının arkasında, duvara çarptığında aldığı hafif darbe yarası vardı. Sıkıca tuttuğundan Noreen’in kolunun üst kısmı da morarmış olabilirdi ama bir şey olmamış da olabilirdi. Onu saçlarından tutup üst kata çıkarabilir ve aşağı itebilirdi. Fakat çılgılık atardı. Ya komşular duyarsa ne olurdu? Bunu nasıl açıklayacaktı?

Ya düştükten sonra sağ kalırsa ne olurdu?

Sanki düşüncelerini okuyormuşçasına Noreen başını salladı.

“Bir mektup var,” dedi. “Avukatta. Eğer bana bir şey olursa Katie’nin eline ulaşmasını sağlayacak. Böylece o da

gerçeği bilecek. Bunun olmasını istemiyorum. Ayrıca *senin* istediğini de sanmıyorum.”

Noreen doğrulup duvardan uzaklaştı, dengesini kontrol etti.

“Gebermen için dua ettim, Jim. Gece gündüz. Tanrı beni affetsin ama yaptım. Fakat nerede bende o şans, bunca yıl sonra işte buradayız. Üstelik şimdi...” Kitapları, yerde açılmış hâlde yatan her iki kopyayı işaret etti. “Hepsi içinde, kahrolası *kitabın* içinde ve o kitap dünyanın ilgisini çekiyor, her yerde, kapımızın çalınması an meselesi ve ben buna...” Derin bir nefes aldı. “Artık Katie’yi koruyamam, Jim. Sadece sen yapabilirsin. Bu yüzden bunu senden istiyorum. Onu korumanı istiyorum.”

Noreen sendeleyerek bir adım attı, bunu bir diğeri izledi. Hole doğru gidiyordu.

Jim sadece gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Noreen kapıda duraksayarak, “Buna son vermenin zamanı geldi,” dedi. “Yapılması gerekeni yap. Yarın gece. Daha geç değil. Eğer birisi gelip sorarsa burada, bütün gece burada benimle olduğuna dair yemin edeceğim. Ama,” bir parmağını Jim’in bulunduğu yöne doğru uzattı, “hepsi *bu*, Jim. *Bitecek*. Bu konuda konuşmayacağız ve sen de bir daha *asla* bunu yapmayacaksın. Yoksa Katie’ye seni kendi ağzımla anlatırım. Anlıyor musun?”

Kısa bir ânın ardından Jim evet anlamında başını salladı.

“Güzel.” Noreen hole girip kayboldu. “Yatağa dönüyorum.” Jim kadının terlikli ayaklarının yere sürme sesini, ardından da merdivenlerden çıkarken ona seslendiğini duydu. “Biri yaralanmadan cam kırıklarını temizle.”

Cuma sabahları Centerpoint'in en yoğun zamanıydı. Normalde haftanın son vardiyası olması ve saatlerin hızlı geçmesi nedeniyle Jim bu günleri severdi. Fakat bugün işlevsel biri gibi görünmek için tüm çabasını ortaya koyuyordu. Alarm kurmayı unuttuğu için duş ve tıraş olma kısmını atlamak zorunda kalmıştı. Dünkü terli gömleğini giydiğini ancak alışveriş merkezine geldiğinde fark etmişti. Şakaklarında hafif bir ağrı belirmeye başlamıştı.

Çünkü Noreen biliyordu.

Bunca zamandır *biliyordu*.

Dün geceki olayları defalarca zihninde oynatmasına rağmen bunların olduğuna inanmak istemiyordu.

Bip-bip.

Ses Jim'i bulunduğu âna ve yere, marketin girişindeki gazete ve dergi vitrinine döndürdü. Telsiziydi. Onu keme-rinden çıkarıp konuşma düğmesine bastı.

"Evet."

"Jim, yanıma gel. Yukarıdayım."

Steve'di.

"Bekleyebilir mi? Tam şey yapmak üzereydim..."

“Seni kameralardan görebiliyorum, Jimbo. Meşgul değilsin. Yukarı gel. *Hemen.*”

Jim çenesini kaldırıp uzun bir an öfkeyle birkaç santim ilerisinde tavanda duran geniş açılı kameraya baktı. Ardından dondurulmuş gıda reyonunun arka tarafındaki PERSONEL HARİCİ GİRİLMEZ yazan ve ardında onu Steve’in ofisine götüren metal merdivenlerin bulunduğu kapıya yöneldi.

Steve masasında oturmuş kahvaltılık küçük sandviçini yiyordu. Sandviçin etrafına sarılı kırıntılarla dolu kese kâğıdı yırtılmış hâlde dizüstü bilgisayarının tuşlarının üzerinde duruyordu. Adamın yüzüne kahverengi bir sos bulaşmıştı ve üst dudağına yumurta olması muhtemel minik bir kırıntı yapışmıştı. Oda yağ ve bayat kahve kokuyordu.

Jim’in midesi ağzına geldi ve bir an için kusacağını sandı.

Hafif baş ağrısı giderek zonklamaya dönüşüyordu.

Steve çiğnediği ağız dolusu etin arasından, “Jim” dedi. “Buyur otur.”

Jim’in sağındaki duvarda süpermarketin siyah beyaz çeşitli görüntülerini gösteren bir sürü monitör vardı. Steve’in onu izlediği kamera görüntüsünü aradı. Görüntü öylesine yakınlaştırılmıştı ki Jim gazete başlıklarını okuyabiliyordu.

Çalışma masasının önündeki iki boş koltuktan birine oturdu. Steve yarısı yenmiş sandviçini bırakıp arkasına yaslandı ve Jim’e baktı. Gülümsedi. Dudakları yağdan parlıyordu.

Birazdan söyleyeceği her neyse bunu söylemek için sabırsızlanıyordu.

“Seni işten çıkarmak zorundayız, Jim.”

Steve durakladı, bir tepki beklediği belliydi.

Jim ona bu fırsatı vermekten kaçındı.

“Hakkında şikâyet aldık,” diye devam etti. “Bir müşteriden... Dün öğleden sonra. Kadın, şimdiye kadar iki kez markette dolaşırken gözlerini ona diktiğini söyledi. Onun

ifadesiyle pis pis baktığını... Kameraları kontrol ettim, Jim. Bana kadın doğruyu söylüyor gibi geliyor. Zaten itaatsizlikten bir ikazın vardı, bir tane de sana ısrarla fişini göstermeye çalıştığı hâlde bira çaldığını düşündüğün adamla geçen olaydan. Senin de bildiğin gibi üç hata kuralımız var. Bana başka seçenek bırakmıyorsun..."

Seri bir hareket.

Bir saldırı.

Jim kalkıp kahvaltı sandviçinden geriye kalan ne varsa aldı, masanın üzerinden uzanıp bir eliyle Steve'i ensesinden yakaladı ve diğer eliyle sandviçi adamın ağzına sokuşturdu.

Sandviçi dişlerinin arasına sertçe tıktı.

Adam öksürmeye, tükürükler saçmaya ve boğulmaya başlayana kadar daha derine doğru zorla itti.

Steve sandalyesinden kalkıp masanın üzerine doğru öne eğilirken Jim durup izlemek için geri çekildi. Adam boğazını tırmalıyordu. Gözleri kocaman açılmış, yuvalarından fırlamıştı. Ağzı açıktı ama sadece ıslak, hırıltılı bir ses çıkıyordu. Yüzü hızla kızarıyordu. Nefes alamıyordu.

Jim on, on beş saniye hiçbir şey yapmadı.

Ardından sakince masanın diğer yanına geçti, Steve'in arkasında dikilip sırtına beş kere sertçe vurdu. Adamın önüne uzanarak bir yumruğunu göbeğinin hemen üzerine bastırdı, diğer elinin yardımıyla içeri ve yukarı doğru sert bir vuruş yaptı. Steve birden ekmek, sosis ve yumurta parçalarını ağzından püskürterek çalışma masasının üzerine çıkardı. Öksürerek, tükürükler saçarak nefes nefese masanın üzerine yıkıldı.

Jim, "Daha dikkatli olman lazım," dedi.

Steve dönüp ona baktı, gözleri korkuyla kocaman açılmıştı. Ondan uzaklaşarak geriye doğru bir adım attı. Sonrasında bir adım daha geri çekildi.

Gerileyerek karşı duvara kadar gitti, gözlerini Jim'den ayırmıyordu.

Jim tatmin olmuş bir ifadeyle gülümsedi.

Sonra arkasını dönüp gitti.

Jim eve döndüğü sırada baş ağrısı berbat bir hâl almıştı. Sanki beyni bir çekice dönüşmüş, darbeler indirerek kafatasından çıkmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu. Arabayı yavaşça garajın giriş yoluna soktu, göz çukurlarının arkasında zonklayan acıya rağmen kazasız belasız eve varmayı başardığı için rahatladı.

Komşu evde Derek garajının giriş yolunda arabasını açıyordu. Karen yaşlı bok makinesini kollarında tuhaf bir şekilde taşıyarak evden çıktı. Köpek yüksek sesle inliyordu, acı çekiyormuş gibiydi.

Karen aynı zamanda küçük, şeffaf bir torba taşıyordu. Jim kuşkusuz bu mesafeden bir şey söyleyemezdi ama içinde sanki birkaç köpek bisküvisi var gibi görünüyordu.

Kadın dönüp arabasında oturmuş onlara bakan Jim'i gördü. Jim elini kaldırıp onları selamladı.

Kadın öldüresiye bir öfkeyle ona baktı.

Jim gülümseyerek karşılık verdi. Karen istediği kadar surat yapabiliirdi. Bunu yapanın o olduğunu asla ispatlayamazlardı.

Eve girmeden önce onların arabayla uzaklaşmalarını bekledi.

Daha kilidin içinde anahtarı bile çevirmeden Noreen holde belirdi, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

Bu endişe miydi? Dün gecedен sonra artık hiçbir şeyden emin olamazdı.

Özellikle Noreen'le ilgili olan şeylerden...

Kadın, "Evde ne arıyorsun?" diye sordu. "Sorun ne?"

"Başım ağrıyor."

Noreen muhtemelen bunun doğruluğunu değerlendirmiş gibi gözleriyle onu süzdü.

Ardından, "Bitkin düşmüşsün," dedi. "Yukarı çıkıp yatmaya git. Sana birkaç ağrı kesici getireceğim. İyice dinlendin mi bir şeyciğin kalmaz."

Başka bir gün olsa Jim muhtemelen onunla tartışırdı. Kadın haklı olduğunda bile bunu yapmak hoşuna gidiyordu. Ancak kendini korkunç derecede kötü hissediyordu, başındaki ağrı aşırı yoğundu, hiçbir şey söylemedi. Yorgun argın merdivenlerden çıktı ve odalarına girdi.

Silkeleyerek ayakkabılarını çıkardı, perdeleri kapattı ve ışığı kesmek için yorganı başına kadar çekip yatağın içinde kıvrıldı. Fakat karanlıkta ağrı daha da fazla büyüyor gibiydi.

Şu an başka bir şey düşünemiyor olması çok kötüydü.

Noreen bir bardak su ve iki beyaz hapla odaya girdi. Jim ne olduklarını kontrol etmek için bile duraksamadı. Hapları yuttu ve ardından yorganın altına sığınırçasına yeniden yattı.

Aşırı yorgundu.

Fakat yapacak çok işi vardı.

Bu gece için bir plana ihtiyacı vardı.

Hazırlanmaya.

Başındaki ağrının son belirtileri de kaybolmaya başladığı anda rüyasız bir uykuya daldı.

Saatler geçti.

Uyandığında dışarıda hava kararıyordu. Bağı ağrısı geçmişti. Kendini dinlenmiş, tazelenmiş, açılmış hissediyordu. Hazırdı.

Alt kattan pişen yemeğin kokusu geliyordu.

Jim mutfağa girdiğinde Noreen'in ocağın üzerinde bir şey pişirdiğini gördü.

Kadın, "Otur" dedi. "Ye."

Jim ona söyleneni yaptı.

Noreen önüne bir tabak dumanı tüten tavuk kızartması koydu ve karşısına, mutfak masasının diğer ucuna oturdu. Kadının önünde küçük bir bardak sudan başka bir şey yoktu.

Tam bir dakika boyunca duyulan tek şey Jim'in yemek yeme sesiydi.

Ardından Noreen, "Bu gece seni görmek istemiyorum, tamam mı?" dedi.

Jim durdu, çatal dolusu tavuk ağzına giderken yarı yolda kaldı. Meraklı gözlerle Noreen'e baktı.

Kadın, "Çıkarken" diye açıkladı. "Şey olduğunda seni görmek istemiyorum... Hazır olduğunda. Giyindiğinde." Duraksadı. "*O adamı* görmek istemiyorum. Beni anlıyor musun? Onunla karşılaşmayı... istemiyorum."

Jim hiçbir şey söylemedi. Yemeğini yemeye devam etti.

Gardıroptan siyah eşofman altı, siyah eşofman üstü ve siyah kapüşonlu mont buldu. Logo ya da diğer belirleyici marka işaretleri olmadığını dikkatle kontrol edip bunları üzerine giydi. Ayağına siyah iş botlarını geçirip bağcıklarını bağladı. Cep telefonunu sessize aldı ve komodininin çekmecesine koydu. Ardından alt kata inip sessizce ön kapıdan dışarı çıktı, evin etrafından dolanıp kulübeye gitti. Neredeyse gece yarısıydı.

Maske, silah ve eldivenler önceki gece bıraktığı şekilde hâlâ yerde duruyordu. Donanımını oluşturan diğer eşyalarla birlikte bunları ceplerine düzgünce yerleştirdi. Bahçeyi geçip veranda kapısının hemen yanında sırtını evin arka duvarına yasladı. Fark ettirmeden hızlıca oturma odasına bir göz attı, görünmemeye dikkat ediyordu.

Noreen koltukta oturuyordu. Vücudu ona dönüktü ama başını televizyona doğru çevirmişti.

Gözleriyle etraftaki evleri taradı, karanlık ya da perdelerinin çekili olduğundan emin olmak için pencerelerini kontrol etti. Emin olduktan sonra da maskeyi çıkarıp başına geçirdi

ve aşağı çekti. Eldivenlerini giydi ve ceketinin cebinden tabancasını çıkardı.

Ardından sürgülü veranda kapısını açtı ve içeri girdi.

Noreen birden gürültünün geldiği yöne döndü ve onu görünce kendine hâkim olamayarak çığlık attı.

Fakat kıpırdamadı. Kaçmadı.

Vücudu kaskatı kesilmiş, gözleri korkudan kocaman açılmış hâlde koltukta oturmaya devam etti.

Çenesi titreyerek, "Lütfen Jim," dedi. "Lütfen yapma..."

Jim dönüp arkasındaki kapıyı kapattı ve camdaki yansımasına hayran kalarak kısa bir an durakladı: Siyahlar içinde uzun boylu, geniş omuzlu bir silüet. Gözlerini açıkta bırakan maskedeki dar aralık dışında her yanı böyle kaplıydı.

Bu daima onun kimliğini saklamıştı, böyle giyinmek aynı zamanda yaşını da gizliyordu. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları ve kaşlarındaki beyazlıkları görece kadar yaklaşmadıkları takdirde hiç kimse maskenin ardındaki adamın yaşını tahmin edemezdi. Sadece onun kendilerinden daha uzun boylu, daha yapılı bir adam olduğunu bilebilirdi. Eğer böyle bir şeyi daha önce görmüşlerse bu ancak kâbuslarında olurdu.

Arkasındaki oturma odasının yansıması, sadece bunun etkisini arttırıyormuş gibiydi. İnsanlar karanlıkta yataklarının ucunda maskeli bir adamın belirmesi fikrinden dehşete kapılıyordu. Ancak tamamen aydınlık bir oturma odasında böyle birinin sessizce etrafta gezindiğini görmek çok daha dehşet verici bir manzaraydı.

Noreen'e döndü.

Ona doğru ilerledi.

"Lütfen, Jim." Sesi gergin bir fısıltı hâlindeydi. "Senden bunu yapmamı istedim. Görmek istemediğimi söyledim. Lütfen."

Noreen başını kaldırıp onun yüzüne bakıncaya kadar kadının tepesinde dikildi.

Gözlerinin içine bakana kadar.

Aslında Jim'in sadece küçücük bir kısmını görebiliyordu.

Jim silahını kaldırdı, soğuk namluyu Noreen'in yüzünün yan tarafına dokundurdu. Namluyla yüzünü okşadı. Nazikçe. Bir sevgi gösterisi olarak.

“*Lütfen, Jim.*”

Tabancanın kabzasını kadının çene hattında gezdirdi, ardından boynunun etli kısmına bastırdı.

Noreen artık ağlıyordu.

“Katie’yi düşün, Jim.”

Jim daha sert bastırdı.

“Lütfen, Jim. Yapma. Özür dilerim.”

Ağzı kadının kulak hizasına gelinceye kadar eğildi ve “Jim kim?” diye fısıldadı.

Kendi sesiyle değil, *onun* sesiyle konuşuyordu.

Hayalet Adam’ın.

Noreen’in bütün vücudu titremeye başladı.

O anda, çarpan şiddetli bir dalga misali o duygu içinde yeniden belirdi. Tenine işliyordu. Onu dolduruyordu.

Âdeta ona *yakıt yüklüyordu*.

Hayalet Adam geri dönmüştü.

Ve bunu sonsuza dek sonlandırmaya hazırdı.

Doğrulup geri çekildi. Tabancayı montunun içine soktu. Maskeyi başından çekip çıkardı, katlayıp cebine koydu. Eldivenlerini çıkarıp onları da cebine yerleştirdi.

Noreen başını kaldırıp ona baktı, korkmuş ve tereddütlüydü.

“Bunu yapıyorum,” dedi Jim, “çünkü zaten yapacaktım. Sen benim efendim değilsin. Senden emir almam. Ne şimdi ne de başka zaman. *Beni anlıyor musun?*”

Noreen evet anlamında başını salladı.

“Güzel.” Jim gitmek için harekete geçti. “Gece beni bekleme.”

Trafik kameralarından sakınarak arka sokaklardan, tali yollardan ayrılmadı.

Passage West'teki ev kasabanın yerleşim alanındaydı ancak tam merkeze gelmeden solda kalan ana yoldan keskin bir dönüşle ayrılan dar bir yol üzerinde bulunuyordu.

Jim arabayla dönüşü geçti.

Yolda iki yüz metre kadar ileride The Harbour Master adında terk edilmiş bir bar vardı. Bundan kırk beş metre ötede küçük, aydınlatılmamış bir cep bulunuyordu. Jim oraya girdi, arabayı çevirip tekrar geldiği yöne doğru geri döndü. Eve çıkan yola vardığında burayı dönüp yeniden cebe gelmek için kullandı. The Harbour Master'a varışını yoldan geçen trafikte bir boşluk olduğu âna denk getirene kadar bu hareketi üç kez tekrarlamak zorunda kaldı. Orada döndüğünü kimse görmedi. Terk edilmiş binanın arkasına park ettiğindeyse geçen hiç kimse arabasını yoldan göremezdi.

Motoru kapatıp beklemeye koyuldu.

Sabah 2.00'de yaya olarak ana caddeyi geçip dar yola süzülerek Blacklerin evine yöneldi. Tabancası montunun içinde sabit şekilde duruyordu. Eldivenler, maske, başa takılan fe-

ner ve kullanmak için heyecanlandığı parlayan yeni oyuncak montun dış ceplerindeydi.

Dar yolda hiç araba, sokak lambası ya da ses yoktu. Kırsal alanda havanın *gerçekte* ne kadar karanlık olduğunu unutmuştu. Az daha bir çukurun içine yuvarlanacaktı. Birkaç dakika sonra yön duygusunun kaybolmaya başladığını hissetti. Doğru yerde miydi? Çoktan evi geçmiş miydi? Dar yolda bu kadar uzakta olduğunu sanmıyordu...

Ama sonra tanıdık bahçe kapılarını ve onların ilerisindeki evin belli belirsiz şeklini gördü.

Black ailesinin evi tıpatıp aynı görünüyordu. Etrafındaki arazide —bugün bile— bir bahçe ya da çevre düzenlemesi yapılmadığından sanki öylece oraya kondurulmuş gibi arsanın ortasında duruyordu. Evin önünde sokak kapısından gelen ışığın aydınlattığı park edilmiş bir araba vardı. Gri renkli küçük bir *hatchback*'ti. Jim bunun Eve'e ait olduğunu varsaydı. Evin ön cephesindeki tüm perdeler çekiliydi ama sokak kapısının camındaki sönük ışığı görebiliyordu, holdeki ışık açıktı.

Jim, yoldan aşağı doğru yürüyüp çitin arkasına saklanmış, içinde sıkılmış iki silüetin oturduğu Dublin plakalı bir araba ya da karanlıkta başka bir yerde herhangi bir hareket var mı diye gözleriyle etrafı tarayarak evin önünden geçti. Hiçbirine rastlamadı.

Kendinden emin bir hâlde aynı yoldan geri döndü.

Eve'in herhangi bir polis koruması altında olduğuna hiçbir zaman gerçekten inanmamıştı. Kadın yaklaşık yirmi yıldır öldürme dürtüsü hissetmeyen yaşlı bir adamı aradığını sanıyordu. Garda ise bu kadar uzun süredir yakayı ele vermeyen bir saldırganın bu şekilde devam etmek isteyeceğini varsayıyordu. Jim buna güveniyordu.

Bahçe kapısına ulaştı.

Artık gözleri karanlığa iyice alışmıştı, kapının *değişmiş* olduğunu görebiliyordu. On sekiz yıl önce eğik bükük, boyaları dökülmüş dökme demir parmaklıklıydı. Açmak için tüm yapmanız gereken uzanıp kapının mandalını kaldırmaktı. Şimdiyse sağlam ahşaptandı, en az altmış santim daha yüksekti ve sıkıca kilitlenmmişti. Elektronikti, küçük klavye tuşlarının yeşil ışıkları karanlıkta parlıyordu.

Tırmanıp üstünden geçemezdi. Bugünlerde yapamazdı. Kapıyı çevreleyen çitleri zorlayarak içeri girecekti.

Gerekli kılığa bürünmenin tam zamanıydı.

Önce eldivenler. İki takımdı. Hastanede giydikleri türden lastik olanlar. Bunları malum sebeplerden ötürü Garda'nın kullandığı standart mavi tiplerden seçmişti. Elllerine geçirip koluna doğru olabildiğince çekti. Mont bileklerinin birkaç santim yukarısına gelmişti. Ardından bunların üstüne siyah deri olanları geçirdi. İki kat olması bir şekilde hareket etmesini kısıtlıyordu ama kıl dökülmesinden ve el tırnaklarının sorun çıkarmasından onu koruyordu.

Aynı şeyleri başına da yaptı. İlk olarak kauçuk bir bere taktı. Bunun ne olarak kullanıldığından pek emin değildi, muhtemelen kadın kuaförlerinin kullandığını sanıyordu. Bereyi alnına kadar indirip kendi saçlarını bunun altına soktu. Ardından siyah örgü maske geldi. Yüzünün üzerinden aşağı çekip boynuna kadar indirdi ve montunun yakasından içeri sokuşturdu. Rahat hissedene ve sadece gözleri açıkta kalana kadar maskeyi ayarladı.

Emin olmak için eliyle göğsüne, tabancanın sertliğine dokundu. Sonra da çitin en ince kısmını aramaya çıktı.

İtip zorlayarak çitte kendine yol açtı.

Düşündüğünden daha kolay olmuştu, sadece içinden geçebileceği kadar bir gedik açması gerekmişti. Kalçasına

yayılan acıyla diğer tarafta yere indi, yarın orasının çürüyeceği kesindi ama içerideydi. Eve'in mülkündeydi.

Bundan sonrasında artık sabır en büyük yardımcısı olacaktı.

Arkasını çite verip çömeldi, gözleriyle alanı tararken nefesini tuttu. Hiç ses yoktu. Etraf kısırtısızdı. Gece karanlığında orada bulunan tek kişinin kendisi olduğuna kanaat edince eve doğru ilerlemeye başladı.

Yakından bakınca haklı olduğunu gördü. İçeride sadece tek bir ışık yanıyor gibi görünüyordu, o da holün tavanındaki ışıktı.

Sessizlikle birleşince Eve'in evde olduğunu ama çoktan yattığını söylüyordu.

Hayat belirtisi var mı diye her bir pencereyi, alarm zili var mı diye her bir duvarı kontrol ederek evin etrafını dolaştı. Hiçbirine rastlamadı. Harekete duyarlı güvenlik aydınlatması olmaması onu şaşırttı, ayrıca havlayan ya da bir yeri tırma-layan köpekler de yoktu.

Tam da umduğu gibiydi.

Jim arka kapıya gitti. Fenerin lastik bandını başına yerleştiren kilit göz seviyesine gelene kadar çömeldi ve uzanıp fenerin ışığını açtı.

O zamanlar bu evde yataklarında uyuyan dört kişi vardı – ya da o öyle sanmıştı.

Sonradan ortaya çıktığı üzere içlerinden biri uyanıktı.

Ve kurbanlardan biri olmayacağını ispatlayacaktı.

*B*ally's Yolu'ndaki evin kapısı kilitlenmeyen bir kış bahçesi vardı. Covent Court'taki kız kapıyı *kapatmakla* onu *kilitlemenin* aynı şey olmadığını sürekli unutmayı alışkanlık hâline getirmişti. Fermoy insanların durmadan girip çıktığı bir yerleşim alanıydı. Ancak Jim'in bu ve Westpark'taki evin arka kapılarının kilitlerini aşarak içeri girmesi için hafifçe vurularak kullanılan ev yapımı bir maymuncuk gerekmişti.

Bu gece yeni bir oyuncağı vardı.

Jim eliyle cebine uzanıp dikkatlice çilingirlerin kullandığı tipteki kilit açma tabancasını çıkardı. Gümüş renginde elektrikli bir diş fırçası gibi görünüyordu. Ancak fırçanın başı yerine ince bir iğne vardı. Kilit açma tabancasının sapına kâğıt bantla bir çuvaldız yapıştırmıştı, onu çıkarttı.

Çuvaldızı birkaç yıl önce sırf el altında bulundurmanın işine yarayacağını düşündüğünden almıştı. Bu gece donanımının en önemli parçası olacaktı.

Hızlı ve sessizce hareket ederek çuvaldızı arka kapının kilidine soktu, ardından kilit açma tabancasının iğnesini içeri itirdi. Bu bir usta işiydi; doğru yeri yakalayana kadar her ikisini de içeride döndürmesi gerekiyordu. Ayrıca tabanca

mekanik bir tıkırtı sesi çıkarıyordu ama yine de o eski hafifçe vurarak kullanması gereken maymuncuktan daha iyiydi. Saniyeler içinde kapının kilidi açıldı.

Jim başındaki feneri söndürdü ve nefesini tutup etrafı dinledi.

Çıt yoktu.

Çuvaldızı ve kilit açma tabancasını çıkardı, arka kapının koluna bastırıp yavaşça iterek açtı. Sessizce olmuştu, menteşeler hiç gıcırdamamıştı.

İçeriye, mutfağın karanlığına adımını attı.

Ortam sakindi. Holdeki ışık sadece mutfak kapısıyla çerçevesi arasındaki boşluktan görülebiliyordu. Gözleri loşluğa alıştıkça çok az şeyin değiştiğini fark etti. Görünüşe göre artık daha az eşya vardı ama düzeni aynıydı.

Jim mutfağı geçti, kapıyı açıp hole çıktı. Şimdi holün karşı ucunda, karşısında sokak kapısı duruyordu. Buraya son gelişinden beri ikinci bir dilli kilit ve kapı zinciri eklendiğini görebiliyordu.

Her iki yanda hole açılan birer kapı vardı. İkisi de hafif aralıktı. Oturma odası solda, çalışma odası sağdaydı.

Jim üç adım ilerledi ve dönüp merdivenlerden yukarı baktı. On sekiz yıl önce olay gerçekleştiğinde tam bu noktada duruyordu.

Her şeyi değiştiren o anda.

O sırada yukarı baktığında tepeden merdivenlerin dibine serilmiş harap bedene bakan hayalet gibi küçük bir silüet görmüştü.

Kız, “Baba...?” demişti.

Sessizce. Tereddüt içinde. Sanki evde olanlardan akli karışmış gibi.

Az önce, dakikalar önce olanlardan.

Jim'in de aklı karışmıştı. Adamı üst katta bağlı ve bekler hâlde –öyle olduğunu sanıyordu– bırakıp alt kata inmişti, diğer küçük kız zamanı geldiğinde kapısını kolayca kırıp açarak içeri girebileceği bir banyoda saklanıyordu. Ancak o sırada bir gürültü duyarak dönmüş ve olanları tam da zamanında görmüştü.

Merdiven sahanlığında küçük bir silüetin kollarını açarak koşması.

Bir yetişkinin bedeninin merdivenlerden paldır küldür düşerek inmesi.

Merdivenlerin ucunda hareketsizce durması.

Sessizlik.

O, adamdı. Jim'in el ve ayak bileklerini bağladığı mavi ip hâlâ duruyordu ama adam bir şekilde onu kalorifere bağlayan ipten kurtulmuştu. Uzuvarlarının duruşu canlı birine göre son derece uyumsuzdu ama Jim emin olmak, nefesinin sesini dinlemek, zayıf bile olsa hissetmek için eğilip kulağını adamın dudaklarına yaklaştırdı.

Hiçbir şey yoktu. Adam ölmüştü.

Jim başını kaldırıp merdivenlerin tepesindeki kıza baktı. Kızın gözleri adamın cesedinin üzerindeydi.

“Baba...?”

Ardından kız bakışlarını çevirip doğruca ona baktı.

Jim'e.

O sırada maske takmadığının farkına varan Jim'e.

Onu mutfakta masanın üzerinde bırakmıştı. Alt kata indiğinde çıkarmıştı. Holdeki ışık kızın yüzünü onun için yeterince aydınlatıyordu ve o da fiilen lambanın tam altında durduğuna göre ışık kız için Jim'in yüzünü aydınlatmaya da fazlasıyla yeterliydi.

Eve Black onu, gerçek onu apaçık görmüştü.

Fakat Jim de onun ne yaptığını gördüğünden kız bunu kimseye söylememişti.

Aptal kitabında Hayalet Adam'a sorulacak soru listesi olduğunu yazmıştı. Belki bu gece o soruları sormasına izin verirdi ama önce kendi sorusunu sormak şartıyla.

Jim'in sadece tek bir sorusu vardı.

Bana nedenini söyle, Eve. Neden babanı öldürdün?

Kapıyı iterek açtığında holden içeri yayılan ışıktan yararlanarak oturma odasını kontrol etti. Perdeler çekiliydi. Televizyonun uzaktan kumandaları orta sehpanın üzerine, yarısı içilmiş buz gibi bir kahve fincanının yanına düzgün bir şekilde dizilmişti. Deri eldivenlerden birini çekip çıkardı ve televizyonun arkasına dokundu ama lastik eldivende herhangi bir sıcaklık hissetmedi. Saatlerdir hiç kimse bu odada değildi. Eve çalışma odasında uyuduğunu yazmıştı. Eldivenini yeniden takmak, kendine çeki düzen vermek, hazırlanmak için kapının önünde durakladı.

Fakat bir şey eksikti.

On sekiz yıl önce olsa bu anda –kendini açığa çıkarmadan hemen önce – içinde bir coşku hissedirdi. Adrenalin damarlarına hücum eder, onu güç ve kuvvetle doldururdu. Yüksek bir beklenti içinde olurdu. Gecenin vadettikleri sonsuz gibi gelirdi, saatler sonsuz ihtimallerle dolup taşardı. Heyecanlanmış olurdu.

Fakat Jim bu gece kendini hiç öyle hissetmiyordu. Garip bir şekilde bunlara katış kayıtsızlık içindeydi, âdeta kendi suç

mahallinde bir gözlemci gibiydi. Belki de onu gördüğünde, gerçek olay başladığında işler değişecekti.

Silahını çekti. İterek çalışma odasının kapısını açtı.

İçeride hiç kimsenin olmadığını hemen anladı.

Holden gelen ılık boş yatağı aydınlatıyordu ama dahası vardı. Bunu hissedebiliyordu. Ortam son derece durgundu, ölü gibiydi. Yine de dikkatlice kontrol etmek için içeri girdi. Yatağın üstüne eski, tüylü bir battaniye atılmıştı. Eldivenini çıkarıp sıcaklığı kontrol etme işini tekrarladı. Soğuktu. Bu gece kimse burada uyumamıştı.

Jim hole geri döndü ve duraklayıp işeme şırıltısı ya da musluktan akan su sesine kulak kabarttı. Hiçbir şey yoktu. Vinlayan elektronik alet yoktu. Evden kısırtı sesi gelmiyordu. Şiltelin yaylarından çıkan gıcırtilar yoktu.

Eve Black'in yalan söylediğine karar verdi.

Yine.

Yatmak için çalışma odasına gitmiyordu. Üst kattaydı, yatak odalarından birinde. Bunu neden itiraf etmemiş olabileceğini anlayabiliyordu. İki seçenek de sevimsizdi: Annesinin ya da küçük kız kardeşinin öldüğü odada uymak.

Jim son derece yavaşça, gıcırdatmadan, onu taşıyacağına güvenmeden önce basamaktaki ağırlığını hafifçe artırıp her adımını dikkatlice kontrol ederek merdivenlerden çıkmaya başladı.

Yarı yolda bir şey değişti. Ortamda. Aniden boş bir odada sessize alınmış televizyon misali bir şeyin varlığı belirdi.

Kadın buradaydı. Yatak odalarından birindeydi.

Bunu *hissedebiliyordu*.

Jim sahanlığa ulaştığında her iki yatak odasının kapısının da arkalarındaki boşluğun karanlığını ortaya koyarak hafif aralık olduğunu gördü.

Üçüncü kapı, banyonunki, ardına kadar açık duruyordu. İçerisini üstünkörü kontrol etti. Boştu. Sifon sessiz ve lavabo

kuruydu. Yeniden sahanlığa dönüp sonraki en yakın odaya yöneldi.

Onun odasına.

Eve'in bir zamanlar kız kardeşiyle paylaştığı yatak odasına.

İçeri girmesine bile gerek kalmadı. Eşikte durduğunda zaten onu duyabiliyordu. Düzgün ve düzenli nefes alışını.

İçerideydi, derin uykuya dalmıştı.

Jim kapıyı iterek açtı. Sahanlıktan gelen ışığın halı kaplı zeminden hızla Eve'in yatağının üzerine doğru akışını izledi.

Kadın yorganın altında şekilsiz bir tümsekten ibaretti, çıplak bir ayak yandan dışarı çıkmıştı.

Jim bir süre onu sadece seyretti.

Bunu yaparken bir duygunun, uzaktan bir dalganın geldiğini hissetti.

Toplanıyordu.

Yoğunlaşıp büyüyordu.

Ona doğru geliyordu.

Odadan içeri adımını attı. Karanlığın içine daha da girdi. Eve'in yatağının yanına gitti ve kadının uyuyan bedeninin tepesine dikildi. Eve yan yatıyordu, başını çıplak kolunun üzerine yaslamıştı.

Hâlâ uyuyordu, nefesi derin ve düzenliydi.

Onca zamanın ardından artık vakti gelmişti.

Sonunda.

Gözlerini kapatıp Eve'in nefes alışını dinledi, kendini artık doruk noktasına ulaşan dalganın kırılıp gürleyerek ona çarpmasına, *içini doldurmasına* hazırladı.

Dalganın Jim Doyle'u süpürüp götürmesine.

Gende sadece Hayalet Adam'ı bırakmasına.

Bu çivik silahını doğrultup diğer eliyle başındaki fenerin açılmasına başladı.

Ve Eve Black'in tamamen uyanık hâlde ona baktığını gördü.

abancanın kabzasıyla kadının boynuna bastırarak fısıldadı, “*Haydi bir oyun oynayalım.*”

Eve fenerin ışığıyla gözlerini kısıtı ama bunun dışında pek bir tepki vermedi.

Jim silahı Eve’in çenesinin altındaki yumuşak ete bastırabildiğince bastırdı.

Kadından acı dolu bir inilti çıktı ama hareket etmedi, hatta kıpırdamadı bile.

Jim onun teslim olduğunu fark etti.

Eve bugünün geleceğini biliyordu ve işte gelmişti. Bu konuda hiçbir şey yapamayacağını biliyordu.

“Jim,” dedi.

Jim ağzını kadının kulağına koyup maskenin altından fısıldadı. “*Seni bağlamayacağım. Hemen öldüreceğim.*”

Fenerin ışığını yeniden Eve’in yüzüne doğrulttuğunda kadının gözlerinin kocaman açıldığını, nefes alışının sık ve sık olduğunu gördü.

Güzeldi.

Eve, “İstediyini yap,” dedi. Sesi nefes nefese, paniğe kapılmış hâldeydi. “Ama önce lütfen benimle konuş. Nedenini

söyle. Neden yaptın? Bunca zaman sonra bir cevabı hak ediyorum. Zaten sonum geldiyse ne fark eder?”

Jim bunu düşündü.

Her şey tamamen kontrolü altındaydı. Bundan yararlanabilirdi. Tabancayı Eve’in etine bastırıp tetiği çekerdi. Bir dakikadan kısa bir sürede evden çıkmış olurdu. Arabasına dönmek iki dakikasını alırdı. On dakikada evde olurdu. Kıyafetlerini atıp henüz kimse Hayalet Adam’ın hayatta kalan en ünlü kurbanının öldüğünü keşfedemeden kendi izlerini örterdi.

Fakat onun da cevabını öğrenmek istediği bir soru vardı. Ayrıca Eve haklıydı. Burada, her şeyin sonunda, ne fark ederdi?

Tabancayı Eve’in boynuna bastırmaya ve başındaki fenerin ışığını kadının yüzüne tutmaya devam ederek yatağın kenarına oturdu. Diğer eliyle Eve’in çenesinden tutup sertçe yüzünü kendine doğru çevirdi.

Neredeyse birkaç santim kalana kadar ağzını Eve’inkine yaklaştırdı.

Eve çaresizce, “*Hayır,*” benzeri bir şey söyleyip parlak ışığa karşı gözlerini sıkıca yumdu.

Jim, “*Önce sen,*” dedi.

Ardından normal sesiyle –burada, bu anda, artık numara yapmaya, oyun oynamaya gerek yoktu– “Sen benim soruma cevap ver, sonra ben de seninkileri cevaplayacağım,” dedi. Işığı Eve’in yüzünden uzaklaştırarak arkasına yaslandı ama silahı yerinde tutmaya yetecek kadar ona yakın duruyordu. “Neden yaptın?”

Eve gözlerini açtı, gözlerini kırptırarak ona baktı.

“Neyi neden yaptım?” diye fısıldadı.

“Ne olduğunu biliyorsun. Yalan söyleyeceksen bunu şimdi sonlandıracağım.”

Ancak kadın hâlâ şaşkın görünüyordu.

Jim, “Seni gördüm,” dedi. “Ne yaptığını gördüm.”

Kısa bir an geçti, ardından Eve’in yüzü değişti.

Başını sallamaya ve “Hayır. Hayır. Hayır, *yapamam*. Lütfen,” demeye başladı.

Jim tabancanın namlusunu kadının şakağına, serbest elini de boynuna dayadı. Parmaklarını boğazına doladı. Olabil-diğince sıkı.

Eve çığlık attı.

Jim, kadının nefesi kesilip çırpınmaya ve kıvranmaya başlayıncaya kadar tenini sıkıca kavradı.

Tükürükler saçarak, “*Söyle bana,*” dedi.

Kadını bıraktı ve ciğerlerine hava çekerken bekledi.

“Son şansın, Eve.”

Kadın şimdi hüngür hüngür ağlıyor, yanaklarındaki gözyaşları fenerin ışığında parılıyordu.

Bir şeyler fısıldadı ama Jim söylediklerini anlayamadı.

Ona tekrarlamasını söyledi.

Kadın, “Onu *sen* sandım,” dedi.

Sesi gıcıklı hâle gelmişti.

“Ailemi kurtarmaya çalışıyordum,” dedi. “Babamı merdivenlerden aşağı ittim çünkü *onu sen* sandım.”

Tabii ki.

Bunu daha önce düşünemediği için kendini aptal gibi hissetti. Onca yıl önce, birden kollarını önüne doğru uzatmış hâlde banyodan koşarak çıkmış ve merdivenlerin başında duran adamın *Jim* olduğunu sanarak onu aşağı itmişti.

Ama sonra holün ışığında cesedi görmüştü, Jim orada durmuş ona bakıyordu, böylece Eve hatasının farkına varmıştı.

Korkunç hatasının.

Fakat artık Jim de bir hata yaptığını anlıyordu.

Üst kata fırlayıp onu o anda, oracıkta öldürmüş olması gerekirdi. Tereddütsüz. Eve onun yüzünü görmüştü ve zaten

evden ayrılmadan önce bunu yapmayı planlıyordu. Ama az önce kendi babasını öldürdüğünü görmüştü. On iki yaşında bir kız onun önünde kendi babasını öldürmüştü ve sebebi hakkında hiçbir fikri yoktu. Kızın kötü olmasından mıydı? Yoksa babası mı öyleydi? Bu evde neler oluyordu?

Jim bilmiyordu. Birden sahip olduğu bilgilerde büyük bir eksiklik ortaya çıkmıştı. Kontrol elinden kaçmıştı.

Bunun ardından Jim, dönüp koşarak mutfığı geçmiş ve arka kapıdan dışarı çıkıp gecenin karanlığına karışmıştı.

Fakat aynı hatayı iki kez yapmazdı.

Tabanca Eve'in boynundaydı. Jim sol elini ağzına götürüp dişleriyle deri eldiveni çıkarttı. Yavaşça. Gözü sürekli Eve'in üzerindeydi. Sonra altındaki lastik eldiven için de aynı şeyi yaptı.

Eve, "Ya benim sorularım?" diye sordu.

Kadını duymazdan geldi.

"Bana sadece nedenini söyle," dedi. "Neden biz? Neden bizi de O'Sullivanların çocukları gibi kilitleyip hapsetmedin?" Sesi çatallaştı. "Neden ailemi yok ettin? Ne amaçla? Ayrıca beni neden canlı bıraktın? Neden Anna? Neden küçücük bir kız, seni hastalıklı pislik?"

Jim *hişt* dedi. Çıplak eliyle yorganı çekip açtı ve Eve'in boynunun pürüzsüz, soluk tenini, ardından kadının göğüslerini gösteren kıvrımı aydınlatmak için başını indirdi.

Çıplak eliyle kadının tenine dokundu. Bastırdı.

Eve çırpınarak karşı koymaya başladı.

Teni sıcak ve yumuşaktı. Kolsuz, bisiklet yakalı bir üst giymişti. Jim tek parmağını kumaşın bir omuzundan diğerine geçirdi.

Bir kez soldan sağa, bir kez de sağdan sola.

Ardından parmağını kumaşın altına, göğsünün yumuşaklığına soktu ve kumaş teninden çekip elinin tamamını

içine soktu, meme ucunun ayasına değdiğini hissederek çıplak göğsünü avuçladı, sıkmaya yeltenirken...

Eve çığlık attı.

Jim'in o âna kadar duymadığı, ortalığı yıkan bir gürültü oldu.

Fakat tek ses bu değildi.

Uzakta, bunun arkasından gelen, giderek yaklaşan sesler vardı.

Bu da...

Ayak sesleri.

Bağırışlar.

İnsanlar.

Sonrasında aniden kalabalık bir grup hızla odaya daldı, birisi bağıırıyordu.

“Bırak onu! Silahını bırak! Silahını *hemen* bırak!”

Jim'in tepki vermeye fırsatı olmadı.

Bir parıldama oldu ve ardından bütün vücudunu sarsan, yataktan sırtüstü yere düşmesine neden bir darbe geldi. Silahını kaybetti. Yan düşüp yüzü yere gelene kadar yuvarlandı. Bir eliyle sol yanına, az önce olanların merkeziymiş gibi gelen yere dokundu. Elini kaldırıp yüzüne götürdüğünde parlak, kırmızı kanla kaplandığını gördü.

“İyi misin? İyi misin?”

Yeni bir ses. Erkek sesi.

Jim, “Hayır,” demeye çalıştı ama ağzından tek bir söz bile çıkmadı.

Neler olduğunu görebilmek için sırt üstü dönmeye çalıştı. Yarım dönebildi ancak bu yeterli olmuştu.

Kahrolası Ed Healy.

Adam yataktaydı, ağlayan Eve'i kollarının arasında teselli ediyordu.

Odada ona doğru gelip eğilen karaltı şeklinde silüetler vardı.

Garda.

Silahları ve beyzbol kepleriyle.

Silahlı Müdahale Birimi.

Acı hafiflemeye başladı ama Jim şimdi ne olduğunu, bunun iyi haber olmadığını anlıyordu.

Noreen ona. *bunu sona erdirmenin zamanı geldi*, demişti.

Görüşünün kenarlarından karanlık yavaşça sokulmaya başladı, ardından ortada iğne deliği kadar minik bir ışıktan başka hiçbir şey kalmayana dek her yandan üşüştü.

Ve sonrasında hiçbir şey kalmadı.

Bir Yıl Sonra

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

Katie uyanık hâlde yatıyor, alarminın çalmasını bekliyordu. Çadır sıcak ve tıka basa doluydu, bir başkasının vücut kokusunu alıyordu. İnce kamp yatağının yaylarının sırtına battığını hissedebiliyordu. Sadece dizlerine kadar çekili uyku tulumu, içindeki sentetik astarı baldırlarına yapıştıran sıcak teri tutuyordu.

Bir dakika daha öylece yattıktan sonra alarminı kapattı ve kalkıp pamuklu kumaştan parlak renkli bir şort ve bununla uyumlu tişörtten oluşan iş kıyafetini üzerine geçirdi. Bir havlu kapıp dışarı çıktı.

Bu saatte kamp terk edilmiş gibi görünüyordu. Tek ses kuşların cıvıltısı ve uzaktan duyulan dalgaların yumuşak ritmiydi. Meteoroloji raporu otuz derecelik bir başka günü önceden bildirmişti ve hava daha şimdiden sıcaktı.

Katie toplu tuvaletlerde soğuk ve uzun bir duş aldı, ardından yerleşkenin havuz başı kafeteryasında kahve ve iki sigaradan oluşan bir kahvaltı yaptı. Normalde personelin iş kıyafetiyle ve elbette sigara içerken misafir alanlarında oturmaması gerekiyordu. Ancak garson ve havuzdan ağ ile yaprakları toplayan adam dışında kimse yoktu. Aralarında Fransızca

konusuyor ve Katie orada değilmiş gibi davranıyorlardı. Bugünlerde umduğu en iyi şey buydu: görmezden gelinmek.

Aylardır burada, Fransa'nın güneybatı sahilinde, deniz kenarındaki bir tatil köyündeydi. Bu işi, iki gece kumsalda uyumak zorunda kaldığı en yakın kasabadaki sıcak yemeğe son on avrosunu harcadığı restoranda, trenle şehirler arası yolculuk eden bir İngiliz çiftin konuşmalarına kulak misafiri olurken duymuştu. Buraya otostop çekerek daha emniyet kemerini bile takmadan ona pis pis sıratarak bakan Fransız bir adamla gelmişti. Pakat artık Katie adamlardan korkmuyordu. Bu ona anlamsız geliyordu. Zaten en kötüsünü görmüş ve ona baba demişti.

Tarih ve zamanı pek sık düşünmüyordu ama artık sezon yavaşlıyor, yeni gelenler gittikçe azalıyordu. Birkaç gün içinde eylülün geleceğini göz ardı etmek zordu. Her şeyin sonunun ilk yıl dönümünün...

Katie sürgündeydi. Burası dünyanın kalanından ayrıydı, uzaktı. Telefonu yoktu. Mekândaki tek iletişim aracı olan televizyonlar hep futbol maçlarına ayarlı gibi görünen bardakilerdi. İş hizmetçilikri, bu yüzden fazla düşünmesi gerekmiyordu, rahibe hayatı yaşıyordu, günleri tekdüze ve basitti.

Bu ona uyuyordu.

Bu, cezasıydı.

"Affedersiniz?" Bir müşteri –ailesiyle birlikte geçen haftadan beri Riviera Deluxe tip odada kalan kısa boylu, güler yüzlü ve tombul bir kadın– önünde durmuş, güneşini kesiyordu. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm tatlım ama Roscoff'a gitmek üzere yola çıkmak üzereyiz. Acaba bu kitapları değiştirmek için beni kısa bir süreliğine misafir bekleme salonuna soka-bilir misin?"

Kadın sayfaları kabarmış ve yıpranmış, deniz suyu ve güneş kremiyle lekелendiğı açıkça belli olan iki karton kapaklı

kitap tutuyordu. Diğer eliyle omuzunun üzerinden çocuklarla dolu bir arabayı işaret ediyordu. Kocası sürücü koltuğundaydı. Adam onların baktığını görünce manidar bir şekilde saatini arabanın camına doğru kaldırdı.

Katie kahvaltısını kül tablasına bastırarak, “Elbette,” dedi. “Sorun değil.”

Bir müşteriyle konuştuğunda elinden geldiğince İrlanda aksanını belli etmemeye çalışıyordu. Daha başlangıçta dersini almıştı. *Bu duyduğum İrlanda aksanı mı? Neresindensin? Ah, orada bir kuzenim var! Soyadın ne?*

Misafir bekleme salonu, kafeteryadan birkaç adım uzaklıkta tadilat görmüş bir mobil evdi. Katie kapının kilidini açtı ve içerdeki yoğun, havasız sıcaklığın daha katlanılabilir olmasına fırsat vermek için müşteriye kendine kalkan yaparak önden girmesine izin verdi.

Kitaplar kapıdan hemen içerde bir kitaplıktaydı. Bu bir değiş tokuştu, bir kitap bırakıp bir diğerini alma. Kadın karton kapaklı kitapları geri koyup diğer kitapların sırtlarını incelemek için başını eğdi.

“İmm,” dedi. “Bilmiyorum... Bunlardan herhangi birini okudun mu? Tavsiye edeceğin bir şey var mı?”

Katie birkaç adım yaklaştı, böylece o da kitapları görebilirdi. Geçen hafta bir başka müşterinin tarihi bir seriden övgüyle bahsettiğine kulak misafiri olmuştu.

“Şu kitap gerçekten güzel,” dedi. “Ve buradan pek uzak olmayan Perpignan’da geçiyor.”

Müşteri onu ve Provence’ta bir şatonun restorasyonuna dair bir anı kitabını aldı.

Kadın çıktıktan sonra Katie kitapları düzeltmek için kısa bir süre daha kaldı. Ne olduğunun farkına varmadan önce eli çoktan o kitabın üzerindeydi. Onu daha önce hiç böyle küçük boyutta, karton kapaklı hâliyle görmemişti. Sırtındaki

renkler farklıydı. Fontu da öyle. Aslında kesinlikle okuduğu kitaba hiç benzemiyordu. Tek benzerlik adı ve yazarıydı.

*Hayalet Adam: Hayatta Kalanın Gerçeği Arayışı.
Eve Black.*

Ve sırtın alt kısmında minik harflerle:
EK YAZIYLA GÜNCELLENMİŞTİR.

Sigaranın ağzında bıraktığı tat birden Katie'nin dilinde acılaştı, sade kahve başka bir şey bulanmayan midesini allak bullak etti.

Geri yerine koyması gerekirdi. Bunun ona hiçbir yararı olmazdı. Daha fazla detayı bilmesine gerek yoktu. Kâbusları çoktan gelecek yıllarını doldurmaya yeter de artardı bile.

Kitabı raftan çekip çıkarırken kendine hâlâ bunu söylüyordu.

Kapağında babasının yüzünü gördü – yarısını. Diğer yarısı göz dışında bir şey görünmeyen siyah bir maskeyle kaplıydı. İki resim birbiriyle bütünleştirilmişti. Ortada, ikisinin birleştiği çizgide elini gezdirdi.

Ancak gerçekten de *onunla* hiç ilgilenmiyordu.

Tanımak istediği Eve'di.

Nasıl olduğunu, iyi olup olmadığını, bir şekilde hayatına devam etmeyi ve yaşamayı sürdürmeyi nasıl başardığını bilmek istiyordu. Katie çaresizce böyle olduğunu umuyordu. Dindar değildi ama evrene tam da bunu isteyen sessiz dualar ediyordu.

Babası bir tecavüzcü ve katildi ama bunu öğrenmeden önce on sekiz yıl boyunca mutlu bir çocukluğu olmuştu. Babası Eve'inkini daha on ikisindeyken sona erdirmişti. Ebeveynlerinin her ikisini de ondan almıştı. Küçük kız kardeşini ondan çalmıştı. Onlara ne yaptığını tamamen görebilsin diye cesetlerini evde bırakmıştı.

Katie babasının bütün kurbanlarını kalbinde tutuyordu. Buna annesi de dâhildi, en azından genç, saf ve kime âşık olduğunu bilmeyen hâli... Yasını tuttuğu kadın, zira o kadın artık ölmüştü. Hâlâ yaşayan kadınsa babasının ne olduğunu bildiği hâlde kalıp yine de ona yardım etmişti. Katie ona karşı hiçbir şey hissetmiyordu. Onun için bir yabancıydı.

Buna karşın en çok düşündüğü Eve'di.

Katie misafir bekleme salonunun kapısını içerden kilitledi ve arka tarafta küçük bir oda büyüklüğündeki ofise gitti. Her ihtimale karşı oranın da kapısını kilitledi. Oturup yeni bölüme gelene kadar kitabın sayfalarını çevirdi.

Sıcak, ağır havadan derin bir nefes çekti.

Okumaya başladı.

O Kadın

Ben on iki yaşındayken bir adam evime zorla girip an-nemi, babamı, o sırada yedi yaşında olan ve ebediyen o yaşta kalacak olan küçük kız kardeşim Anna'yı öldürdü. Otuz yaşındayken bunun hakkında bir kitap yazdım. Yayınlanmasından sekiz gün sonra, 6 Eylül 2019'da, aynı adam, aynı eve girip beni öldürmeye çalıştı. Garda tarafından vurularak öldürüldü. Adı Jim Doyle'du.

Artık açık davranmalı ve size gerçeği söylemeliyim. *Hayalet Adam'ın* ilk baskısına çok önemli bir detayı ek-lemedim: Adını. Adının Jim Doyle olduğunu biliyordum. Nasıl görüldüğünü, nerede yaşadığını ve ne tür bir insan olduğunu biliyordum. Daha ben kitabın ilk bölümünü bile bitirmeden Ed'le ben onu bulmuştuk. En iyimser tahminle kitapta keşfimizden bahsetmek anlamsızdı. En kötü ihtimalle de bunu yapmak Jim Doyle'un kesinlikle kazanacağı, hakaret ve iftira suçlamasıyla açılacak bir davaya sebep olurdu. Bir süre bu detayı gizlemek zo-runda kalmamın yazdığım kitabın kendisini anlamsız hâle getireceğini düşündüm ve az daha her şeyi bırakıp vazgeçecektim. Fakat Ed kitabın katili ortaya çıkarmak için tam da aradığımız şey olduğuna beni ikna etti. Yapılabilecek tek şey bu olabilirdi. Bu yüzden kitabı yazdım ve basıldı. Binlerce insan gidip satın aldı ve

bunun için sizlere son derece müteşekkirim. Umarım hikâyenin tamamını –şimdiye kadar– size anlatmadığım için beni affedersiniz.

Christine Kiernan'ın Covent Court'taki komşusu Maggie Barry'yi ziyaret ettiğimde, bana bıçak ve ipin Togher Garda Karakolu'nda kayboluşundan bahsetti. Bu kitabın ilk baskısına dâhil etmediğim şey, Maggie ona bunu söyleyen memurun adını hatırlıyordu: Jim Doyle. O sırada bu bana hiçbir anlam ifade etmedi. Bıçak ve ipin kaybolmasının bir ekip işi olduğu ve memur Doyle'a sadece kötü haberi iletmenin düştüğünü sandım. Bu Ed'le benim soruşturmayı yeniden gözden geçirirken oluşturduğumuz ana dosyaya eklenecek başka bir detaydı.

Fakat Ed, Jim Doyle'u biraz tanıyordu. Togher'da onunla çalışmıştı. Aynı zamanda Doyle'un bundan önce Fermoy'a otuz kilometre uzaktaki Mallow'da çalıştığını da biliyordu. Bunun da ötesinde Togher, güney taraftaki çeşitli yerlere bağlantı sağlayan Cork'un ana çevre yolunun dibindeydi. Bu yerlere N28 yoluyla gidilen Carrigaline da dâhildi. Bu yoldan Blackrock ve Passage West'e ulaşılması kolaydı. Hatta Fermoy, Mallow ve Cork şehrini bir haritada işaretlerseniz düzgün bir üçgen elde ediyordunuz. Bununla birlikte Ed'in en çok ilgisini çeken şey, Doyle'un önceki görev yeri olan Millstreet'ten Mallow'a neden gönderildiği idi. Sebebi öfkeye kapıldığı bir anda, bir fincan sıcak çayı amirinin kafasına fırlatmasıydı.

Ed, Jim Doyle'un lacivert üniformasıyla, 2004 yazında çekilmiş bir fotoğrafını buldu. Onu gördüğümde içgüdüsel

bir tepki verdim. Bunu bir tek bu şekilde tarif edebiliyorum. Ateş bastığını, başımın döndüğünü hissettim ve ansızın paniğe kapıldım. Elimde tuttuğum çıktı deli gibi titreşmeye başladı. Tir tir titriyordum. Kendimi sanki bir panik atağın eşiğindeymiş gibi hissettim çünkü bu *oydu*. Hayalet Adam'ın fotoğrafına bakıyordum. Bunu içgüdüsel olarak biliyordum.

Öte yandan kesin olarak bilmemin imkânı yoktu. O gece Hayalet Adam'ı evimizde hiç görmemiştim ya da en azından onu gördüğümü hatırlayamıyordum. Fakat olayların hatırladığım hâlinin tam olarak güvenilir olmadığını akla getiren çelişkiler vardı. Şimdi, acaba o geceye dair hafızamda tamamen kayıp bir kısım var mı diye merak etmeden duramıyorum. Belki de en önemli kısım. Aslında Hayalet Adam'ı gördüm ama onu zihnimden sildim mi? Şartlar neydi? Konuştuk mu? Beni incitti mi? Beni sağ bırakmasıyla bunun bir ilgisi var mıydı?

Cevapları bulmanın tek yolu Hayalet Adam'ın kendisinin bunları bana söylemesiydi. Ancak Doyle'un karşısına çıkamazdık. Bir fotoğrafa gösterilen fiziksel tepki ortaya başarılı bir kovuşturma çıkarmazdı.

Başka dört memurun vesikalıklarıyla birlikte Doyle'un fotoğrafını Johnnie Murphy'e, Fermoy'daki ustabaşına gösterdik. Başta Doyle'unkini seçti. Ancak ardından, ikinci defa düşündüğünde bir başka fotoğrafın Ronan Donoghue'ye daha çok benzediğine karar verdi ve sonunda bu seçiminde karar kıldı. Bally's Yolu'nda adamı görmesi sayesinde robot resminin çizilmesini sağlayan kadının, Claire Bardin'in izini bulamadık. Fakat robot

resmiyle Doyle'un fotoğrafını karşılaştığımızda açık benzerlikler vardı. Bu, o âna kadar bulduklarımız arasında en ümit verici ipucuydu. Fakat benim tepkimi denklemden çıkarttığımızda –buna mecburduk– elimizde Jim Doyle'u ailemi katleden kişi olarak göstermeyi haklı çıkarmaya yetecek hiçbir şey kalmıyordu. Daha fazlasına ihtiyacımız vardı. Çok daha fazlasına... İnkâr edilemez, gözle görülür bir kanıt. Eğer Jim Doyle gerçekten de Hayalet Adam'sa bunu nasıl ispatlayabilirdik?

Ed, daha karşılaştığımız ilk gün beni Hayalet Adam'ın son derece dikkatli bir suçlu olduğu konusunda uyarmıştı. Ardında işlediği suçlarla arasında bağlantı kurabilecek hiçbir fiziksel kanıt bırakmamıştı. Ayrıca kurbanlarını seçme şekli çok zekiceydi, neredeyse yirmi yıl olmasına rağmen bulunamamıştı. Onu bulsaydık bile bir itiraf olmadan hüküm giymesi imkânsızdı. Ayrıca suçlamaları destekleyecek fiziksel kanıt olmadan neden itirafta bulunsundu? Kitabın yayımlanması onu biraz kışkırtabilir, ona medyayla temas kurmak ya da bir arkadaşına sarhoşken itirafta bulunmak gibi aptalca şeyler yaptırabilirdi. Fakat bunlardan birinin olacağının garantisi yoktu ve yapabileceğimiz tek şey bekleyip görmektir.

Ed bir gece bana, "Diğer tek yol," dedi, "onu suç üstü yakalamak olurdu ama bunun için yirmi yıl geç kaldık."

Bu fikir ilk defa o zaman aklıma geldi. *Hayalet Adam*'ı –ve kendimi, onun yazarını– yem olarak kullanabilirdim.

2017 yazında Ed'in Jacob's Adası'nda, Cork'un iç limanının sularına bakan bir dairesi vardı. O temmuz kiraladığımız ofis alanını toparlayıp Yazma Operasyo-

nu'nu onun evindeki boş odaya taşıdık. Araştırma ve incelemelerimizin büyük çoğunluğu bitmişti. Soruşturma dosyaları Anglesea Caddesi'ne geri dönmüştü. Artık oturup kitabı yazmaya başlamanın zamanıydı.

Ed yardımcı olsa da bu kısım gerçekten benim sorumluluğumdaydı. Hayalet Adam'ın ve uzun zaman önce, o gece aileme yaptıklarının hikâyesini yazdım. Fakat aynı zamanda bu kitabı Hayalet Adam'a yazdım. Onu yazdığım her cümleyi okurken hayal ettim. Sıra suçlarına geldiğinde tam da hayallerini alevlendirecek detaylar koydum. Gerçekte onun hakkında ne düşündüğümü bilmesini sağladım. Onu kızdırmayı ve özellikle de bana kızmasını istedim. Bir ömür boyu gözlerden uzak saklandıktan, kişisel güvenliğim hakkında paranoyakça davrandıktan, yakın arkadaşlarıma bile gerçek soyadımı söylemedikten sonra bu kitabın her okuruna Cork'ta kaldığımda nerede uyuduğumu söyledim: Benim için geçmişte bütün bunların başladığı evde.

O da dâhil her okura.

Hayalet Adam kitabı, her şey yolunda giderse Hayalet Adam'ı bir suç daha işlemeye sürükleyecek gerçek bir suç romanıydı. Ancak planımın işleyip işlemeyeceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Kitap 29 Ağustos 2019'da piyasaya çıktı. Tam bir hafta sonra, 5 Eylül'de, yayıncım Cork şehir merkezinde bir etkinlik düzenledi. Tam başlamak üzereyken Ed yanımda belirdi ve kulağıma bir şey fısıldadı: *Jim Doyle* burada. İkimizi de şaşırtan bir hareketle ona dönüp, "Beni tanıştır," dedim.

Ed beni ona götürürken bu sıradan bir karşılaşmaymış, sadece Ed'in eski bir meslektaşıyla, başka bir polisle görüşüyormuş gibi davranmaktan başka bir planım yoktu. Fakat kalabalık açılınca orada durduğunu gördüğümde onu tanıdım: Sadece Hayalet Adam olarak değil, aynı zamanda araştırma sürecinde karşılaştığım biri olarak. Ed'in bulduğu, Garda üniformalı Jim Doyle resminde, Hayalet Adam genç, güçlü ve fit görünümlüydü. Fakat bu Jim Doyle hindi gibi boynundan sarkan cildi ve çıkmış göbeğiyle ak saçlıydı, keli çıkmıştı. Terlemişti ve dükkânın şiddetli ışıkları altında huzursuzdu. Keza kayıp bıçak ve ip hakkında konuşacak birini bulmak için ziyaret ettiğim Togher Garda Karakolu'nun danışma masasındaki adama da benziyordu.

Ona daha önce karşılaştığımızı ama o sıralarda farklı göründüğümü söyledim. İtiraf ediyorum, onunla oyun oynuyordum. Şunu da itiraf edeyim, bu hoşuma gitti. Korku hissetmedim. Halka açık insanlarla dolu bir yerdeydim ve Ed yanı başımda duruyordu, ayrıca Doyle ne bildiğimi bilmiyordu. O defaya mahsus güç benim elimdeydi. Ed onu etkinliğe karısının “zorla” getirdiğini söylediğinde onun da okuyacağından emin olmak için adının sayfaların içinde olduğunu söyledim. Aslına bakılırsa yalan da değildi. Eğer Ed'le benim onun hakkında düşündüklerimiz doğruysa adı –diğer adı– gerçekten de kitapta muhtemelen yüzden fazla kez geçiyordu.

Basım gününden beri Passage West'teki evde kalıyordum. Ed'in itirazlarına rağmen tek başımaydım. Dışarıya koruma koymayı, hatta evde bir polis bulundurmayı, hiç

olmazsa başka insanların yanımda kalmasını istedi ama reddettim. Eğer Doyle Hayalet Adam'sa aynı zamanda eski bir polisti. Ne kadar gizli saklı olsa da polis varlığının emarelerini bilirdi, ayrıca yanlışlıkla başka birini tehlikeye atmak istemiyordum. Karşılıklı ödün vererek bir panik butonu üzerinde uzlaştık. Bastığımda hiç ses çıkartmayacaktı ama memurları hazırda bekleyen Carragaline Garda Karakolu'ndaki alarmı çaldıracaktı. Memurlar dakikalar içinde gelecekti.

Kitap etkinliğinin ertesi gecesi, 6 Eylül Cuma günü, Hayalet Adam sabah üç sıralarında son işlediği suçun mahalline geri döndü. Pek iyi uyuyamıyorum, kendine yol bulup arka kapıdan zorla içeri girdiğinde de uyanıktım. Muhtemelen benden on metre uzaktaydı. Panik butonuna bastım, yatağıma eski bir battaniye attım ve koşarak üst kattaki odama, Anna'yla bir zamanlar paylaştığım odaya çıktım. Birkaç dakika onun alt katta gezinme seslerini, ardından da doğru tahmin ettiğim üzere merdivenlerden çıkarken şüphe uyandıran sessizliği dinledim. Silahını çekmiş maskeli hâliyle kapının girişinde belirmediğini gördüğümde haklarında yazdığım kadınların da –Alice O'Sullivan, Christine Kiernan, Linda O'Neill ve Marie O'Meare– gördüğü şeyle aynı şeyi gördüğümü fark ettim.

Annemin de gördüğü.

Ve Anna'nın.

Tuhaf bir şekilde kendimi onlara yakın hissettim. Onlarla olduğumu... Onların oluşturdukları özel, korkunç kulübün bir üyesi olduğumu.

Fakat korkmuyordum. Dürüst olmak gerekirse hissettiğim şey rahatlamaydı. Hayatım boyunca korktuğum şeyin nihayet olmasından dolayı rahatlamıştım. Bu artık korkmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu.

Öldüğü gece Jim Doyle altmış üç yaşındaydı. Karısıyla otuz yılı aşkın süredir evliydi ve tek çocukları, kızları, üniversitede ikinci yılına başlamak üzereydi. Cork şehrinin güney tarafındaki yüksek mülk fiyatları ve iyi okullarıyla bilinen bir banliyöde sıradan bir yarı müstakil, ikiz nizam evde oturuyordu. Polis olmuştu ama iyi bir polis değildi. O kadar önemli olmasa da fincan fırlatmak dışında başkaca olaylar da olmuştu. Teşkilattaki meslek hayatının çoğu evrak işleriyle geçmiş, en önemsiz işler dışında bir şey yapması özellikle engellenmişti. Otuz yıllık zorunlu hizmetini tamamladığı gün emekli olmuştu.

Dağıldığına, uzun yıllar boyunca muhafaza ettiği kontrolünü kaybettiğine dair emareler vardı. Sebebinin bu kitap olup olmadığını hiç bilmiyorum ama evinde en az üç kopyası bulundu. (Bunlardan birinin ön kapağının içinde el yazısı vardı.) Beni öldürmek için evime gelmeden saatler önce güvenlik görevlisi olarak bir alışveriş merkezinde çalıştığı işinden kadın müşterileri rahatsız ettiğine ilişkin peş peşe şikayetler nedeniyle atılmıştı. Kendisine haber verilmesinden sonra tuhaf bir yöntemle patronuna saldırıp adamın boğazından içeri yiyecek tıkmıştı. Aynı sabah yan komşuları, Derek ve Karen Finch adındaki bir çift, Garda'yı arayıp birisinin köpeklerini zehirlemeye çalıştığını bildirmişti. Memurlara

buldukları, içine fare zehri topakları sokuşturulmuş köpek bisküvilerini göstermişlerdi. Doyle'un bahçesindeki kulübede aynı fare zehrinden bir paketle birlikte torbası Linda O'Neill, Marie Meara ve annemle uyuşan DNA izleri barındıran elektrik süpürgesi bulunacaktı. Garda, Doyle'un karısıyla görüştüğünde kadının yüzünün yan tarafından görünür yaralar vardı. Garda'yla sadece onlarla konuşmayacağını ve Hayalet Adam hakkında hiçbir şey bilmediğini belirtecek kadar konuşacaktı.

Doyle, Temmuz 1956'da Mayo bölgesindeki Castlebar'da, ebeveynleri evlendikten yedi ay sonra doğdu. O sırada yirmi bir yaşında olan Emer Doyle'a göre Sean Delaney kırk iki yaşındaydı. Düğünden sonra Emer, Delaney'nin çiftliğindeki eve taşındı. Nasıl bir evlilikleri olduğuna dair hiçbir kayıt yok ve bundan bize bahsedebilecek yaşayan kimse bulunmuyor ama şu kadarını biliyoruz: Kasabada Delaney içtiğinde sapıtan bir adam olarak tanınıyordu –hemen şiddete başvuran bir sarhoş– ve 26 Aralık 1961'de, silahı kendine çevirmeden önce karısını başından vurmuştu. Beş yaşındaki Jim zarar görmemişti ama bir komşu durumu haber verip ortalığı ayağa kaldırana kadar evde yalnız başına iki gün geçirmişti. Garda içeri girdiğinde çocuğu yatağında, annesinin kanlar içindeki ölü bedeninin üzerine kıvrılmış rahat bir şekilde uyurken bulmuştu.

Bundan sonra Doyle, annesinin Dublin, Rathmines'teki kız kardeşi Agnes'le yaşamaya gönderildi. Kadın ona annesinin kızlık soyadını verdi ve onu yerel bir okula kaydettirdi. Okulda üstün başarılı olmasa da iyi bir öğ-

renciydi. Agnes sosyalleşmekten hoşlanan bekâr bir kadındı. Cumartesi akşamları genç Jim sıklıkla ergenlik yaşlarındaki bakıcıların eline kalıyordu. Bunlardan biri, onun ölümünden sonra benimle temas kurdu. Onu büyüyünce rahatsız edici bir ergene dönüşen, dikizleme eğiliminde ve cinsel içerikli, uygunsuz şeyler söyleyen hassas yapılı küçük bir çocuk olarak tarif etti. Bir defasında kızın göğüslerini tutmaya çalışmıştı.

Doyle 1974'te on sekiz yaşını doldurur doldurmaz orduya girmeye çalıştı ama fiziki yeterlilik testinde başarısız oldu. Agnes takip eden yıl, Nisan 1975'te, beyin anevrizmasından aniden öldü. Bundan sonra Doyle hakkında on yıldan fazla bir süre kamu kayıtlarında herhangi bir bilgi yok, ta ki Ocak 1986'da Wicklow bölgesindeki Enniskerry'den on sekiz yaşındaki Mary White'la¹⁹ evlendiğine dair evlilik cüzdanının kaydına kadar... Aylar sonra Doyle, Garda teşkilatına katıldı.

Yaptığı şeyleri neden yaptı? Bunu ona sorma fırsatım olmadı. Silahlı Garda hızla içeri daldı, Doyle'un silahlı olduğunu gördü ve hiçbirimiz konuşmadan onu vurup öldürdü. Buna karşın neden durduğuna, neden ailemin son hedef olduğuna dair bir cevabımız olabilir. Dr. Weir seri katillerin öldürmeyi bırakmasının sebeplerinden birinin yaşlanmak olduğunu söylemişti ve 2001'de Doyle kırk beş yaşındaydı. Ancak bununla birlikte bazen durmalarının, içinde bulundukları şartlardaki değişikliklerden

19 Gerçek adı değil.

de kaynaklanabileceğini belirtmişti. 2001 aynı zamanda kızının doğduğu yıldır.

Jim Doyle tamamen önemsiz bir adamdır. Yapmaya çalıştığı her şeyde başarısızlığa uğradır. Orduya giremedi, polis teşkilatında ilerlemekte başarısız oldu ve hatta güvenlik görevlisi olarak çalıştığı süpermarkette bile işten kovuldu. Bana göre öldüğü gün karısının yüzündeki yaralar iyi bir koca da olmadığına işaret ediyor. Ayrıca kızının hayatının geri kalanında onun gerçekte kim olduğunu bilerek yaşamak zorunda kalması, babalık konusunda da başarısız olduğunu tescil ediyor. Tanıyanlar ondan hiç hoşlanmazdı ve fiziksel olarak iyi günleri geride kalmıştı. Aksine bir bilgi olmadığı için bu suçları işlemeye onu iten şey şuydu: Mizojini. Kadınlar ondan hoşlanmadığı için o da kadınları sevmiyordu. Bu konuda bile maalesef herhangi bir meziyeti yoktu. Dr. Weir'in belirttiği gibi Hayalet Adam bir seri katil için çok uygun bir isimdir. Bana, "Onu bulduğunda gerçekten de nasıl bir hayalet olduğunu görüp şaşkına döneceksin," demişti. Haklıydı.

Birkaç ay önce Ed bana Rachel Monroe tarafından yazılan *Vahşi İştah: Kadınlar, Suç ve Takıntı Üzerine Dört Gerçek Hikâye* adında bir kitap verdi. Kapağında yüzü kana bulanmış ve saçları bundan dolayı katılaştı, sarı elbiseli küçük bir kızın resmi vardı. İkinci bakışimde kızın aslında bir oyuncak bebek olduğunun farkına vardım. Acaba aklını mı kaçırdı diye yarı merakla bir açıklama için Ed'in yüzüne baktım. Yapışkanlı not kâğıdıyla işaretlediği

sayfayı gösterdi. Açtığımda, altı koyu renkli, mürekkebi bulaşan tükenmez kalemle çizilmiş bir ifadeyle karşılaştım. *Bana tek başıma yaşadığım bir gezegene bilet aldın.* Bu kitabın 'Kurban' adlı bölümünde geçiyordu. Anlamını idrak etmek elektrik şokuyla çarpılmak gibiydi.

Kendim uygun kelimeler bulamadığım için yıllarca hissettiğim şeyi kelimelere dökecek bir tanım arayarak matemini tariflerini topladım. Fakat bunların hiçbirinde aradığımı bulamadım. Artık nedenini biliyorum. Hayalet Adam'ın aileme yaptığı ziyaret sonrasında geçirdiğim zor dönemler yas değildi. *Sadece* bu değildi. Aile fertlerini hastalıktan, bir kazadan ya da zamana bağlı olarak kaybetmenin de acı verici olmasına karşın sevdiklerini vahşice işlenmiş bir suçta kaybetmekte farklı bir çeşit acı var. Daha karmaşık bir acı. Birçok insan bunu anlamamanın yakınından bile geçemez, bu da sizi başka herkesten farklı kılar. Ben on iki yaşımdan beri farklıyım. Böyle olmamak nasıl bir şeydir bilmiyorum.

Aynı zamanda muazzam bir suçluluk duygusu taşıyorum. Keşke o gece evde farklı davranmış olsaydım. Keşke birilerine bıçak ve ipten bahsetmiş olsaydım. Tek sağ kurtulan bendim ve bunu hak etmiyordum. Eğer birisi sağ kurtulacaksa listede benim adımın üstünde üç başka isim olması gerekirdi. Neden bir şey yapmadım? Neden alt kata koşup ortalığı ayağa kaldırmadım? Neden kız kardeşimi korumadım? Bana hiçbir şey olmadığı, zarar bile görmediğim hâlde kendime nasıl kurban ya da hayatta kalan derim?

Ayrıca bu nimetle, kurtulmamla, bütün bu fazladan zamanla ne yaptım? Son günlere kadar, hiçbir şey. Hayat boyu uyurgezerlik yaptım. Yaşamaktan ziyade sadece bedenen vardım. Bu da bana daha fazla suçluluk hissi veriyor. Çünkü *Anna* yaşasaydı her dakikasını en iyi şekilde değerlendirirdi. Bir aile kurar, kariyer yapardı ve aldığından çok daha fazlasını veren harika bir insan olurdu. Hayalet Adam'dan kurtulmasına *değerdi*. Benim kurtulmamın hiçbir zaman bir değeri olmayacakmış gibi geliyor. İnsanlar bana kendimi affetmemi söylüyor, güvenin bana, bunu söylemek çok kolay ama yapmak zor.

Bu sırada yapabileceğim tek şey dünyadaki yaşamımın hakkını vermeye çalışmak. Buna bu kitabı yazmakla başladım. Annem, babam ve *Anna* kitabın içinde ölümsüzleşti. Okuyan herkes onların bir zamanlar burada olduklarını bilecek. Ayrıca bu beni farkında olmadan, tuhaf bir şekilde bu yılın başlarında kocam olan harika bir adamla tanıştırdı. Birkaç hafta içinde kızımız dünyaya gelecek.

Son günlerde bir arkadaşım bana kızım Hayalet Adam'ın evimize girdiği geceki yaşıma geldiğinde o yaşın nasıl masum, minik ve küçük olduğunu, ergenliğin eşliğinde bile olsa yine de ne kadar çocuksu olduğunu ve nihayet o sırada benim de ne kadar *küçük yaşta olduğumu* anlayacağımı söyledi. Hâlâ yapmadıysam o zaman kendimi affedeceğimi söyledi. Bunu bilmiyorum. Göreceğiz.

On dokuz yıl önce Jim Doyle bana tek başıma yaşamak zorunda kaldığım bir gezegene bilet aldı. Gitmek

istemedim ama bu konuda seçme şansım yoktu. Çok küçüktüm, yolculuğu hatırlayamayacak kadar afallamış, kendimi tamamen kaybetmiş, şaşkındım, geri dönecek yolu bulamayacak hâldeydim. Hâlâ oradayım. Yakın zamana kadar sonsuza dek orada kalacağıma kendimi alıştırmıştım.

Fakat beklenmedik bir şey oldu. Bir ziyaretçi geldi ve geri dönüş yolunu biliyor. Beni yanında götüreceğini söylüyor. Yakında yola çıkacağız. Nihayet yuvaya dönüyorum.

EVE BLACK

Dublin 2020

Yazar Hakkında

Eve Black, partneri Ed ve bebekleri Anna ile Dublin'de yaşıyor. *Hayalet Adam* onun ilk kitabı.

Teşekkürler

Rüyalarımın işini yapmamı mümkün kılmaya devam eden kişilere teşekkür ederim. Yayıncı temsilcim Jane Gregory ve David Higham, Corvus/Atlantic Kitabevi'ndeki herkese, Blackstone Yayınevi'ne ve Gill Hess Ltd.'ye. Sara O'Keeffe'ye: teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim (her kitap için bir tane!). Yeni maceralarınızda bol şans. Olağanüstü bir Garda yöntemleri uzmanı olan Casey King'e ve Eve'in teşekkürler bölümünde isimlerini kullanmama gönüllü olan Twitter'daki takipçilerime teşekkür ederim. Sadece roman için değil, aynı zamanda Jim için de mükemmel bir isim olduğu ortaya çıkan kitap adı için suç romanları yazarı dostum Mason Cross'a (ve Pearl Jam'e) teşekkür ederim. Eserime son derece nazik desteklerinden ötürü kitapçılara ve eleştirmenlere çok müteşekkirim. Beni akıl sınırları içinde tutan, eğlendiren ve French 75'leri içmek için bahaneler sağlayan Hazel Gaynor ve Carmel Harrington'a. Her şey için anneme, babama, Jon'a ve Claire'e, bakın gerçekten, orada çalışmıyorsanız kitapçılarda mal taşımamalısınız, tamam mı? Bunu konuşmuştuk.

Gerçekten de bir *Haydi seri katilleri konuşalım* rozeti alabilirsiniz (Benimkini Krystan Saint Cat'ten aldım) ama *Hey! Ted Bundy Seksi değil!* gerçek hayatta bir şişe açacağıının üstüne basılmıştı (o da Krystan'da) ve *Bana gerçek suçtan bahset* New York şehrinde, Greenwich Matbaacılık'tan aldığım bir tebrik kartının üzerindeydi.

Hayalet Adam fikrini Joseph James DeAngelo'nun Kaliforniya'da tutuklanmasının üzerinden daha bir hafta geçmeden okuduğum Michelle McNamara'nın son kitabı *I'll Be Gone in the Dark*'tan aldım. Daha okumadıysanız size okumanızı, ayrıca bir Audible sesli roman olan *Evil Has A Name*'i de dinlemenizi şiddetle tavsiye ederim. Bir de Rachel Monroe'nun kitabı, *Savage Appetites*'i gerçekten öneriyorum.

Son olarak sorumluluk reddi: Bu bir hayal ürünüdür. Yani olaylar dâhil her şeyi ben uydurdum.